

Tractats internacionals. Lleis. Sentències del Tribunal Constitucional

Tractats internacionals

Proposta d'aprovació de la ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fets a Nova York el 16 de desembre de 1966 i del Segon Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics destinat a abolir la pena de mort, fet a Nova York el 15 de desembre de 1989

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 21 de juny del 2006 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de la ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fets a Nova York el 16 de desembre de 1966 i del Segon Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics destinat a abolir la pena de mort, fet a Nova York el 15 de desembre de 1989

Després de l'adopció de la Declaració universal dels drets humans, el 10 de desembre de 1948, integrada en l'ordenament jurídic andorrà a través de l'article 5 de la Constitució del Principat d'Andorra, es va preveure un pla per al desenvolupament progressiu del dret internacional dels drets humans. Aquest pla comprenia, per una banda, l'adopció de tractats internacionals que donessin precisió jurídica als conceptes i als principis enunciats i, d'altra banda, la instauració de mecanismes internacionals de garantia i control dels drets humans.

Consegüentment, es van adoptar dos tractats internacionals. El primer, el Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals. El segon, el tractat que avui ens ocupa: el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Els pactes recullen els drets humans enumerats a la Declaració universal, precisant-ne el contingut i l'abast, i referint-se a les obligacions que assumeixen els estats part. El Pacte de drets civils i polítics remarca els drets dits de primera generació, com són el dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat personal, a la llibertat de pensament i d'associació o a participar en la gestió dels afers públics. Actualment compta amb 154 estats part i amb 7 estats signataris, un dels quals és Andorra.

El compromís adquirit amb aquest Pacte és el de respectar i garantir els drets reconeguts i adoptar les mesures oportunes, legislatives o de qualsevol altre caràcter necessàries per fer efectius els drets reconeguts al Pacte, i garantir que tota persona, els drets de la qual hagin estat violats, pugui interposar un recurs davant d'una autoritat competent prevista en l'ordenament jurídic de l'estat.

El Pacte crea un òrgan encarregat de la supervisió del seu acompliment: el Comitè dels Drets Humans, la competència del qual el Principat d'Andorra reconeix mitjançant la declaració següent:

“El Principat d'Andorra, d'acord amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions que li imposa el Pacte.”

Endemés, s'ha considerat convenient formular la reserva següent al Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics:

“El Principat d'Andorra declara que ratifica el Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics amb el benentès que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè dels Drets Humans no podrà examinar comunicacions individuals sense assegurar-se que la ma-

teixa qüestió no és o no ha estat objecte davant d'una altra instància internacional.”

Malgrat tot, el Pacte regula la possibilitat dels estats de sotmetre a limitacions i suspensions certs drets i llibertats reconeguts en casos de situacions excepcionals.

El Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics va acompanyat de dos protocols opcionals.

El Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fet a Nova York el 16 de desembre de 1966, estableix un mecanisme internacional per a la tramitació de comunicacions individuals de persones que afirmen haver estat víctimes de violacions d'algun dels drets reconeguts al Pacte. Actualment compta amb 105 estats part i amb 33 estats signataris, un dels quals és Andorra.

El Segon Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics destinat a abolir la pena de mort, fet a Nova York el 15 de desembre de 1989, com el seu títol indica, vol aconseguir un compromís internacional d'abolir la pena de mort, que l'article 6 del Pacte enuncia com a desitjable. No es permet cap reserva, amb excepció del que es pugui preveure en temps de guerra. Actualment compta amb 54 estats part i amb 33 estats signataris, un dels quals és Andorra.

Amb la ratificació d'aquest Pacte i dels seus protocols, Andorra incorpora en el seu ordenament jurídic elements necessaris per garantir el respecte universal i efectiu dels drets i les llibertats de la persona humana, i es posa al nivell de la majoria d'estats del món. La ratificació d'aquest Pacte i dels seus protocols coincideix amb aquella força, voluntat i compromís de l'Estat andorrà d'actualitzar i proveir les garanties necessàries perquè els principis i els drets enunciats a la Constitució trobin el seu reconeixement en altres instruments internacionals. En aquest sentit, Andorra avança cap a la ratificació dels textos més importants de les Nacions Unides en matèria de drets humans.

Aquest Pacte i els seus protocols s'adeqüen totalment als preceptes de la Constitució del Principat d'Andorra. La

Constitució, a través dels articles 1.2, 3.4, 4, 5 i 6, enuncia el respecte i la promoció de la llibertat, la igualtat, la justícia, la tolerància, la defensa dels drets humans i la dignitat de les persones.

S'aprova

La ratificació del Principat d'Andorra del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fet a Nova York el 16 de desembre de 1966 i signat per Andorra el 5 d'agost del 2002.

La ratificació del Principat d'Andorra del Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, fet a Nova York el 16 de desembre de 1966 i signat per Andorra el 5 d'agost del 2002.

La ratificació del Principat d'Andorra del Segon Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics destinat a abolir la pena de mort, fet a Nova York el 15 de desembre de 1989 i signat per Andorra el 5 d'agost del 2002.

El Ministeri d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor del Pacte i dels Protocols per a Andorra.

Casa de la Vall, 21 de juny del 2006

Joan Gabriel i Estany
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

Preàmbul

Els estats part en aquest Pacte,

Considerant que, de conformitat amb els principis proclamats a la Carta de les

Nacions Unides, el reconeixement de la dignitat inherent a tots els membres de la família humana i dels seus drets iguals i inalienables és el fonament de la llibertat, de la justícia i de la pau al món;

Reconeixent que aquests drets deriven de la dignitat inherent a la persona humana;

Reconeixent que, de conformitat amb la Declaració universal dels drets humans, només es pot realitzar l'ideal de l'ésser humà lliure, que gaudeixi de les llibertats civils i polítiques i estigui alliberat del temor i de la misèria, si es creen condicions que permetin que cada persona gaudeixi dels seus drets civils i polítics, però també dels seus drets econòmics, socials i culturals;

Considerant que la Carta de les Nacions Unides imposa als estats l'obligació de promoure el respecte universal i efectiu dels drets i de les llibertats de la persona humana;

Tenint en compte el fet que l'individu té deures envers els altres individus i envers la comunitat a la qual pertany, i està obligat a esforçar-se per tal de promoure i respectar els drets reconeguts en aquest Pacte;

Han convingut els articles següents:

Part I

Article 1

1. Tots els pobles tenen el dret de disposar d'ells mateixos. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i asseguren lliurement el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.

2. Per tal d'assolir els seus objectius, tots els pobles poden disposar lliurement de les seves riqueses i dels seus recursos naturals, sense perjudici de les obligacions que es desprenen de la cooperació econòmica internacional fonamentada en el principi de l'interès mutu i del dret internacional. En cap cas no es pot privar un poble dels seus propis mitjans de subsistència.

3. Els estats part en aquest Pacte, inclosos aquells que tenen la responsabilitat d'administrar territoris no autònoms i territoris sota tutela, estan obligats a facilitar la realització del dret dels pobles a

disposar d'ells mateixos, i a respectar aquest dret de conformitat amb les disposicions de la Carta de les Nacions Unides.

Part II

Article 2

1. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a respectar i a garantir a tots els individus que es trobin en el seu territori i que depenguin de la seva competència els drets reconeguts en aquest Pacte, sense cap mena de distinció, especialment de raça, de color, de gènere, de llengua, de religió, d'opinió política, o de qualsevol altra opinió, d'origen nacional o social, de posició econòmica, de naixement o de qualsevol altra situació.

2. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a prendre, de conformitat amb els seus procediments constitucionals i amb les disposicions d'aquest Pacte, les disposicions que permetin adoptar mesures d'ordre legislatiu o d'un altre ordre per tal de fer efectius els drets reconeguts en aquest Pacte que encara no estiguessin en vigor.

3. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a:

a) Garantir que qualsevol persona a qui s'hagin violat els drets i les llibertats reconeguts en aquest Pacte disposi d'un recurs efectiu encara que aquesta violació hagi estat comesa per persones actuant en l'exercici de les seves funcions oficials.

b) Garantir que l'autoritat competent, judicial, administrativa o legislativa, o qualsevol altra autoritat competent segons la legislació de l'estat, es pronunciï sobre els drets de la persona que presenti recurs, i desenvolupi les possibilitats de recurs jurisdiccional.

c) Garantir que les autoritats competents tramitin de manera adequada qualsevol recurs que s'hagi reconegut com a justificat.

Article 3

Els estats part en aquest Pacte es comprometen a assegurar la igualtat de dret a gaudir de tots els drets civils i polítics enunciat en aquest Pacte entre els homes i les dones.

Article 4

1. Si un perill públic excepcional amenaça l'existència de la nació i es proclama per un acte oficial, els estats part en aquest Pacte poden prendre, en la mesura estricta en què ho exigeixi la situació, disposicions que deroguin les obligacions previstes en aquest Pacte, sota reserva que aquestes mesures no siguin incompatibles amb les altres obligacions que els imposa el dret internacional i que no comportin una discriminació fonamentada únicament en la raça, el color, el sexe, la llengua, la religió o l'origen social.

2. La disposició precedent no autoritza cap derogació dels articles 6, 7, 8 (apartats 1 i 2), 11, 15, 16 i 18.

3. Els estats part en aquest Pacte que utilitzin el dret de derogació han de, per l'intermediari del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, manifestar tot seguit als altres estats part les disposicions que han derogat i també els motius que han provocat aquesta derogació. Quan posin fi a aquestes derogacions han d'efectuar una nova comunicació a través del mateix secretari.

Article 5

1. No es pot interpretar que cap disposició d'aquest Pacte impliqui per un estat, un grup o un individu, cap mena de dret a lliurar-se a una activitat o a accomplir un acte que tingui per objectiu la destrucció dels drets i de les llibertats reconeguts en aquest Pacte, o a limitacions més àmplies que les previstes en l'esmentat Pacte.

2. No es pot admetre cap restricció o derogació dels drets humans fonamentals reconeguts o en vigor en qualsevol estat part en aquest Pacte, en aplicació de lleis, de convenis, de reglaments o de costums, amb el pretext que aquest Pacte no els reconeix o els reconeix en grau menor.

Part III

Article 6

1. El dret a la vida és inherent a la persona humana. Aquest dret s'ha de protegir per llei. Ningú no pot ésser arbitràriament privat de la vida.

2. En els països en els quals la pena de mort no hagi estat abolida, només es pot pronunciar una sentència de mort pels delictes més greus, de conformitat amb la legislació en vigor en el moment en què el delicte hagi estat comès, i no ha d'estar en contradicció amb les disposicions d'aquest Pacte ni amb el Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi. Aquesta pena només pot ésser aplicada en virtut d'una sentència definitiva pronunciada per un tribunal competent.

3. Quan la privació de la vida constitueix un crim de genocidi, queda clar que cap disposició d'aquest article no autoritza un estat part en aquest Pacte a derogar de cap manera qualsevol obligació assumida en virtut de les disposicions del Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi.

4. Qualsevol persona condemnada a mort té el dret de sol·licitar la gràcia o la commutació de la pena. Es pot concedir l'amnistia, la gràcia o la commutació de la pena de mort en tots els casos.

5. No es pot imposar una sentència de mort per delictes comesos per persones menors de 18 anys i no es pot executar contra dones embarassades.

6. No es pot invocar cap disposició d'aquest article per endarrerir o impedir l'abolició de la pena capital per un estat part en aquest Pacte.

Article 7

No es pot sotmetre ningú a tortura ni a penes o tractaments cruels, inhumans o degradants. En concret, queda prohibit sotmetre una persona sense el seu lliure consentiment a experiments mèdics o científics.

Article 8

1. No es pot tenir ningú en esclavitud; es prohibeixen l'esclavitud i el tràfic d'esclaus en qualsevol de les seves formes.

2. No es pot tenir ningú en servitud.

3.

a) No es pot compel·lir ningú a realitzar un treball forçat o obligatori.

b) La lletra a d'aquest apartat no es pot interpretar com a prohibició del compliment d'una pena de treballs forçats

imposada per un tribunal competent, en els països en els quals alguns delictes poden ésser castigats mitjançant l'empresonament acompanyat de treballs forçats.

c) Als efectes d'aquest apartat no es consideren "treballs forçats obligatoris":

i) Els treballs o serveis que no figurin en la lletra b i que normalment es requereixen de les persones empresonades en virtut d'una decisió judicial dictada legalment o de les persones que, havent estat l'objecte d'una decisió com aquesta, siguin alliberades condicionalment.

ii) El servei de caràcter militar i, en els països on s'admet l'objecció de consciència, el servei nacional que s'exigeix als objectors de consciència en virtut de la llei.

iii) El servei exigint en cas de força major o de sinistres que amenacin la vida o el benestar de la comunitat.

iv) Qualsevol treball o servei que formi part de les obligacions cíviques normals.

Article 9

1. Tothom té dret a la llibertat i a la seguretat personal. Ningú no pot ésser detingut o arrestat arbitràriament. No es pot privar ningú de la seva llibertat, llevat que sigui per causes fixades per la llei i de conformitat amb el seu procediment.

2. Qualsevol persona detinguda ha de ser informada en el moment de la seva detenció dels motius que l'han originada i ha de rebre notificació, en el termini més breu possible, dels càrrecs pels quals se l'acusa.

3. Qualsevol persona arrestada o detinguda per un càrrec d'infracció penal ha d'ésser presentada, en el termini més breu possible, davant d'un jutge o de qualsevol altra autoritat habilitada per llei a exercir funcions judicials, i ha d'ésser jutjada en un termini raonable o bé alliberada. La detenció de persones a l'espera de judici no ha de ser la norma, però el seu alliberament pot estar subordinat a garanties que assegurin la compareixença de l'interessat a l'audiència, a tots els altres actes del procediment i, si escau, per a l'execució de la sentència.

4. Qualsevol persona privada de llibertat per arrest o per detenció té dret a presentar un recurs davant d'un tribunal, per tal que aquest es pronunciï sense demora sobre la legalitat de la seva detenció i n'ordeni l'alliberament si la detenció és il·legal.

5. Qualsevol persona víctima d'un arrest o d'una detenció il·legal té dret a una reparació.

Article 10

1. Qualsevol persona privada de llibertat ha d'ésser tractada humanament, tot respectant la dignitat inherent a la persona humana.

2.

a) Llevat de circumstàncies excepcionals, els processats se separen dels condemnats i se sotmeten a un règim diferent apropiat a la seva condició de persones no condemnades.

b) Els joves processats s'han de separar dels adults i s'ha de decidir sobre el seu cas tan ràpidament com sigui possible.

3. El règim penitenciari comporta un tractament dels condemnats que té per objectiu essencial aconseguir que s'esmenin i es reinserixin en la societat. Els joves delinqüents han de ser separats dels adults i s'han de sotmetre a un règim apropiat a la seva edat i al seu estatus legal.

Article 11

No es pot empresonar ningú pel sol fet que no estigui en disposició d'executar una obligació contractual.

Article 12

1. Qualsevol persona que es trobi legalment en el territori d'un estat, té el dret de circular-hi lliurement i d'escollir-hi lliurement la seva residència.

2. Tothom és lliure de marxar de qualsevol país, fins i tot del seu.

3. Els drets mencionats més amunt només poden ésser objecte de les restriccions previstes per la llei i necessàries per a la protecció de la seguretat nacional, l'ordre públic, la salut o la moralitat públiques, o els drets i les llibertats d'altri, i que siguin compatibles amb els altres drets reconeguts en aquest Pacte.

4. No es pot privar arbitràriament ningú del dret d'entrar en el seu propi país.

Article 13

Un estranger que es trobi legalment en el territori d'un estat part en aquest Pacte només en pot ésser expulsat en execució d'una decisió presa de conformitat amb la llei i, llevat que raons imperioses de seguretat nacional no s'hi oposin, ha de tenir la possibilitat de fer valer les raons que oposa a la seva expulsió i de fer examinar el seu cas per l'autoritat competent, o per una o diverses persones especialment designades per l'esmentada autoritat, fent-se representar a aquest efecte.

Article 14

1. Totes les persones són iguals davant els tribunals i les corts de justícia. Tothom té dret que la seva causa sigui vista, públicament i de manera equitable, per un tribunal competent, independent i imparcial, establert per la llei, que decideixi sobre si les acusacions en matèria penal que hom li fa estan ben fonamentades, o bé sobre les discussions sobre els seus drets i obligacions de caràcter civil. Es pot decidir que el judici se celebri totalment o parcialment a porta tancada, sigui per consideracions de tipus moral, d'ordre públic o de seguretat nacional en una societat democràtica, o bé quan ho exigeixi la salvaguarda de la vida privada de les parts implicades, o bé, fins i tot, en la mesura en què el tribunal ho consideri absolutament necessari, quan per causa de les circumstàncies particulars del cas la publicitat perjudicaria els interessos de la justícia; ara bé, totes les sentències pronunciades en matèria penal o civil són públiques, llevat que l'interès del menor exigeixi que sigui al contrari o si el judici versa sobre litigis matrimonials o sobre la tutela d'infants.

2. Qualsevol persona acusada d'una infracció penal es considera innocent fins que no s'hagi establert legalment la seva culpabilitat.

3. Qualsevol persona acusada d'una infracció penal té dret, amb plena igualtat, com a mínim a les garanties següents:

a) A ésser informada, en el termini més breu possible, en una llengua que en-

tengui i de manera detallada, de la naturalesa i dels motius de l'acusació que hom formula en contra seva.

b) A disposar del temps i de les facilitats necessàries per a la preparació de la seva defensa i a comunicar-se amb el lletrat que decideixi.

c) A ésser jutjada sense un retard excessiu.

d) A estar present en el judici i a defensar-se ella mateixa o a disposar d'assistència lletrada que ella mateixa hagi escollit; si no disposa de defensor, a ésser informada del dret a tenir-ne un i, cada vegada que l'interès de la justícia ho exigeixi, que se li designi d'ofici un defensor gratuïtament, en cas que no disposi dels mitjans per remunerar-lo.

e) A interrogar o a fer interrogar els testimonis de càrrec i a obtenir la compareixença i l'interrogatori dels testimonis de descàrrec en les mateixes condicions que els testimonis de càrrec.

f) A fer-se assistir gratuïtament per un intèrpret si no entén o no parla la llengua utilitzada en l'audiència.

g) A no ésser obligada a declarar en contra seva o a declarar-se culpable.

4. El procediment aplicable als joves que encara no són majors d'edat als efectes de la llei penal ha de tenir en compte la seva edat i l'interès de la seva reeducació.

5. Qualsevol persona declarada culpable d'una infracció té el dret de fer examinar per una jurisdicció superior la declaració de culpabilitat i la condemna, de conformitat amb la llei.

6. Quan una condemna penal definitiva s'anul·la ulteriorment o quan s'acorda la gràcia perquè un fet nou o revelat de nou demostra que s'ha produït un error judicial, la persona que ha patit una pena com a conseqüència d'aquesta condemna ha d'ésser indemnitzada, de conformitat amb la llei, llevat que es demostrï que la no revelació en el seu moment del fet desconegut li sigui totalment o parcialment imputable.

7. Ningú no pot ésser jutjat ni castigat per una infracció per la qual ja ha estat

absolt o condemnat per sentència definitiva dictada de conformitat amb la llei i el procediment penal de cada país.

Article 15

1. Ningú no pot ésser condemnat per accions o omissions que no constituïen un acte delictiu segons el dret nacional o internacional en el moment en què foren comeses. Així mateix, no es pot infligir cap pena més elevada que la que era aplicable en el moment en què la infracció fou comesa. Si, posteriorment a aquesta infracció, la llei preveu l'aplicació d'una pena més lleu, l'autor del delictu ha de beneficiar-se'n.

2. Res en aquest article no s'oposa al judici ni a la condemna d'una persona per actes o omissions que, en el moment en què foren comesos, eren considerats delictius, segons els principis generals de dret reconeguts per la comunitat internacional.

Article 16

Tothom té dret, arreu, al reconeixement de la seva personalitat jurídica.

Article 17

1. Ningú no pot ésser objecte d'ingerències arbitràries o il·legals en la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o la seva correspondència, ni d'atacs il·legals contra el seu honor o la seva reputació.

2. Tothom té dret a la protecció de la llei contra aquestes ingerències o aquests atacs.

Article 18

1. Tothom té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Aquest dret implica la llibertat de tenir o d'adoptar la religió i les conviccions que hom triï, i també la llibertat de manifestar-les, individualment o conjuntament amb altres persones, tant en públic com en privat, per mitjà del culte i la celebració dels ritus, les pràctiques i l'ensenyament.

2. Ningú no pot ser objecte de mesures coercitives que puguin atemptar contra la llibertat de tenir o d'adoptar la religió o les conviccions que hom desitgi.

3. La llibertat de manifestar la pròpia religió o les pròpies conviccions només es pot sotmetre a les restriccions prescri-

tes per la llei i que siguin necessàries per protegir la seguretat, l'ordre, la salut pública, la moral, els drets i les llibertats fonamentals d'altri.

4. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a respectar la llibertat dels pares i, si escau, la dels tutors legals a fer impartir als seus fills l'educació religiosa i moral d'acord amb les seves pròpies conviccions.

Article 19

1. No es pot molestar ningú per les seves opinions.

2. Tothom té dret a la llibertat d'expressió; aquest dret comprèn la llibertat de cercar, de rebre i de difondre informacions i idees de qualsevol mena, sense tenir en compte les fronteres, de forma oral, escrita, impresa o artística, o per qualsevol altre mitjà de la seva elecció.

3. L'exercici de les llibertats previstes en l'apartat 2 d'aquest article comporta deures i responsabilitats especials. Per tant, pot quedar subjecte a certes restriccions. La llei, però, ha de fixar expressament aquestes restriccions que han d'ésser necessàries:

- a) Per al respecte dels drets o de la reputació d'altri.
- b) Per a la salvaguarda de la seguretat nacional, de l'ordre públic o de la salut i la moral públiques.

Article 20

1. Qualsevol mena de propaganda a favor de la guerra ha de ser prohibida per la llei.

2. Qualsevol mena de crida a l'odi nacional, racial o religiós que inciti a la discriminació, a l'hostilitat o a la violència ha de ser prohibida per la llei.

Article 21

Es reconeix el dret de reunió pacífica. L'exercici d'aquest dret només pot quedar subjecte a les restriccions previstes per la llei i que, en una societat democràtica, són necessàries per l'interès de la seguretat nacional, la seguretat pública, l'ordre públic o per protegir la salut o la moral públiques, o els drets i les llibertats d'altri.

Article 22

1. Tothom té dret a associar-se lliurement amb altres persones, això inclou el dret de fundar sindicats i d'afiliar-s'hi per a la protecció dels seus interessos.

2. L'exercici d'aquest dret només pot quedar subjecte a les restriccions previstes per la llei i que, en una societat democràtica, són necessàries per a l'interès de la seguretat nacional, la seguretat pública, l'ordre públic, o per protegir la salut o la moral públiques o els drets i les llibertats d'altri. Aquest article no impedeix que s'imposin restriccions legals en l'exercici d'aquest dret per part dels membres de les forces armades i de la policia.

3. Cap disposició d'aquest article no autoritza els estats part en el Conveni de l'Organització Internacional del Treball de l'any 1948, relatiu a la llibertat sindical i a la protecció del dret de sindicació, a adoptar mesures legislatives que puguin atemptar contra les garanties previstes en l'esmentat Conveni, ni a aplicar la llei de manera que es pugui atemptar contra aquestes garanties.

Article 23

1. La família és l'element natural i fonamental de la societat, i té dret a la protecció de la societat i de l'estat.

2. Es reconeix el dret de l'home i de la dona en edat núbil a casar-se i a fundar una família.

3. No es pot celebrar cap matrimoni sense el lliure i ple consentiment dels futurs cònjuges.

4. Els estats part en aquest Pacte han d'adoptar les mesures necessàries per assegurar la igualtat de drets i de responsabilitats dels cònjuges quant al matrimoni, durant el matrimoni, i en la seva dissolució. En el cas de dissolució, s'han d'adoptar disposicions per tal de garantir als fills la protecció necessària.

Article 24

1. Tots els infants tenen dret, sense cap discriminació de raça, de color, de sexe, d'idioma, de religió, d'origen nacional o social, de posició econòmica o de naixement, a gaudir de les mesures de protecció que la seva condició de menor requereix, tant per part de les seves famílies, com de la societat i de l'estat.

2. S'han d'inscriure tots els infants immediatament després del seu naixement. Tots els infants han de tenir un nom.

3. Tots els infants tenen dret a adquirir una nacionalitat.

Article 25

Tots els ciutadans tenen el dret i la possibilitat, sense cap discriminació de les esmentades a l'article 2 i sense restriccions no raonables:

a) De participar en la direcció dels assumptes públics directament o a través de representants elegits lliurement.

b) De votar i ésser elegits en el curs d'eleccions periòdiques i honestes, realitzades per sufragi universal i igual, en votació secreta, garantint la lliure expressió de la voluntat dels electors.

c) De tenir accés, en condicions generals d'igualtat, a les funcions públiques del seu país.

Article 26

Tothom és igual davant la llei i té dret, sense cap discriminació, a igual protecció de la llei. En aquest respecte, la llei ha de prohibir les discriminacions de qualsevol mena i ha de garantir a tothom una protecció igual i efectiva contra qualsevol discriminació, en especial, per motius de raça, de color, de sexe, de llengua, de religió, d'opinió política o de qualsevol altra opinió, d'origen nacional o social, de posició econòmica, de naixement o de qualsevol altra situació.

Article 27

En els estats on existeixen minories ètniques, religioses o lingüístiques no es pot privar les persones que pertanyin a aquestes minories del dret de tenir, en comú amb els altres membres del seu grup, la seva pròpia vida cultural, de professar i de practicar la seva pròpia religió, o de fer ús de la seva pròpia llengua.

Part IV

Article 28

1. S'estableix un Comitè dels Drets Humans (d'ara endavant anomenat en aquest Pacte el Comitè). El componen

divuit membres i té les funcions assenyalades més endavant.

2. El Comitè el componen nacionals dels estats part en aquest Pacte, que han de ser persones de gran integritat moral i de reconeguda competència en matèria de drets humans. Es considerarà l'interès que representa que participin als treballs del Comitè persones que tinguin una experiència jurídica.

3. Els membres del Comitè han de ser elegits i exerceixen les seves funcions a títol personal.

Article 29

1. Els membres del Comitè s'elegeixen per votació secreta d'entre una llista de persones que compleixin les condicions previstes en l'article 28, i presentades per a aquest efecte pels estats part del Pacte.

2. Cada estat part en aquest Pacte pot presentar un màxim de dues persones. Aquestes persones han de ser nacionals de l'estat que les presenta.

3. La mateixa persona pot presentar-se més d'una vegada.

Article 30

1. La primera elecció s'ha de celebrar, com a molt tard, sis mesos després de la data d'entrada en vigor d'aquest Pacte.

2. Com a mínim quatre mesos abans de la data de l'elecció del Comitè, sempre que no sigui una elecció per cobrir una vacant declarada d'acord amb l'article 34, el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides insta per escrit els estats part en aquest Pacte a designar, en un termini de tres mesos, els candidats que proposen com a membres del Comitè.

3. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de preparar una llista per ordre alfabètic dels candidats que hagin estat presentats, amb la indicació dels estats part que els han proposat, i l'ha de comunicar als estats part en aquest Pacte com a molt tard un mes abans de la data de cada elecció.

4. L'elecció dels membres del Comitè se celebra en una reunió dels estats part en aquest Pacte convocada pel secretari general de l'Organització de les Nacions Unides a la seu de l'Organització. En aquesta reunió, el quòrum de la qual

està constituït per les dues terceres parts dels estats part en aquest Pacte, són elegits membres del Comitè els candidats que obtenen el major nombre de vots, i la majoria absoluta dels vots dels representants dels estats part presents i votants.

Article 31

1. El Comitè no pot tenir més d'un nacional d'un mateix estat.

2. En l'elecció del Comitè s'ha de tenir en compte una distribució geogràfica equitativa dels membres i la representació de les diverses formes de civilització i dels principals sistemes jurídics.

Article 32

1. Els membres del Comitè són elegits per un termini de quatre anys. Poden ser reelegits si es presenta novament la seva candidatura. Nogensmenys, el mandat de nou dels membres elegits a la primera elecció expira al cap de dos anys. Immediatament després de la primera elecció, el president de la reunió al·ludida en l'apartat 4 de l'article 30 designa per sorteig els noms d'aquests nou membres.

2. A l'expiració del mandat, les eleccions se celebren de conformitat amb les disposicions dels articles precedents d'aquesta part del Pacte.

Article 33

1. Si, segons l'opinió unànime dels altres membres, un membre del Comitè ha cessat d'exercir les seves funcions per una causa que no sigui l'absència de caràcter temporal, el president del Comitè ho notifica al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, el qual declara vacant el lloc ocupat pel membre en qüestió.

2. En cas de defunció o de dimissió d'un dels membres del Comitè, el president n'informa immediatament el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, el qual declara vacant el lloc des de la data de la defunció o des de la data en què la dimissió sigui efectiva.

Article 34

1. Quan es produeix una vacant de conformitat amb l'article 33, i si el mandat del membre que ha de ser substituït no expira dins dels sis mesos següents a la declaració de la vacant, el secretari general de l'Organització de les Nacions

Unides ho notifica a cada un dels estats part en aquest Pacte, els quals, per cobrir la vacant, poden presentar candidats en el termini de dos mesos d'acord amb el que disposa l'article 29.

2. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de preparar una llista per ordre alfabètic dels candidats que s'han presentat i l'ha de comunicar als estats part en aquest Pacte. L'elecció per cobrir la vacant es fa d'acord amb les disposicions pertinents d'aquesta part del Pacte.

3. Tot membre del Comitè elegit per cobrir una vacant declarada d'acord amb l'article 33, forma part del Comitè fins a la data normal d'expiració del mandat del membre que ha causat la vacant de conformitat amb les disposicions de l'article 33 suara esmentat.

Article 35

Els membres del Comitè reben, amb l'aprovació de l'Assemblea General de les Nacions Unides, emoluments a càrrec dels fons de l'Organització de les Nacions Unides, en les condicions que l'Assemblea General determini, tenint en compte la importància de les funcions del Comitè.

Article 36

El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides posa a disposició del Comitè el personal i els mitjans materials necessaris per tal de dur a terme eficaçment les funcions que li confia aquest Pacte.

Article 37

1. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides convoca els membres del Comitè, per a la celebració de la primera reunió, a la seu de l'Organització de les Nacions Unides.

2. Després de la primera reunió, el Comitè es reuneix en totes les ocasions previstes pel seu reglament intern.

3. Les reunions del Comitè se celebren normalment a la seu de l'Organització de les Nacions Unides, o bé a l'Oficina de les Nacions Unides a Ginebra.

Article 38

Abans d'entrar en funcions, els membres del Comitè han de comprometre's de manera solemne i en sessió pública a

desenvolupar les seves funcions amb imparcialitat i consciència.

Article 39

1. El Comitè escull la seva Mesa per un termini de dos anys. Els membres de la Mesa poden ser reelegits.

2. El Comitè estableix el seu propi reglament intern, en el qual, i entre altres coses, hi ha de figurar que:

- a) El quòrum es constitueix amb dotze membres.
- b) Les decisions del Comitè es prenen per majoria dels membres presents.

Article 40

1. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a presentar informes sobre les mesures que hagin adoptat i que donin efecte als drets reconeguts en el Pacte, i sobre els progressos que s'hagin realitzat en l'exercici d'aquests drets:

- a) En el termini d'un any d'ençà de la data d'entrada en vigor d'aquest Pacte per a cada estat part interessat i en relació amb tot allò que el concerneixi.
- b) Posteriorment, cada vegada que el Comitè ho demani.

2. Tots els informes s'han de presentar al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, el qual els ha de trametre al Comitè perquè siguin examinats. Els informes han d'indicar, si escau, els factors i les dificultats que afecten l'aplicació de les disposicions d'aquest Pacte.

3. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, després de consultar amb el Comitè, pot trametre, als organismes especialitzats interessats, una còpia de les parts de l'informe que poden estar relacionades amb el seu àmbit de competència.

4. El Comitè estudia els informes presentats pels estats part en aquest Pacte i tramet als estats part els seus propis informes i les observacions generals que considera oportunes. El Comitè també pot trametre al Consell Econòmic i Social aquestes observacions juntament amb les còpies dels informes que ha rebut dels estats part en aquest Pacte.

5. Els estats part en aquest Pacte poden presentar al Comitè comentaris so-

bre qualsevol observació que es faci en virtut de l'apartat 4 d'aquest article.

Article 41

1. Tot estat part en aquest Pacte pot declarar, en virtut d'aquest article i en qualsevol moment, que reconeix la competència del Comitè per rebre i examinar comunicacions en les quals un estat part pretén que un altre estat part no compleix les seves obligacions pel que fa a aquest Pacte. Les comunicacions fetes en virtut d'aquest article només es poden admetre i examinar si emanen d'un estat part que ha fet una declaració en la qual reconeix la competència del Comitè respecte a ell mateix. El Comitè no admet cap comunicació que interessi un estat part que no ha fet aquesta declaració. Les comunicacions rebudes en virtut d'aquest article es trameten d'acord amb el procediment següent:

a) Si un estat part en aquest Pacte considera que un altre estat part no aplica les disposicions del Pacte, pot cridar l'atenció de l'estat part sobre aquesta qüestió a través d'una comunicació escrita. En un termini de tres mesos d'ençà que hagi rebut la comunicació, l'estat destinatari ha de lliurar, per escrit, a l'estat que li hagi adreçat la comunicació una explicació o qualsevol altra declaració que aclareixi l'assumpte, que ha d'incloure, en la mesura que sigui possible i pertinent, indicacions sobre les normes processals i sobre les vies de recurs existents, tant si ja s'han utilitzat, com si es troben en instància o que encara estiguin obertes.

b) Si l'assumpte no es resol satisfactòriament pels dos estats part interessats en un termini de sis mesos a comptar des que l'estat destinatari hagi rebut la primera comunicació, qualsevol dels dos estats part interessats té el dret de sotmetre'l al Comitè, amb una notificació dirigida al Comitè i també a l'altre estat interessat.

c) El Comitè només pot conèixer l'assumpte que se li sotmeti després d'haver-se assegurat que s'han interposat i s'han exhaurit tots els recursos disponibles en la jurisdicció interna, d'acord amb els principis de dret internacional generalment admesos. No s'aplica aquesta norma quan la tramitació d'a-

quests recursos excedeix els terminis raonables.

d) El Comitè celebra les sessions a porta tancada quan examina les comunicacions previstes en aquest article.

e) Sota reserva de les disposicions de la lletra c, el Comitè posa els seus bons oficis a disposició dels estats part interessats, a fi i efecte d'arribar a una solució amistosa de la qüestió, fundada en el respecte dels drets humans i de les llibertats fonamentals, com es reconeixen en aquest Pacte.

f) En els afers que hom li sotmet, el Comitè pot sol·licitar als estats part interessats als quals fa referència la lletra b, que li facilitin qualsevol informació pertinent.

g) Els estats part interessats als quals fa referència la lletra b tenen el dret de fer-se representar quan el Comitè examini l'afet, i de presentar observacions orals o escrites, o d'ambdues maneres.

h) El Comitè, dins els dotze mesos següents a la data de la recepció de la notificació a la qual fa referència la lletra b, ha de presentar un informe en el qual:

Si s'ha arribat a una solució de conformitat amb les disposicions de la lletra e, el Comitè limita el seu informe a una exposició breu dels fets i a la solució aconseguida;

Si no s'ha arribat a una solució de conformitat amb les disposicions de la lletra e, el Comitè limita el seu informe a una exposició breu dels fets; el text de les observacions escrites i les actes de les observacions orals presentades pels estats part interessats s'han d'adjuntar a l'informe.

En cada afer s'ha d'enviar l'informe als estats part interessats.

2. Les disposicions d'aquest article entren en vigor quan deu estats part en aquest Pacte hagin fet la declaració prevista en l'apartat 1. L'estat part ha de disposar la declaració esmentada en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, el qual n'ha de trametre còpies als altres estats part. Les declaracions poden retirar-se en qualsevol moment mitjançant una notificació adreçada al secretari general. El fet de retirar-les no serà un obstacle per examinar qualsevol assumpte objecte d'una comu-

nicació que ja hagi estat tramesa en virtut d'aquest article; no es pot admetre cap més comunicació d'un estat part un cop el secretari general de les Nacions Unides ha rebut la notificació de la retirada de la declaració, llevat que l'estat part interessat faci una nova declaració.

Article 42

1.

a) Si un assumpte sotmès al Comitè d'acord amb l'article 41 no es resol a satisfacció dels estats part interessats, el Comitè, amb el consentiment previ dels estats part interessats, pot designar una Comissió de Conciliació *ad hoc* (en endavant la Comissió). Els bons oficis d'aquesta Comissió s'han de posar a disposició dels estats part interessats per arribar a una solució amistosa de l'assumpte, basada en el respecte d'aquest Pacte.

b) La Comissió es compon de cinc membres nomenats amb l'acord dels estats part interessats. Si, transcorreguts tres mesos, els estats part interessats no es posen d'acord pel que fa a la composició de la totalitat o d'una part de la Comissió, els membres de la Comissió sobre els quals no s'hagi assolit acord són elegits pel Comitè entre els seus membres per votació secreta i per majoria de dues terceres parts.

2. Els membres de la Comissió han d'exercir les seves funcions a títol personal. No poden ser nacionals dels estats part interessats, de cap estat que no sigui part en aquest Pacte, ni de cap estat part que no hagi fet la declaració prevista a l'article 41.

3. La Comissió elegix el seu president i adopta el seu reglament intern.

4. Les reunions de la Comissió es fan normalment a la seu de l'Organització de les Nacions Unides o a l'Oficina de les Nacions Unides de Ginebra. Tanmateix, es poden fer en qualsevol altre lloc escaient que la Comissió acordi després d'haver consultat amb el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides i amb els estats part interessats.

5. La secretaria prevista a l'article 36 presta també els seus serveis a les comissions que s'estableixin en virtut d'aquest article.

6. La informació obtinguda i estudiada pel Comitè es posa a disposició de la Comissió, la qual pot demanar als estats part interessats que li facilitin qualsevol altra informació complementària que sigui necessària.

7. Després d'haver examinat l'assumpte exhaustivament, sempre, però, dins un termini màxim de dotze mesos a comptar del moment en què li ha estat sotmès el cas, la Comissió ha de presentar un informe al president del Comitè, el qual l'ha de comunicar als estats part interessats:

a) Si la Comissió no pot completar l'examen de l'assumpte en el decurs del termini de dotze mesos, es limita a indicar breument en el seu informe en quin punt es troba l'examen de la qüestió.

b) Si s'aconsegueix un arranjament amigable de l'assumpte, basada en el respecte dels drets humans reconeguts en aquest Pacte, la Comissió es limita a exposar breument en el seu informe els fets i l'arranjament al qual s'ha arribat.

c) Si no s'aconsegueix un arranjament en els termes de la lletra b, la Comissió fa constar en el seu informe les seves conclusions referents als punts de fets relatius a la qüestió debatuda entre els estats part interessats i les seves constatacions quant a les possibilitats d'un arranjament amigable de l'assumpte. L'informe també ha d'incloure les observacions escrites i una acta de les observacions orals presentades per les parts interessades.

d) Si l'informe de la Comissió es presenta de conformitat amb la lletra c, els estats part interessats notifiquen al president del Comitè, dins dels tres mesos següents a la recepció de l'informe, si accepten o no els termes de l'informe de la Comissió.

8. Les disposicions d'aquest article s'entenen sense perjudici de les atribucions del Comitè previstes en l'article 41.

9. Els estats part interessats compareixen a parts iguals les despeses dels membres de la Comissió d'acord amb el càlcul estimatiu que en faci el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

10. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides pot avançar, si cal, les despeses dels membres de la Comissió abans que els estats part interessats reemborsin aquestes despeses d'acord amb l'apartat 9.

Article 43

Els membres del Comitè i els membres de les Comissions de Conciliació *ad hoc* que puguin ésser designats de conformitat amb l'article 42 gaudeixen de les facilitats, dels privilegis i de les immunitats que es concedeixen als experts en missió per a l'Organització de les Nacions Unides, tal com s'enuncien en les seccions pertinents del Conveni sobre els privilegis i les immunitats de les Nacions Unides.

Article 44

Les disposicions per a l'execució d'aquest Pacte s'apliquen sense perjudici dels procediments previstos en matèria de drets humans segons o en virtut dels instruments constitutius i dels convenis de l'Organització de les Nacions Unides i dels organismes especialitzats, i no impedeixen que els estats part recorrin a d'altres procediments per tal de resoldre un litigi de conformitat amb els acords internacionals generals o especials que els vinculen.

Article 45

El Comitè presenta a l'Assemblea General de les Nacions Unides, per l'intermediari del Consell Econòmic i Social, un informe anual de les seves activitats.

Part V

Article 46

No s'ha d'interpretar cap de les disposicions d'aquest Pacte en perjudici de les disposicions de la Carta de les Nacions Unides i de les constitucions dels organismes especialitzats que defineixen les responsabilitats respectives dels diversos òrgans de l'Organització de les Nacions Unides i dels organismes especialitzats quant a les qüestions que tracta aquest Pacte.

Article 47

No es pot interpretar cap disposició d'aquest Pacte en perjudici del dret inherent de tots els pobles a gaudir i a utilitzar plenament i lliurement les seves riqueses i els seus recursos naturals.

Part VI

Article 48

1. Aquest Pacte està obert a la signatura de tots els estats membres de l'Organització de les Nacions Unides o membres d'alguns dels seus organismes especialitzats, de tots els estats part en l'Estatut de la Cort Internacional de Justícia i de qualsevol altre estat invitat per l'Assemblea General de les Nacions Unides a esdevenir part en aquest Pacte.

2. Aquest Pacte està subjecte a ratificació. Els instruments de ratificació s'han de depositar en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

3. Aquest Pacte està obert a l'adhesió de qualsevol dels estats als quals fa referència l'apartat 1.

4. L'adhesió s'efectua mitjançant el dipòsit d'un instrument d'adhesió en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

5. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides informa tots els estats que han signat aquest Pacte, o que s'hi han adherit, del dipòsit de cada instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 49

1. Aquest Pacte entra en vigor tres mesos després de la data en què s'hagi depositat en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides el trenta-cinquè instrument de ratificació o d'adhesió.

2. Per a cada estat que ratifiqui aquest Pacte o s'hi adhereixi després d'haver estat depositat el trenta-cinquè instrument de ratificació o d'adhesió, el Pacte entra en vigor tres mesos després de la data en què hagi depositat el seu propi instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 50

Les disposicions d'aquest Pacte s'apliquen, sense limitacions ni excepcions de cap classe, a totes les unitats que constitueixen els estats federals.

Article 51

1. Tot estat part en aquest Pacte pot proposar esmenes i depositar-les en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides. El secretari general comunica les esmenes proposades als estats part en aquest

Pacte, amb la petició que li notifiquin si desitgen que es convoqui una conferència d'estats part per tal d'examinar les propostes en qüestió i sotmetre-les a votació. En el cas que almenys una tercera part dels estats part es declari a favor d'aquesta convocatòria, el secretari general convoca la conferència sota els auspicis de l'Organització de les Nacions Unides. Cadascuna de les esmenes adoptades per majoria dels estats presents i votants en la conferència s'ha de sotmetre a l'aprovació de l'Assemblea General de les Nacions Unides.

2. Les esmenes entren en vigor quan han estat aprovades per l'Assemblea General de les Nacions Unides i quan han estat acceptades, de conformitat amb les seves normes constitucionals respectives, per una majoria de dues terceres parts dels estats part en aquest Pacte.

3. Quan aquestes esmenes entren en vigor, són obligatòries per als estats part que les han acceptades; els altres estats part romanen obligats per les disposicions d'aquest Pacte i per totes les esmenes anteriors que hagin acceptat.

Article 52

Independentment de les notificacions previstes en l'apartat 5 de l'article 48, el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de comunicar a tots els estats esmentats en l'apartat 1 les qüestions següents:

a) Les signatures, els instruments de ratificació i d'adhesió depositats de conformitat amb l'article 48.

b) La data en què entri en vigor aquest Pacte d'acord amb l'article 49 i la data en què entrin en vigor les esmenes a què es refereix l'article 51.

Article 53

1. Aquest Pacte, els textos del qual en anglès, en xinès, en espanyol, en francès i en rus són igualment fefaents, serà depositat als arxius de les Nacions Unides.

2. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de trametre una còpia certificada conforme d'aquest Pacte a tots els estats a què es refereix l'article 48.

Situació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

Nova York, 16 de desembre de 1966

Entrada en vigor: 23 de març de 1976, de conformitat amb l'article 49, per a totes les disposicions, a excepció de les de l'article 41; 28 de març de 1979 per a les disposicions de l'article 41 (Comitè dels Drets Humans), de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 41.

Situació el 15 de novembre del 2005 signataris: 67, parts: 154.

Participants	Signatura, successió de la signatura (d)	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Afganistan		24 de gener de 1983 a
Albània		4 d'octubre de 1991 a
Alemanya ¹	9 d'octubre de 1968	17 de desembre de 1973
Algèria	10 de desembre de 1968	12 de setembre de 1989
Andorra	5 d'agost del 2002	
Angola		10 de gener de 1992 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia ²		18 de gener de 1994 d
Argentina	19 de febrer de 1968	8 d'agost de 1986
Armènia		23 de juny de 1993 a
Austràlia	18 de desembre de 1972	13 d'agost de 1980
Àustria	10 de desembre de 1973	10 de setembre de 1978
Azerbaidjan		13 d'agost de 1992 a
Bangladesh		6 de setembre de 2000 a
Barbados		5 de gener de 1973 a
Bèlgica	10 de desembre de 1968	21 d'abril de 1983
Belize		10 de juny de 1996 a
Benín		12 de març de 1992 a
Bielorússia	19 de març de 1968	12 de novembre de 1973
Bolívia		12 d'agost de 1982 a
Bòsnia i Hercegovina ²		1 de setembre de 1993 d
Botswana	8 de setembre de 2000	8 de setembre de 2000
Brasil		24 de gener de 1992 a
Bulgària	8 d'octubre de 1968	21 de setembre de 1970
Burkina Faso		4 de gener de 1999 a
Burundi		9 de maig de 1990 a
Cambodja ^{3,4}	17 d'octubre de 1980	26 de maig de 1992 a
Camerun		27 de juny de 1984 a
Canadà		19 de maig de 1976 a
Cap Verd		6 d'agost de 1993 a
Colòmbia	21 de desembre de 1966	29 d'octubre de 1969
Congo		5 d'octubre de 1983 a
Costa d'Ivori		26 de març de 1992 a
Costa Rica	19 de desembre de 1966	29 de novembre de 1968
Croàcia ²		12 d'octubre de 1992 d
Dinamarca	20 de març de 1968	6 de gener de 1972
Djibouti		5 de novembre del 2002
Dominica		17 de juny de 1993 a
Egipte	4 d'agost de 1967	14 de gener de 1982
El Salvador	21 de setembre de 1967	30 de novembre de 1979
Equador	4 d'abril de 1968	6 de març de 1969
Eritrea		22 de gener del 2002
Eslovàquia ⁷		28 de maig de 1993 d
Eslovènia ²		6 de juliol de 1992 d
Espanya	28 de setembre de 1976	27 d'abril de 1977

Estats Units d'Amèrica	5 d'octubre de 1977	8 de juny de 1992
Estònia		21 d'octubre de 1991 a
Etiòpia		11 de juny de 1993 a
Federació de Rússia	18 de març de 1968	16 d'octubre de 1973
Filipines	19 de desembre de 1966	23 d'octubre de 1986
Finlàndia	11 d'octubre de 1967	19 d'agost de 1975
França		4 de novembre de 1980 a
Gabon		21 de gener de 1983 a
Gàmbia		22 de març de 1979 a
Geòrgia		3 de maig de 1994 a
Ghana	7 de setembre de 2000	7 de setembre de 2000
Grècia		5 de maig de 1997 a
Grenada		6 de setembre de 1991 a
Guatemala		5 de maig de 1992 a
Guinea	28 de febrer de 1967	24 de gener de 1978
Guinea Bissau	12 de setembre de 2000	
Guinea Equatorial		25 de setembre de 1987 a
Guyana	22 d'agost de 1968	15 de febrer de 1977
Haití		6 de febrer de 1991 a
Hondures	19 de desembre de 1966	25 d'agost de 1997
Hongria	25 de març de 1969	17 de gener de 1974
Iemen ⁸		9 de febrer de 1987 a
Índia		10 d'abril de 1979 a
Iran (República Islàmica d')	4 d'abril de 1968	24 de juny de 1975
Iraq	18 de febrer de 1969	25 de gener de 1971
Irlanda	1 d'octubre de 1973	8 de desembre de 1989
Islàndia	30 de desembre de 1968	22 d'agost de 1979
Israel	19 de desembre de 1966	3 d'octubre de 1991
Itàlia	18 de gener de 1967	15 de setembre de 1978
Iugoslàvia ³⁵		12 de març de 2001 d
Jamaica	19 de desembre de 1966	3 d'octubre de 1975
Japó	30 de maig de 1978	21 de juny de 1979
Jordània	30 de juny de 1972	28 de maig de 1975
Kazakhstan	2 de desembre del 2003	
Kenya		1 de maig de 1972 a
Kirguizistan		7 d'octubre de 1994 a
Kuwait		21 de maig de 1996 a
Laos	7 de desembre de 2000	
Lesotho		9 de setembre de 1992 a
Letònia		14 d'abril de 1992 a
Líban		3 de novembre de 1972 a
Libèria	18 d'abril de 1967	
Líbia		15 de maig de 1970 a
Liechtenstein		10 de desembre de 1998 a
Lituània		20 de novembre de 1991 a
Luxemburg	26 de novembre de 1974	18 d'agost de 1983
Madagascar	17 de setembre de 1969	21 de juny de 1971
Malawi		22 de desembre de 1993 a
Mali		16 de juliol de 1974 a
Malta		13 de setembre de 1990 a
Marroc	19 de gener de 1977	3 de maig de 1979
Maurici		12 de desembre de 1973 a
Mauritània		17 de novembre del 2004
Mèxic		23 de març de 1981 a
Moçambic		21 de juliol de 1993 a
Mònaco	26 de juny de 1997	28 d'agost de 1997
Mongòlia	5 de juny de 1968	18 de novembre de 1974
Namíbia		28 de novembre de 1994 a
Nauru	12 de novembre del 2001	
Nepal		14 de maig de 1991 a
Nicaragua		12 de març de 1980 a
Níger		7 de març de 1986 a
Nigèria		29 de juliol de 1993 a

Noruega	20 de març de 1968	13 de setembre de 1972
Nova Zelanda	12 de novembre de 1968	28 de desembre de 1978
Països Baixos ³²	25 de juny de 1969	11 de desembre de 1978
Panamà	27 de juliol de 1976	8 de març de 1977
Paraguai		10 de juny de 1992 a
Perú	11 d'agost de 1977	28 d'abril de 1978
Polònia	2 de març de 1967	18 de març de 1977
Portugal ³⁴	7 d'octubre de 1976	15 de juny de 1978
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ³³	16 de setembre de 1968	20 de maig de 1976
República Àrab Siriana		21 d'abril de 1969 a
República Centreafricana		8 de maig de 1981 a
República de Corea ⁶		10 d'abril de 1990 a
República de Moldàvia		26 de gener de 1993 a
República Democràtica del Congo		1 de novembre de 1976 a
República Dominicana		4 de gener de 1978 a
República Popular Democràtica de Corea ⁵		14 de setembre de 1981 a
República Txeca ⁷		22 de febrer de 1993 d
República Unida de Tanzània		11 de juny de 1976 a
Romania	27 de juny de 1968	9 de desembre de 1974
Rwanda		16 d'abril de 1975 a
Saint Vincent i les Grenadines		9 de novembre de 1981 a
San Marino		18 d'octubre de 1985 a
São Tomé i Príncipe	31 d'octubre de 1995	
Senegal	6 de juliol de 1970	13 de febrer de 1978
Sèrbia i Montenegro ²		12 de març del 2001
Seychelles		5 de maig de 1992 a
Sierra Leone		23 d'agost de 1996 a
Somàlia		24 de gener de 1990 a
Sri Lanka		11 de juny de 1980 a
Sud-àfrica	3 d'octubre de 1994	10 de desembre de 1998
Sudan		18 de març de 1986 a
Suècia	29 de setembre de 1967	6 de desembre de 1971
Suïssa		18 de juny de 1992 a
Surinam		28 de desembre de 1976 a
Swazilàndia		26 de març del 2004
Tadjikistan		4 de gener de 1999 a
Tailàndia		29 d'octubre de 1996 a
Timor Oriental		18 de setembre del 2003
Togo		24 de maig de 1984 a
Trinitat i Tobago		21 de desembre de 1978 a
Tunísia	30 d'abril de 1968	18 de març de 1969
Turkmenistan		1 de maig de 1997 a
Turquia	15 d'agost de 2000	
Txad		9 de juny de 1995 a
Ucraïna	20 de març de 1968	12 de novembre de 1973
Uganda		21 de juny de 1995 a
Uruguai	21 de febrer de 1967	1 d'abril de 1970
Uzbekistan		28 de setembre de 1995 a
Veneçuela	24 de juny de 1969	10 de maig de 1978
Vietnam		24 de setembre de 1982 a
Xile	16 de setembre de 1969	10 de febrer de 1972
Xina ^{5,53,54}	5 d'octubre de 1998	
Xipre	19 de desembre de 1966	2 d'abril de 1969
Zàmbia		10 d'abril de 1984 a
Zimbabwe		13 de maig de 1991 a

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i reserves s'han fet en el moment de la ratificació, adhesió o successió. Pel que fa a les objeccions a aquestes declaracions i reserves, i les declaracions que reconeixen la competència del Comitè dels Drets Humans, de conformitat amb l'article 41, vegeu a continuació)

Afganistan

Declaració:

L'òrgan executiu del Consell Revolucionari de la República Democràtica de l'Afganistan declara que les disposicions dels apartats 1 i 3 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i les disposicions dels apartats 1 i 3 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, en virtut de les quals alguns països no poden adherir-se als pactes esmentats, són incompatibles amb el caràcter internacional dels tractats esmentats. Per tant, de conformitat amb la igualtat de drets de tots els estats a la sobirania, ambdós pactes haurien d'estar oberts a l'adhesió de tots els estats.

Alemanya¹

"1. Els articles 19, 21 i 22, juntament amb l'apartat 1 de l'article 2 del Pacte, s'aplicaran en l'àmbit de l'article 16 de la Convenció del 4 de novembre de 1950, per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals.

2. La lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte s'aplicarà de manera que sigui el tribunal competent el que decideixi si l'inculpat privat de llibertat ha de comparèixer personalment en el judici davant del Tribunal de Cassació (*Revisionsgericht*).

3. L'apartat 5 de l'article 14 del Pacte s'aplicarà de manera que:

a) No s'hagi de possibilitar la interposició d'un recurs davant una jurisdicció superior només perquè l'inculpat hagi estat condemnat per primer cop pel Tribunal d'Apel·lació.

b) En cas de delictes penals de menys gravetat, no s'ha d'admetre necessàriament la revisió per part d'un tribunal

superior d'una decisió que no imposa la pena de presó.

4. L'apartat 1 de l'article 15 del Pacte s'aplicarà de manera que quan la llei sigui modificada i prevegi la imposició d'una pena més lleu, la llei fins ara aplicable pot continuar aplicant-se, en certes categories especials, a delictes penals comesos abans que la llei fos esmenada."

Algèria⁹

Declaracions interpretatives:

1. El Govern algerià interpreta que l'article 1, que és comú per als dos pactes, en cap cas no perjudica el dret inalienable de tots els pobles a l'autodeterminació i a disposar de les seves riqueses i recursos naturals.

A més, considera que el manteniment de l'estat de dependència de certs territoris als quals es refereixen l'apartat 3 de l'article 1 dels dos pactes i l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals és contrari als propòsits i principis de les Nacions Unides, a la Carta de l'Organització de les Nacions Unides i a la Declaració 1514 XV relativa a l'atorgament de la independència als països i pobles colonials.

2. El Govern algerià interpreta que les disposicions de l'article 8 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i de l'article 22 del Pacte relatiu als drets civils i polítics fan de la llei el marc per a la intervenció de l'estat en l'organització i l'exercici del dret sindical.

3. El Govern algerià considera que les disposicions dels apartats 3 i 4 de l'article 13 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals no poden en cap cas perjudicar el seu dret a organitzar lliurement el seu sistema educatiu.

4. El Govern algerià interpreta que les disposicions de l'apartat 4 de l'article 23 del Pacte relatiu als drets civils i polítics quant als drets i les responsabilitats dels cònjuges no perjudiquen de cap manera els fonaments essencials del sistema jurídic algerià.

Argentina

Interpretació:

El Govern de l'Argentina declara que l'aplicació de la segona part de l'article

15 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics s'ha de sotmetre al principi establert a l'article 18 de la Constitució nacional argentina.

Austràlia¹⁰

Reserves:

Article 10

"Amb relació a la lletra a de l'apartat 2, el principi de separació s'accepta com un objectiu que s'anirà assolint de forma progressiva. Amb relació a la lletra b de l'apartat 2 i apartat 3 (segona frase), l'obligació de separació s'accepta només si les autoritats competents la consideren beneficiosa per als menors o els adults concernits."

Article 14

"Austràlia formula la reserva que la disposició d'indemnització per un error judicial, en les circumstàncies que recull l'apartat 6 de l'article 14, es pugui dur a terme per la via de procediments administratius i no mitjançant una disposició legal específica."

Article 20

"Austràlia interpreta que els drets establerts als articles 19, 21 i 22 concorden amb les disposicions de l'article 20; en conseqüència, la Commonwealth i els estats integrants, que han legislatat en els àmbits previstos a l'article 20 respecte a qüestions directament vinculades amb l'ordre públic, es reserven el dret de no promulgar més disposicions legislatives sobre aquests temes."

Declaració:

"Austràlia té un sistema constitucional federal en què els poders legislatiu, executiu i judicial són compartits o repartits entre les autoritats de la Commonwealth i els estats integrants. L'aplicació del tractat arreu d'Austràlia serà feta per les administracions de la Commonwealth, i dels diferents estats i territoris tenint en compte els poders i acords constitucionals respectius referents al seu exercici."

Àustria

1. L'apartat 4 de l'article 12 del Pacte s'aplicarà sempre que no afecti la Llei del 3 d'abril de 1919 (Butlletí oficial de l'estat núm. 209), sobre l'expulsió de la Casa d'Habsburg-Lorena, i l'alienació dels

seus béns, tal com es va modificar per la Llei del 30 d'octubre de 1919 (Butlletí oficial de l'estat núm. 501), la Llei constitucional federal, del 30 de juliol de 1925 (Butlletí oficial federal núm. 292), i la Llei constitucional federal del 26 de gener de 1928 (Butlletí oficial federal núm. 30), interpretades juntament amb la Llei constitucional federal del 4 de juliol de 1963 (Butlletí oficial federal núm. 172).

2. L'article 9 i l'article 14 del Pacte s'aplicaran sempre que les normes legals que regeixen els procediments i les mesures de privació de llibertat, tal com s'estableix a les lleis de procediment administratiu i a la Llei penal financera, romanguin lícites dins el marc de la revisió judicial per part del Tribunal Administratiu Federal o el Tribunal Constitucional Federal, tal com s'estipula a la Constitució federal austríaca.

3. L'apartat 3 de l'article 10 del Pacte s'aplicarà sempre que no afecti les normes legals que permeten que els reclusos menors d'edat estiguin junts amb adults de menys de 25 anys que no donen cap motiu de preocupació pel que fa a una possible influència perjudicial sobre el menor reclus.

4. L'article 14 del Pacte s'aplicarà a condició que no sigui en detriment dels principis que regeixen la publicitat dels judicis, tal com s'estipula a l'article 90 de la Llei constitucional federal, esmenada el 1929, i que:

a) la lletra d de l'apartat 3, no contradigui les normes legals que estipulen que una persona acusada que alteri la conducta ordenada del judici o la presència de la qual impedeixi interrogar una altra persona acusada, un testimoni o un expert, pugui ser exclosa de la participació en el judici;

b) l'apartat 5 no contradigui les normes legals que estipulen que, després d'una sentència absolutòria o d'una condemna més lleu dictada per un tribunal de primera instància, un tribunal superior pugui pronunciar una condemna o una sentència més greu pel mateix delicte, mentre que exclouen el dret de la persona condemnada a interposar un recurs davant una jurisdicció més elevada;

c) l'apartat 7 no contradigui les normes legals que permeten la reobertura de procediments que hagin portat a la condemna final o a l'absolució d'una persona.

5. Els articles 19, 21 i 22, amb relació a l'apartat 1 de l'article 2 del Pacte, s'aplicaran sempre que no contradiguin les restriccions legals establertes a l'article 16 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals.

6. L'article 26 s'entén en el sentit que no exclou un tracte diferent entre els nacionals austríacs i els estrangers, com també ho admet l'apartat 2 de l'article 1 del Conveni internacional sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial.

Bangladesh

Declaracions:

"Article 10:

Pel que fa a la primera part de l'apartat 3 de l'article 10, relativa a la rehabilitació i a la reinserció social dels reclusos, Bangladesh no té cap servei a aquest efecte, a causa de restriccions financeres i per manca del suport logístic adequat. La darrera part d'aquest apartat, relativa a la separació dels delinqüents menors d'edat dels adults, és una obligació legal segons la llei de Bangladesh i, per tant, s'aplica.

Article 11:

L'article 11, que disposa que "no es pot empresonar ningú pel sol fet que no estigui en disposició d'executar una obligació contractual", és conforme, en general, amb les disposicions legals i constitucionals de Bangladesh, a excepció d'algunes circumstàncies molt excepcionals, en què la llei preveu l'empresonament en cas d'incompliment intencionat a l'hora de complir una sentència. El Govern de la República Popular de Bangladesh aplicarà aquest article de conformitat amb l'ordenament jurídic nacional vigent.

Article 14:

Pel que fa a la disposició d'assistència lletrada de la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14, una persona acusada de delictes penals té dret segons la llei a beneficiar-

se de l'assistència lletrada si no té els mitjans per procurar-se-la.

El Govern de la República Popular de Bangladesh, malgrat acceptar el principi d'indemnització per un error judicial, tal com s'estipula a l'apartat 6 de l'article 14, no està en situació de garantir una aplicació completa d'aquesta disposició ara com ara. No obstant això, la part perjudicada té dret a una indemnització per error judicial per procediments separats i, en alguns casos, el tribunal, d'ofici, concedeix una indemnització a les víctimes d'error judicial. No obstant això, Bangladesh pensa garantir l'aplicació plena d'aquesta disposició en un futur proper."

Reserva:

Article 14

"El Govern de la República Popular de Bangladesh es reserva el dret de no aplicar la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 en vista del fet que, encara que les lleis existents a Bangladesh disposen que, en un procediment ordinari, una persona té dret de ser present en el procés, també es disposa que el judici pugui dur-se a terme en absència de la persona acusada si aquesta és un delinqüent fugitiu o una persona declarada en rebel·lia malgrat haver estat legalment citada o no ha explicat els motius pels quals no ha comparegut, a satisfacció del tribunal."

Barbados

"El Govern de Barbados declara que es reserva el dret de no aplicar plenament la garantia d'assistència lletrada gratuïta, de conformitat amb la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte, ja que, encara que accepta els principis continguts en aquest apartat, els problemes d'aplicació són tan importants que en aquests moments no se'n pot garantir l'aplicació plena."

Bèlgica¹²

Reserves:

[...]

2. El Govern belga considera que la disposició de la lletra a de l'apartat 2 de l'article 10, segons la qual els processats han d'estar, llevat de circumstàncies especials, separats dels condemnats, s'ha d'interpretar de conformitat amb el principi ja incorporat en les normes mínimes

estàndards del tracte dels reclusos [resolució 73) 5 del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, del 19 de gener de 1973], d'acord amb el qual els reclusos no jutjats no estaran amb els reclusos condemnats en contra de la seva voluntat [normes 7 b) i 85 1)]. Si ho demanen, les persones acusades poden participar en certes activitats comunes amb les persones condemnades.

3. El Govern belga considera que les disposicions de l'apartat 3 de l'article 10, segons les quals els delinqüents menors d'edat han de ser separats dels adults i se'ls ha de donar un tractament adequat a la seva edat i condició jurídica, es refereix exclusivament a les mesures estipulades en el règim per a la protecció de menors establert per la Llei belga sobre la protecció de menors. Pel que fa a altres delinqüents comuns menors d'edat, el Govern belga pensa reservar-se l'opció d'adoptar mesures que siguin més flexibles i s'hagin concebut precisament en interès de les persones afectades.

4. Pel que fa a l'article 14, el Govern belga considera que l'apartat 1 *in fine* de l'article sembla que doni als estats l'opció de preveure o no certa suspensió del principi de la publicitat dels judicis. Per tant, el principi constitucional belga segons el qual no hi haurà excepcions en la publicitat de les sentències és conforme a aquesta disposició. L'apartat 5 de l'article no s'aplicarà a les persones que, de conformitat amb la Llei belga, han estat processades i condemnades en segona instància contra la seva absolució en primera instància, o que, de conformitat amb la Llei belga, siguin portades directament davant un tribunal superior com ara la "Cour de Cassation", "la Cour d'Appel" i la "Cour d'Assises".

5. El Govern belga aplicarà els articles 19, 21 i 22 en el context de les disposicions i restriccions establertes o autoritzades als articles 10 i 11 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals, del 4 de novembre de 1950, pel Conveni esmentat.

Declaracions:

6. El Govern belga declara que no es considera obligat a promulgar cap llei en l'àmbit cobert per l'apartat 1 de l'article

20, i que l'article 20 com a conjunt ha d'aplicar-se tenint en compte els drets a la llibertat de pensament i de religió, a la llibertat d'opinió i a la llibertat de reunió i associació proclamats als articles 18, 19 i 20 de la Declaració universal dels drets humans i reafirmats als articles 18, 19, 21 i 22 del Pacte.

7. El Govern belga declara que interpreta que l'apartat 2 de l'article 23, en el sentit que el dret de les persones en edat núbil de casar-se i de fundar una família no només pressuposa que la llei nacional prescriurà l'edat núbil, sinó que també pot regular l'exercici d'aquest dret.

Belize

Reserves:

"a) El Govern de Belize es reserva el dret de no aplicar l'apartat 2 de l'article 12, en vista de les disposicions reglamentàries que requereixen que les persones que volen viatjar fora del país han de presentar els certificats de liquidació d'impostos;

b) El Govern de Belize es reserva el dret de no aplicar plenament la garantia d'assistència legal gratuïta, de conformitat amb la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14, ja que, encara que accepta els principis inclosos en aquest apartat i que els apliqui en certs casos, els problemes d'aplicació són tan importants que en aquests moments no se'n pot garantir l'aplicació plena;

c) El Govern de Belize reconeix i accepta el principi d'indemnització en cas d'empresonament injustificat, que recull l'apartat 6 de l'article 14, però els problemes d'aplicació són tan grans que en aquest moments es reserva el dret de no aplicar aquest principi."

Bielorússia¹¹

Botswana¹³

Reserves fetes en el moment de la signatura i confirmades en el moment de la ratificació:

"El Govern de la República de Botswana es considera obligat per:

a) L'article 7 del Pacte, en la mesura que per "penes o tractaments cruels, inhumans o degradants" s'entengui tortura i tota pena o tractament in-

humà o degradant prohibits per l'article 7 de la Constitució de la República de Botswana.

b) L'apartat 3 de l'article 12 del Pacte, en la mesura que les disposicions siguin compatibles amb la secció 14 de la Constitució de la República de Botswana, relativa a la imposició de restriccions raonablement requerides en certs casos excepcionals."

Bulgària

"La República Popular de Bulgària considera que és necessari destacar que les disposicions dels apartats 1 i 3 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i dels apartats 1 i 3 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, segons els quals a un cert nombre d'estats se'ls priva de l'oportunitat d'esdevenir part en els pactes, tenen un caràcter discriminatori. Aquestes disposicions són incoherents amb la mateixa naturalesa dels pactes, que tenen un caràcter universal i haurien d'estar oberts a l'adhesió de tots els estats. De conformitat amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, cap estat no té dret a prohibir als altres estats d'esdevenir part en un pacte d'aquest tipus."

Congo

Reserva:

El Govern de la República Popular del Congo declara que no es considera obligat per les disposicions de l'article 11 [...]

L'article 11 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics és incompatible amb els articles 386 i següents del Codi congolès de procediment civil, comercial, administratiu i financer, derivat de la llei 51-83, del 21 d'abril de 1983. De conformitat amb aquestes disposicions, en assumptes de dret privat, l'execució de les decisions o dels autes que emanen de procediments de conciliació pot ser forçosa, mitjançant empresonament quan han fallat altres mitjans d'execució, quan l'import principal de la condemna sobrepassa els 20.000 francs CFA i quan el deutor, d'entre 18 i 60 anys d'edat, ha provocat la seva insolvència.

Dinamarca

“1. El Govern de Dinamarca formula una reserva a la segona frase de l'apartat 3 de l'article 10. En la pràctica danesa es fan esforços considerables per garantir la distribució per edats adequades dels delinqüents que han de complir una condemna d'empresonament, però es considera que convé mantenir les possibilitats d'arranjaments flexibles.

2. (a). Dinamarca no està obligada per l'apartat 1 de l'article 14 pel que fa a la publicitat del procés judicial. En la llei danesa el dret d'excloure la premsa i el públic dels judicis pot anar més enllà del que és lícit en virtut d'aquest Pacte, i el Govern de Dinamarca creu que aquest dret no hauria de restringir-se.

(b). Dinamarca no està obligada pels apartats 5 i 7 de l'article 14. La Llei danesa d'Administració de la justícia conté disposicions detallades que regulen les qüestions tractades en aquests dos apartats. En alguns casos, la legislació danesa és menys restrictiva que el Pacte (per exemple: un veredict emès per un jurat popular sobre la qüestió de culpabilitat no pot ser revisat per un tribunal superior, vegeu l'apartat 5); en altres casos, la legislació danesa és més restrictiva que el Pacte (per exemple respecte a la reobertura d'una causa en què la part acusada ha estat absolta, vegeu l'apartat 7).

3. La reserva es formula també a l'apartat 1 de l'article 20. Aquesta reserva es conforme al vot donat per Dinamarca en la setzena Assemblea General de les Nacions Unides, el 1961, quan la delegació danesa, en referir-se a l'article precedent, amb relació a la llibertat d'expressió, va votar en contra de la prohibició de la propaganda a favor de la guerra.”

Egipte

Declaració:

“[...] Vistes les disposicions de la xara islàmica, vista la conformitat del Pacte amb aquestes disposicions [el Govern egipci accepta aquests pactes, s'hi adhereix i els ratifica].”

Eslovàquia⁷

Estats Units d'Amèrica

Reserves:

“1) Que l'article 20 no autoritza o requereix als Estats Units que legislin o duguin a terme alguna una altra acció que restringeixi el dret a la llibertat d'expressió i a la llibertat d'associació, protegits per la Constitució i les lleis dels Estats Units.

2) Que els Estats Units es reserven el dret, amb subjecció a les seves restriccions constitucionals, d'imposar la pena de mort a tota persona (llevat que es tracti d'una dona embarassada) declarada culpable degudament, d'acord amb lleis vigents o futures que permeten imposar la pena de mort, incloent-hi la d'imposar aquesta pena per crims comesos per persones menors de divuit anys.

3) Que els Estats Units es consideren obligats per l'article 7, en la mesura que “penes o tractaments cruels, inhumans o degradants” suposin penes o tractaments cruels, inusuals prohibits per la cinquena, la vuitena i/o la catorzena esmenes de la Constitució dels Estats Units.

4) Que atès que la llei dels Estats Units d'Amèrica aplica generalment a un delinqüent la pena en vigor en el moment que es va cometre el delict, els Estats Units no s'adhereixen a la tercera clàusula de l'apartat 1 de l'article 15.

5) Que la política i la pràctica dels Estats Units donen suport i són, en general, conformes a les disposicions del Pacte pel que fa al tracte dels menors en el sistema de justícia penal. No obstant això, els Estats Units es reserven el dret, en circumstàncies excepcionals, a tractar els menors com a adults, malgrat el que diuen els apartats 2 lletra b i 3 de l'article 10 i l'apartat 4 de l'article 14. Els Estats Units també fan una reserva a aquestes disposicions, respecte als estats on els individus s'allisten de forma voluntària per fer el servei militar abans dels 18 anys.”

Interpretacions:

“1) Que la Constitució i les lleis dels Estats Units garanteixen a tothom la igualtat davant de la llei i proporcionen

protecció contra la discriminació. Els Estats Units entenen que les distincions per motius de raça, color, sexe, idioma, religió, opinió política o d'una altra índole, origen nacional o social, posició econòmica, naixement o qualsevol altra condició social –tal com s'usen aquests termes a l'apartat 1 de l'article 2 i a l'article 26– es poden permetre quan aquestes estan, com a mínim, relacionades racionalment amb un objectiu governamental legítim. Els Estats Units, a més, entenen que la prohibició establerta a l'apartat 1 de l'article 4 sobre tota discriminació, en el cas d'una emergència pública excepcional fonamentada únicament sobre la raça, el color, el sexe, l'idioma, la religió o l'origen social no prohibeix les distincions que puguin tenir un efecte desproporcionat sobre persones d'un estatus particular.

2) Que els Estats Units entenen que el dret de reparació al qual fan referència l'apartat 5 de l'article 9 i l'apartat 6 de l'article 14 requereix l'establiment de mecanismes d'execució efectius que garanteixin a les víctimes de detencions o d'empresonaments il·legals, o en cas de denegació de justícia, l'obtenció d'una compensació de l'individu responsable o de l'entitat governamental pertinent. El dret a indemnització està subjecte als requisits raonables de la llei interna.

3) Que els Estats Units entenen que la referència “circumstàncies excepcionals” que figura a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 10 permet l'empresonament d'una persona processada juntament amb persones condemnades quan es consideri adequat, en vista d'una perillositat general, i permet que les persones acusades puguin renunciar al dret de ser separades de les persones condemnades. Els Estats Units també entenen que l'apartat 3 de l'article 10 no disminueix els objectius de càstig, dissuasió i neutralització com a finalitats legítimes addicionals per a un sistema penitenciari.

4) Que els Estats Units entenen que les lletres b i d dels apartats 3 de l'article 14 no requereixen que sigui posada a disposició de l'acusat una defensa que ell mateix pugui escollir quan se li proporciona un advocat d'ofici per motius d'indigència, quan es pot permetre, econòmicament, contractar una defensa

alternativa, o quan no s'imposa l'emprisonament. Els Estats Units també entenen que la lletra e de l'apartat 3 no prohibeix que es requereixi a la part demandada que exposi que els testimonis, la compareixença dels quals intenta exigir, són necessaris per a la seva defensa. Els Estats Units entenen que la prohibició de jutjar dues vegades de l'apartat 7 s'aplica només quan la sentència d'absolució ha estat dictada per un tribunal de la mateixa unitat governamental, ja sigui el Govern federal o una unitat constituent, ja que demana un nou judici pel mateix cas.

5) Que els Estats Units entenen que aquest Pacte ha de ser implementat pel Govern federal, en la mesura que aquest exerceix la competència legislativa i judicial dels assumptes que cobreix el Pacte, i si no, pels Governos estatal i local; en la mesura que els Governos estatal i local exerceixen una competència sobre aquests assumptes, el Govern federal prendrà les mesures adequades per al sistema federal per tal que les autoritats competents dels Governos estatal i local puguin prendre les mesures adequades per complir el Pacte."

Declaracions:

"1) Els Estats Units declaren que les disposicions dels articles 1 al 27 del Pacte no són executòries d'ofici.

2) Els Estats Units opinen que els estats part en el Pacte haurien d'abstenir-se, quan fos possible, d'imposar restriccions o limitacions a l'exercici dels drets reconeguts i protegits pel Pacte, fins i tot quan aquestes restriccions i limitacions són lícites de conformitat amb els termes del Pacte. Per als Estats Units, l'apartat 2 de l'article 5, que disposa que els drets humans fonamentals vigents en un estat part no poden reduir-se amb el pretext que aquest Pacte els reconeix en menor mesura, té una relació particular amb l'apartat 3 de l'article 19, que permetria certes restriccions en la llibertat d'expressió. Els Estats Units declaren que continuaran adherint-se als requisits i els consenyiments de la seva Constitució respecte de totes aquestes restriccions i limitacions."

Federació de Rússia

Declaració feta en el moment de la signatura i confirmada en la ratificació:

La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques declara que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i les de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, segons les quals alguns estats no poden esdevenir part en aquests pactes, són de naturalesa discriminatòria i considera que els pactes, de conformitat amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, haurien d'estar oberts a la participació de tots els estats concernits, sense discriminacions ni limitacions de cap tipus.

Finlàndia¹⁴

Reserves:

"Respecte de l'apartat 2 lletra b i apartat 3 de l'article 10 del Pacte, Finlàndia declara que, tot i que els delinqüents menors d'edat estan, per norma, separats dels adults, no considera adequat adoptar una prohibició absoluta que no permeti altres arranjaments més flexibles.

Pel que fa a l'apartat 7 de l'article 14 del Pacte, Finlàndia declara que seguirà la seva pràctica actual, segons la qual es pot agreujar una pena si es demostra que un membre o un funcionari del tribunal, el fiscal o l'advocat defensor han obtingut, mitjançant comportaments delictius o fraudulents, l'absolució de l'acusat o una pena substancialment més benèvo-la, o si s'han presentat testimoniatges falsos amb el mateix efecte i amb que s'accepta la reconsideració d'un cas criminal amb circumstàncies agreujants, si passat un any es presenten proves desconegudes que haurien portat a la condemna o a una pena substancialment més severa si s'haguessin conegut aleshores.

Pel que fa a l'apartat 1 de l'article 20 del Pacte, Finlàndia declara que no aplicarà les disposicions d'aquest apartat, per ser coherent amb el punt de vista de Finlàndia, que ja va expressar a la 16a Assemblea General de les Nacions Unides en votar en contra de la prohibició de la propaganda a favor de la guerra, sobre la base que aquest fet podria posar

en perill la llibertat d'expressió, a la qual fa referència l'article 19 del Pacte."

França^{15,16}

Declaracions i reserves:

1) El Govern de la República considera que, de conformitat amb l'article 103 de la Carta de les Nacions Unides, en cas de conflicte entre les obligacions imposades pel Pacte i les obligacions imposades per la Carta (especialment pel que fa als articles 1 i 2 d'aquesta) prevaldran les obligacions imposades per la Carta.

2) El Govern de la República presenta la reserva següent relativa a l'apartat 1 de l'article 4 en el sentit que, en primer lloc, les circumstàncies enumerades a l'article 16 de la Constitució, pel que fa a la seva aplicació; a l'article 1 de la Llei del 3 d'abril de 1978 i a la Llei del 9 d'agost de 1849, pel que fa a la declaració d'un estat de setge; a l'article 1 de la Llei núm. 55-385, del 3 d'abril de 1955, pel que fa a la declaració d'un estat d'emergència, i que permeten l'aplicació d'aquests instruments, s'han d'entendre que compleixen la finalitat de l'article 4 del Pacte; i, en segon lloc, amb la finalitat d'interpretar i implementar l'article 16 de la Constitució de la República Francesa, els termes "en la mesura que requereixin estrictament les exigències de la situació" no poden limitar el poder del president de la República a l'hora de prendre "les mesures que les circumstàncies requereixin".

3) El Govern de la República presenta una reserva amb relació als articles 9 i 14 amb l'efecte que aquests articles no puguin impedir l'aplicació de les normes que pertanyen al règim disciplinari dels exèrcits.

4) El Govern de la República declara que l'article 13 no pot restringir el que disposa el capítol IV del Decret llei núm. 45-2658, del 2 de novembre de 1945, relatiu a l'entrada i el sojorn a França d'estrangers, ni tampoc altres instruments relatius a l'expulsió d'estrangers en vigor en aquelles parts del territori de la República on el Decret llei del 2 de novembre de 1945 no és d'aplicació.

5) El Govern de la República interpreta que l'apartat 5 de l'article 14, exposa un principi general al qual la llei pot fer excepcions limitades, per exemple, en el

cas de certes contravencions penals, que són de la competència del Tribunal de Batlles en primera i última instància, i de delictes penals. No obstant això, es pot fer un recurs contra una sentència definitiva al Tribunal de Cassació, que resol sobre la legalitat de la decisió en qüestió.

6) El Govern de la República declara que els articles 19, 21 i 22 del Pacte s'implementaran de conformitat amb els articles 10, 11 i 16 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals, del 4 de novembre de 1950.

7) El Govern de la República declara que el terme "guerra" que apareix a l'apartat 1 de l'article 20, s'ha d'entendre que vol dir guerra en contravenció del dret internacional, i considera, en qualsevol cas, que la legislació francesa en aquesta qüestió és l'adequada.

8) En vista de l'article 2 de la Constitució de la República Francesa, el Govern francès declara que l'article 27 no és aplicable pel que respecta a la República.

Gàmbia

"Per raons econòmiques, l'assistència lletrada gratuïta està limitada en la nostra Constitució a les persones acusades de delictes punibles amb la pena capital. El Govern de Gàmbia, per tant, desitja presentar una reserva a la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics."

Guinea

De conformitat amb el principi que tots els estats, les polítiques dels quals es guien pels propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides, tenen dret d'esdevenir part dels Convenis que afecten els interessos de la comunitat internacional, el Govern de la República de Guinea considera que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics són contràries al principi de la universalitat dels tractats internacionals i la democratització de les relacions internacionals.

Guyana

Pel que fa a la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14:

"Tot i que el Govern de la República de Guyana accepta el principi de l'assistència lletrada en tots els procediments penals, està treballant envers aquesta fi i en aquest moment l'aplica a certs casos definits, però els problemes d'aplicació d'un pla d'assistència lletrada són tan importants que, ara com ara, no pot garantir-ne l'aplicació plena."

Respecte a l'apartat 6 de l'article 14:

"Tot i que el Govern de la República de Guyana accepta el principi d'indemnització per un empresonament injust, en aquest moment no li és possible implementar aquest principi."

Hongria

En el moment de la signatura:

"El Govern de la República Popular d'Hongria declara que l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, segons els quals certs estats no poden esdevenir part dels pactes esmentats, tenen un caràcter discriminatori i són contraris al principi fonamental del dret internacional segons el qual tots els estats tenen dret a esdevenir part en els tractats multilaterals generals. Aquestes disposicions discriminatòries són incompatibles amb l'objecte i la finalitat dels pactes."

En el moment de la ratificació:

"El Consell Presidencial de la República Popular d'Hongria declara que les disposicions dels apartats 1 i 3 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i les dels apartats 1 i 3 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals són incompatibles amb el caràcter universal dels pactes. Segons el principi d'igualtat sobirana dels estats, els pactes haurien d'estar oberts a la participació de tots els estats sense cap tipus de discriminació o limitació."

Iemen *

"L'adhesió de la República Democràtica Popular del Iemen al (Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals) (Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics) no significa de

cap manera un reconeixement d'Israel ni pot comportar l'establiment de relacions de cap tipus amb aquest."

Índia

Declaracions:

"I. Quant a l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i a l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, el Govern de la República de l'Índia declara que les paraules "dret a l'autodeterminació" que figuren en aquests articles s'apliquen únicament als pobles sota el domini estranger i que no s'apliquen als estats sobirans independents ni a un element d'un poble o d'una nació –principi fonamental de la integritat nacional."

"II. Quant a l'article 9 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, el Govern de la República de l'Índia opina que les disposicions d'aquest article seran aplicades de conformitat amb les disposicions dels apartats 3 a 7 de l'article 22 de la Constitució de l'Índia. A més, segons l'ordenament jurídic indi, les persones que estimen que han estat objecte d'un arrest o una detenció il·legal per part de l'estat no tenen obligatòriament dret a una indemnització."

"III. Pel que fa a l'article 13 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, el Govern de la República de l'Índia es reserva el dret a aplicar la seva legislació respecte de les persones estrangeres."

"IV. Pel que fa als articles 4 i 8 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, i a l'article 12, a l'apartat 3 de l'article 19, i als articles 21 i 22 del Pacte internacional relatiu als drets civil i polítics, el Govern de la República de l'Índia declara que les disposicions [d'aquests articles] s'aplicaran de conformitat amb les disposicions de l'article 19 de la Constitució de l'Índia."

"V. Quant a la lletra c de l'article 7 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, el Govern de la República de l'Índia declara que les disposicions d'aquest article s'aplicaran de conformitat amb les disposicions de l'apartat 4 de l'article 16 de la Constitució de l'Índia."

Iraq

Declaració feta en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació:

“El fet que la República de l'Iraq esdevingui part en el Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i en el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics no significa de cap manera que reconegui Israel ni que assumi cap obligació respecte d'Israel en virtut d'aquests pactes.”

“El fet que la República de l'Iraq esdevingui part en els dos pactes esmentats anteriorment no significa que esdevingui part en el Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.”

En el moment de la ratificació:

“La ratificació per a l'Iraq [...] no significa de cap manera que l'Iraq reconegui Israel ni que estableixi amb Israel les relacions [que regula el Pacte esmentat].”

Irlanda¹⁷

Apartat 2 de l'article 10

Irlanda accepta els principis esmentats a l'apartat 2 de l'article 10 i els implementarà tan aviat com puguin dur-se a la pràctica. Es reserva el dret de tractar l'aplicació plena d'aquests principis com a objectius que s'aniran assolint de forma progressiva.

Article 14

Irlanda es reserva el dret de tractar els delictes lleus contra el codi militar per procediment sumari de conformitat amb les normes processals vigents, que poden no ser, en tots els aspectes, conformes als requisits de l'article 14 del Pacte.

Apartat 2 de l'article 19

Irlanda es reserva el dret de conferir un monopoli a certes empreses de radiodifusió i de televisió, o a requerir-ne una llicència per poder obrar en aquests àmbits.

Apartat 1 de l'article 20

Irlanda accepta el principi de l'apartat 1 de l'article 20 i l'implementarà tan aviat com pugui dur-se a la pràctica. Tenint en compte les dificultats a l'hora de definir una infracció específica que pugui ser

objecte de resolució a escala nacional de manera que es reflecteixin els principis generals del dret reconeguts per la comunitat de nacions i també el dret a la llibertat d'expressió, Irlanda es reserva el dret de posposar la consideració de la possibilitat de proposar un afegit a la llei existent, o una variació d'aquesta, fins que pugui considerar que això és el que es necessita per assolir l'objectiu de l'apartat 1 de l'article 20.

Islàndia¹⁸

La ratificació va acompanyada de reserves a les disposicions següents:

1....

2. L'apartat 2 lletra b i apartat 3 segona frase de l'article 10, pel que fa a la separació dels reclusos menors dels adults. La llei islandesa, en principi, preveu aquesta separació, però no considera apropiat acceptar una obligació de forma absoluta com exigeixen les disposicions del Pacte.

3. L'article 13, en la mesura que contradigui les disposicions legals islandeses en vigor relatives al dret dels estrangers a oposar-se a una decisió sobre la seva expulsió.

4. L'apartat 7 de l'article 14 pel que fa a la reobertura dels casos que ja han estat jutjats. La llei de procediment islandesa conté disposicions detallades sobre aquest assumpte, que no es considera adequat que es revisin.

5. L'apartat 1 de l'article 20 amb referència al fet que una prohibició de la propaganda a favor de la guerra pugui limitar la llibertat d'expressió. Aquesta reserva concorda amb la posició d'Islàndia a l'Assemblea General en la seva 16a sessió.

Les altres disposicions del Pacte s'observaran de forma inviolable.

Israel

Reserva:

“Amb referència a l'article 23 del Pacte, i a qualsevol altra disposició a què la reserva actual pugui ser pertinent, els assumptes de caràcter personal a Israel estan governats per la llei religiosa de les parts concernides.

En la mesura que aquesta llei contradigui les seves obligacions derivades del Pacte, Israel es reserva el dret d'aplicar aquesta llei.”

Itàlia

Apartat 5 de l'article 9

La República Italiana, que considera que l'expressió “arrest o detenció il·legal” que conté l'apartat 5 de l'article 9 podria fer sorgir diferències d'interpretació, declara que interpreta que aquesta expressió fa referència exclusivament als casos d'arrest o detenció contraris a les disposicions de l'apartat 1 de l'article 9.

Apartat 4 de l'article 12

L'apartat 4 de l'article 12 és sense perjudici de l'aplicació de la disposició transitòria XIII de la Constitució italiana, respecte de la prohibició de l'entrada i el sojorn en el territori nacional de certs membres de la Casa de Savoia.

Apartat 3 de l'article 14

Les disposicions de la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14, es consideren compatibles amb les disposicions italianes existents que regulen la presència en el judici de l'acusat i determinen els casos en què l'acusat pot defensar-se personalment i els que requereixen assistència jurídica.

Apartat 5 de l'article 14

L'apartat 5 de l'article 14 és sense perjudici de l'aplicació de les disposicions italianes existents, que, de conformitat amb la Constitució de la República Italiana, regeixen el procediment només a una instància dels judicis portats davant del Tribunal Constitucional pel que fa a càrrecs presentats contra el president de la República i els seus ministres.

L'apartat 1 de l'article 15

Pel que fa a la darrera frase de l'apartat 1 de l'article 15: “Si, posteriorment a aquesta infracció, la llei preveu l'aplicació d'una pena més lleu, l'autor del delictes ha de beneficiar-se'n”, la República Italiana considera que aquesta disposició s'aplica exclusivament als judicis que es troben en curs.

Per tant, una persona que ja ha estat condemnada per sentència ferma no es beneficiarà de les disposicions d'una llei

posterior a aquesta decisió, que prevegi l'aplicació d'una pena més lleu.

Apartat 3 de l'article 19

Les disposicions de l'apartat 3 de l'article 19 s'interpreten que són compatibles amb el sistema regulador existent per a la ràdio i la televisió nacionals i amb les restriccions establertes per la llei per a les empreses de ràdio i televisió local i per a les emissores que transmeten programes estrangers.

Japó

Reserves i declaracions formulades en el moment de la signatura i confirmades en el moment de la ratificació:

"1. Pel que fa a l'aplicació de les disposicions de la lletra d de l'article 7 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, el Japó es reserva el dret a no estar obligat per la "remuneració dels dies festius" que figura en les disposicions esmentades."

"2. El Japó es reserva el dret a no estar obligat per les disposicions de la lletra d de l'apartat 1 de l'article 8 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, llevat en relació amb els àmbits on el dret esmentat en aquestes disposicions s'acordi en virtut de les lleis i els reglaments en vigor al Japó en la data de la ratificació del Pacte per part del Govern del Japó."

"3. Pel que fa a l'aplicació de les disposicions de les lletres b i c de l'apartat 2 de l'article 13 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, el Japó es reserva el dret a no estar obligat pels termes "i en particular la introducció progressiva de l'educació gratuïta" que figura en aquestes disposicions."

"4. Recordant la posició presa pel Govern del Japó en ratificar el Conveni núm. 87 relatiu a la llibertat sindical i la protecció del dret sindical, a saber, que estimava que els termes "la policia" que figuren a l'article 9 del dit Conveni s'havien d'interpretar de manera que incloïen el servei de bombers japonès, el Govern del Japó declara que els termes "membres de la policia" que figuren a l'apartat 2 de l'article 8 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, i també a l'apartat 2 de l'article 22 del Pacte internacional relatiu als

drets civils i polítics, s'han d'interpretar que inclouen el personal del servei de bombers japonès."

Kuwait

Declaració interpretativa relativa a l'apartat 1 de l'article 2, i a l'article 3:

Tot i que el Govern de Kuwait considera que els lloables principis incorporats en aquests dos articles concorden amb les disposicions de la Constitució de Kuwait en general i, en particular, amb les de l'article 29, els drets als quals es refereixen els articles han d'exercir-se dins dels límits establerts per la llei kuwaitiana.

Declaració interpretativa pel que fa a l'article 23:

El Govern de Kuwait declara que els assumptes tractats a l'article 23 estan governats per la llei de l'estatus personal, que es basa en la llei islàmica. Quan les disposicions d'aquest article contradiguin la llei kuwaitiana, Kuwait aplicarà la seva llei nacional.

Reserves a la lletra b de l'article 25:

El Govern de Kuwait vol formular una reserva respecte de la lletra b de l'article 25. Les disposicions d'aquest apartat contradueixen la llei electoral kuwaitiana, que restringeix als homes el dret de votar i de presentar-se com a candidat a les eleccions. També declara que les disposicions de l'article no s'aplicaran als membres de les forces armades o de la policia.

Líbia

L'aprovació i l'adhesió de la República Àrab de Líbia als pactes en qüestió no significa de cap manera que la República Àrab de Líbia reconegui Israel ni que estableixi amb Israel les relacions que regulen aquests pactes.

Liechtenstein¹⁹

Declaracions respecte de l'article 3:

"El Principat de Liechtenstein declara que no interpreta que les disposicions de l'article 3 del Pacte constitueixin un impediment a les normes constitucionals en la successió hereditària del tron del príncep regnant."

Reserva a l'apartat 1 de l'article 14:

"El Principat de Liechtenstein es reserva el dret d'aplicar les disposicions de l'apartat 1 de l'article 14 del Pacte, relatives al principi segons el qual les audiències s'han de dur a terme en públic i les sentències s'han de dictar en públic, només dins dels límits que es deriven dels principis incorporats a la legislació de Liechtenstein sobre els procediments legals."

Reserva a l'apartat 1 de l'article 17:

"El Principat de Liechtenstein formula la reserva que el dret al respecte de la vida familiar, tal com el garanteix l'apartat 1 de l'article 17 del Pacte, ha d'exercir-se pel que fa als estrangers, de conformitat amb els principis incorporats actualment a la legislació sobre estrangers."

Reserva a l'apartat 3 de l'article 24:

"El Principat de Liechtenstein es reserva el dret d'aplicar la seva legislació, d'acord amb la qual es concedeix la nacionalitat de Liechtenstein sota certes condicions."

Reserva a l'article 26:

"El Principat de Liechtenstein es reserva el dret de garantir els drets inclosos a l'article 26 del Pacte, relatius a la igualtat de tothom davant la llei i el dret, sense cap discriminació, a igual protecció de la llei, només en relació amb els drets recollits en aquest Pacte."

Luxemburg

"a) El Govern de Luxemburg considera que l'apartat 3 de l'article 10 que disposa que els delinqüents menors han de separar-se dels adults i han de ser sotmesos a un tractament adequat a la seva edat i condició jurídica, només es refereix a les mesures legals incorporades al sistema per a la protecció de menors, que és el tema de la Llei de protecció de menors de Luxemburg. "Pel que fa als delinqüents menors que estan sota la competència de la llei ordinària, el Govern de Luxemburg vol mantenir l'opció d'adoptar mesures que puguin ser més flexibles i que estiguin destinades a servir els interessos de les persones afectades."

"b) El Govern de Luxemburg declara que implementarà l'apartat 5 de l'article 14, ja que aquest no contradiu les disposicions legals, que estableixen que, després d'una absolució o una condemna per part d'un tribunal de primera instància, un tribunal superior pot dictar una sentència, confirmar la sentència emesa o imposar una pena més dura pel mateix delictes. No obstant això, la decisió del tribunal no dóna a la persona declarada culpable en apel·lació el dret d'apel·lar contra aquesta condemna davant una jurisdicció d'apel·lació superior.

El Govern de Luxemburg també declara que l'apartat 5 de l'article 14 no s'aplicarà a les persones que, de conformitat amb la llei luxemburguesa, siguin enviades directament a un tribunal superior o portades davant la *Cour d'assises*."

"c) El Govern de Luxemburg accepta la disposició de l'apartat 2 de l'article 19 ja que no li impedeix de requerir a les empreses de teledifusió, televisió i cinematogràfiques que se sotmetin a un règim d'autoritzacions."

"d) El Govern de Luxemburg declara que no es considera obligat a adoptar la legislació en l'àmbit cobert per l'apartat 1 de l'article 20, i que l'article 20 com a conjunt serà implementat tenint en compte els drets a la llibertat de pensament, religió, opinió, de reunió i associació establerts als articles 18, 19 i 20 de la Declaració universal dels drets humans i reafirmats als articles 18, 19 i 21 i 22 del Pacte."

1 de desembre del 2004 *

El Govern de Luxemburg declara que implementarà l'apartat 5 de l'article 14, ja que aquest no contradiu les disposicions legals nacionals que estableixen que després d'una absolució o d'una condemna per part d'un tribunal de primera instància, un tribunal superior pot dictar una sentència, confirmar la sentència emesa o imposar una pena més dura pel mateix delictes. No obstant això, la decisió del tribunal no dóna el dret a la persona declarada culpable en apel·lació d'apel·lar davant una jurisdicció d'apel·lació superior.

El Govern de Luxemburg també declara que l'apartat 5 de l'article 14 no s'apli-

carà a les persones que, de conformitat amb la llei luxemburguesa, siguin enviades directament davant d'un tribunal superior.

* En el termini de dotze mesos a partir de la data de circulació (és a dir, l'1 de desembre del 2003) de la notificació dipositària, cap estat part del Pacte ha emès una objecció al secretari general. Per consegüent, es considera que la reserva esmenada ha sigut acceptada al terme del termini de dotze mesos, és a dir, l'1 de desembre del 2004.

Malta

Reserves:

"1. Article 13 - El Govern de Malta aprova els principis establerts a l'article 13. No obstant això, en les circumstàncies actuals no es poden complir plenament les disposicions d'aquest article;

2. Apartat 2 de l'article 14 - El Govern de Malta declara que interpreta l'apartat 2 de l'article 14 del Pacte en el sentit que no impedeix a cap llei particular imposar a una persona acusada en virtut d'aquesta llei la càrrega de la prova de certs fets particulars;

3. Apartat 6 de l'article 14 - Tot i que el Govern de Malta accepta el principi d'indemnització per un empresonament injustificat, en aquest moment no li és possible implementar aquest principi, de conformitat amb l'apartat 6 de l'article 14 del Pacte;

4. Article 19 - El Govern de Malta, que vol evitar tot dubte pel que fa a l'aplicació de l'article 19 del Pacte, declara que la Constitució de Malta permet que s'imposin aquestes restriccions a funcionaris públics pel que fa a la seva llibertat d'expressió, sempre que estiguin raonablement justificades en una societat democràtica. El Codi de Conducta dels funcionaris públics a Malta els impedeix tenir una part activa en les discussions polítiques o en altres activitats polítiques en horari laboral o en els llocs de treball.

El Govern de Malta també es reserva el dret de no aplicar l'article 19 en la mesura que aquest sigui totalment compatible amb la Llei 1 de 1987, que és "una llei per regular les limitacions en les activitats polítiques dels estrangers", i de conformitat amb l'article 16 de la Convenció de

Roma (1950) per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals o amb la secció 41 2 a) ii) de la Constitució de Malta;

5. Article 20 - El Govern de Malta interpreta l'article 20 de forma conseqüent amb els drets conferits pels articles 19 i 21 del Pacte, però es reserva el dret de no presentar cap llei per les finalitats de l'article 20;

6. Article 22 - El Govern de Malta es reserva el dret de no aplicar l'article 22 si les mesures legislatives existents no són compatibles amb aquest article."

Mauritània

Declaracions:

Article 18

"1. Tothom té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Aquest dret implica la llibertat de tenir o d'adoptar la religió i les conviccions que hom triï, i també la llibertat de manifestar-les. Individualment o conjuntament amb altres persones, tant en públic com en privat, per mitjà del culte i la celebració dels ritus, les pràctiques i l'ensenyament.

2. Ningú no pot ser objecte de mesures coercitives que puguin atemptar contra la llibertat de tenir o d'adoptar la religió o les conviccions que hom desitgi.

3. La llibertat de manifestar la pròpia religió o les pròpies conviccions només es pot sotmetre a les restriccions prescrites per la llei i que siguin necessàries per protegir la seguretat, l'ordre, la salut pública, la moral, els drets i les llibertats fonamentals d'altri.

4. Els estats part en aquest Pacte es comprometen a respectar la llibertat dels pares i, si escau, la dels tutors legals a fer impartir als seus fills l'educació religiosa i moral d'acord amb les seves pròpies conviccions. El Govern maurità, tot i que respecta les disposicions de l'article 18 relatiu a la llibertat de pensament, de consciència i de religió, declara que la seva aplicació es farà sense perjudici de la xara islàmica.

Apartat 4 de l'article 23

"Els estats parts en aquest Pacte han d'adoptar les mesures necessàries per assegurar la igualtat de drets i de responsa-

bilitats dels cònjuges quant fa al matrimoni, durant el matrimoni, i en la seva dissolució. En el cas de dissolució, s'han d'adoptar disposicions per tal de garantir als fills la protecció necessària." El Govern maurità interpreta les disposicions de l'apartat 4 de l'article 23 relatiu als drets i responsabilitats dels cònjuges pel que fa al matrimoni sense perjudici de la xara islàmica."

Mèxic ²⁰

Declaracions interpretatives:

Apartat 5 de l'article 9

D'acord amb la Constitució política dels Estats Mexicans Units i la legislació pertinent que l'implementa, cada individu disposa de les garanties relatives a les qüestions penals que hi estan incorporades i, per tant, no es pot detenir o empresonar cap persona de forma il·legal. No obstant això, si per motius d'acusació o de denúncia falses un individu és víctima d'una violació d'aquest dret bàsic, té, *inter alia*, el dret, de conformitat amb les disposicions de les lleis corresponents, a una indemnització justa.

Article 18

D'acord amb la Constitució política dels Estats Units Mexicans, tothom és lliure de professar les pròpies creences religioses i de practicar les cerimònies, els ritus i els actes religiosos d'aquestes, amb la limitació, pel que fa als actes religiosos públics, que s'han de dur a terme en llocs de culte i, pel que fa a l'educació, que els estudis que es cursen en centres destinats a l'educació professional dels ministres de l'Església no es reconeixen oficialment. El Govern de Mèxic creu que aquestes limitacions estan incloses entre les que s'estableixen a l'apartat 3 d'aquest article.

Reserves:

Article 13

El Govern de Mèxic formula una reserva a aquest article, en vista del text de l'article 33 de la Constitució política dels Estats Units Mexicans.

Lletra b de l'article 25

El Govern de Mèxic també fa una reserva a aquesta disposició, ja que l'article 130 de la Constitució política dels Estats Units Mexicans diu que els ministres de

l'Església no tenen un vot ni actiu ni passiu, ni el dret de formar associacions amb finalitats polítiques.

Mònaco

Declaracions interpretatives i reserves formulades en el moment de la signatura i confirmades en el moment de la ratificació:

El Govern de Mònaco declara que no interpreta que les disposicions de l'apartat 1 i 2 de l'article 2, i els articles 3 i 25 constitueixin un impediment a les normes constitucionals sobre la devolució de la Corona, d'acord amb la qual la successió al tron ha de tenir lloc dins de la línia legítima directa del príncep regnant, per ordre de naixement, amb prioritat per als descendents masculins en el mateix grau de parentiu, o dins els que exerceixen les funcions de regència.

El Govern principesc declara que l'aplicació del principi establert a l'article 13 no afectarà els textos en vigor sobre l'entrada i el sojorn d'estrangers al Principat o els textos sobre l'expulsió d'estrangers del territori monegasca.

El Govern principesc interpreta que l'apartat 5 de l'article 14, expressa un principi general al qual la llei pot introduir excepcions limitades. Això és particularment cert respecte a certs delictes que, en la primera i última instàncies, estan sota la jurisdicció del *Tribunal de Policia*, i respecte a delictes de naturalesa criminal.

A més, els veredictes en última instància poden ser apel·lats davant del Tribunal de Cassació, que en decidirà la legalitat.

El Govern principesc declara que considera que l'article 19 és compatible amb el sistema de monopoli i autorització existent que s'aplica a les corporacions de ràdio i teledifusió.

El Govern principesc, que recorda que l'exercici de les llibertats i els drets establerts als articles 21 i 22 implica obligacions i responsabilitats, declara que interpreta que aquests articles no prohibeixen l'aplicació de requisits, condicions, restriccions o penes que estan prescrits per la llei i que són necessaris, en una societat democràtica, per a la seguretat nacional, la defensa de l'ordre i la

prevenció del crim, la protecció de la reputació d'altri, o per tal de prevenir la revelació d'informació confidencial o garantir l'autoritat i la imparcialitat del poder judicial.

El Govern principesc formula una reserva a l'article 25, que no impedeix l'aplicació de l'article 25 de la Constitució i del Decret llei núm. 1730, del 7 de maig de 1935, sobre càrrecs públics.

L'article 26, juntament amb l'apartat 1 de l'article 2, i l'article 25 s'interpreten que no exclouen la distinció en el tracte entre els monegascs i els residents estrangers, permesa de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 1 del Conveni internacional sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial, tenint en compte les distincions establertes als articles 25 i 32 de la Constitució monegasca.

Mongòlia

Declaració formulada en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació:

"La República Popular de Mongòlia declara que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, segons els quals un cert nombre d'estats no poden esdevenir part en aquests pactes, tenen un caràcter discriminatori, i considera que els pactes, de conformitat amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, haurien d'estar oberts a la participació de tots els estats interessats sense discriminació ni limitació de cap tipus."

Noruega ²¹

Reserves a la lletra b de l'apartat 2 i a l'apartat 3 de l'article 10, relatiu a l'obligació de separar els joves processats dels adults, als apartats 5 i 7 de l'article 14, i l'apartat 1 de l'article 20.

19 de setembre de 1995

[El Govern noruec] declara que en vista de l'entrada en vigor d'una esmena al Codi de procediment penal relativa al dret d'interposar un recurs contra tota condemna davant una instància superior, la reserva que el Regne de Noruega

va formular a l'apartat 5 de l'article 14 del Pacte continuarà aplicant-se, però només en casos excepcionals com els següents:

“Riskrett” (Tribunal superior)

De conformitat amb l'article 86 de la Constitució noruega, es constituirà una cort especial per jutjar els casos penals que impliquin membres del Govern, del *Storing* o de la Cort Suprema; les seves decisions poden ser objecte de recurs.

Condemna per una cort d'apel·lació.

En els casos en què la persona inculpada hagi estat en primera instància, però condemnada per una instància superior, el recurs contra la darrera decisió no podrà invocar l'error en l'apreciació dels fets relatius a la culpabilitat de l'interessat. Si la jurisdicció competent per conèixer de l'apel·lació és la Cort Suprema, no es podrà interposar cap recurs.

Nova Zelanda

Reserves:

El Govern de Nova Zelanda es reserva el dret de no aplicar la lletra b de l'apartat 2 de l'article 10 i l'apartat 3 quan la manca de locals apropiats i suficients per poder separar els joves processats dels adults; també es reserva el dret de no aplicar l'apartat 3 de l'article 10 si l'interès d'altres joves detinguts en un establiment requereix que l'un d'entre ells sigui traslladat de l'establiment, o si un règim de no separació pot servir els interessos de les persones en qüestió.

El Govern neozelandès es reserva el dret de no aplicar l'apartat 6 de l'article 14 ja que no aprecia el sistema actual que consisteix en atorgar una indemnització a les víctimes d'errors judicials.

El Govern neozelandès ja ha adoptat mesures legislatives per tal de reprimir la crida a l'odi nacional o racial i a la incitació a les hostilitats o l'animositat contra grups de persones, i, tenint en compte el dret a la llibertat d'expressió, es reserva el dret de no adoptar noves mesures legislatives en els àmbits coberts per l'article 20.

El Govern neozelandès es reserva el dret de no aplicar les disposicions de l'article 22 relatiu al dret sindical, en la mesura en que les disposicions legislati-

ves vigents, adoptades per tal d'assegurar una representació sindical eficaç i animar les relacions professionals harmonioses, podrien ser parcialment incompatibles amb l'article esmentat.

Països Baixos ²²

Reserves:

Article 10

El Regne dels Països Baixos està d'acord amb el principi exposat a l'apartat 1 d'aquest article, però creu que les idees sobre el tracte dels presos és tan probable que canviïn que no vol estar lligat per les obligacions exposades a l'apartat 2 i a l'apartat 3 (segona frase) d'aquest article.

Apartat 1 de l'article 12

El Regne dels Països Baixos considera els Països Baixos i les Antilles Neerlandeses territoris separats d'un estat per a l'objecte d'aquesta disposició.

Apartats 2 i 4 de l'article 12

El Regne dels Països Baixos considera els Països Baixos i les Antilles Neerlandeses països separats per a l'objecte d'aquestes disposicions.

La lletra d de l'apartat 3 de l'article 14

El Regne dels Països Baixos es reserva l'opció estatutària de fer fora una persona acusada d'un delicte criminal de la sala del tribunal en l'interès del desenvolupament correcte del procediment.

Apartat 5 de l'article 14

El Regne dels Països Baixos es reserva el poder estatutari del Tribunal Suprem dels Països Baixos perquè tingui la jurisdicció exclusiva per jutjar certes categories de persones acusades de delictes greus, comesos en l'exercici d'un càrrec públic.

Apartat 7 de l'article 14

El Regne dels Països Baixos accepta aquesta disposició només en la mesura que no sorgeixi cap altra obligació a més de les que estableix l'article 68 del Codi Penal dels Països Baixos i l'article 70 del Codi Penal de les Antilles Neerlandeses, tal com s'apliquen ara. Diuen el següent:

1. Excepte en els casos en què les decisions del tribunal puguin ser revisades, cap persona no podrà ser processada per un delicte respecte del qual un tribu-

nal dels Països Baixos o de les Antilles Neerlandeses hagi dictat una sentència irrevocable.

2. Si la sentència ha estat dictada per un altre tribunal, no es pot processar la mateixa persona pel mateix delicte en cas D d'absolució o desistiment de l'acció o II) de condemna, seguida del compliment total de la pena, la remissió o l'anul·lació.

Apartat 2 de l'article 19

El Regne dels Països Baixos accepta la disposició, amb la condició que no impedeixi al Regne de sotmetre les empreses de radiodifusió, televisió o cinematogràfiques a un règim d'autoritzacions.

Apartat 1 de l'article 20

El Regne dels Països Baixos no accepta l'obligació establerta en aquesta disposició en el cas de les Antilles Neerlandeses.

[El Regne dels Països Baixos] aclareix que, tot i que les reserves [...] són en part de naturalesa interpretativa, ha preferit les reserves per davant les declaracions interpretatives en tots els casos, ja que si s'hagués emprat aquesta darrera forma, podrien suscitar-se dubtes pel que fa a si el text del Pacte permet la interpretació posterior d'aquest. En haver emprat la forma de la reserva, el Regne dels Països Baixos vol garantir en tots els casos que les obligacions corresponents que es deriven del Pacte no s'aplicaran al Regne, o només s'aplicaran de la forma indicada.

Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ²⁴

En el moment de la signatura:

En primer lloc, el Govern del Regne Unit declara que interpreta que, en virtut de l'article 103 de la Carta de les Nacions Unides, en cas de conflicte entre les obligacions que li imposa l'article 1 del Pacte i les que li imposa la Carta (en particular, en virtut dels articles 1, 2 i 73 d'aquesta), han de prevaler les obligacions imposades per la Carta.

En segon lloc, el Govern del Regne Unit declara que:

a) Amb relació a l'article 14 del Pacte, es reserva el dret de no aplicar, o de no aplicar plenament, la garantia d'assis-

tència lletrada gratuïta d'acord amb la lletra d de l'apartat 3, en la mesura que la manca de professionals i altres consideracions en justifiquin impossible l'aplicació a Hondures Britànica, Fiji i Saint Helena;

b) Amb relació a l'article 23 del Pacte, es reserva el dret de no aplicar la primera frase de l'apartat 4, en la mesura que concerneixi qualsevol desigualtat que pugui sorgir de l'aplicació de la Llei de domicili;

c) Amb relació a l'article 25 del Pacte, es reserva el dret de no aplicar:

i) La lletra b, en la mesura que requereixi l'establiment d'una legislatura elegida a Hong Kong i la introducció del sufragi igual, entre els diferents censos electorals, per a les eleccions a Fiji; i

ii) La lletra c, en la mesura que s'apliqui a la contractació de dones casades com a funcionàries de l'estat a Irlanda del Nord, Fiji i Hong Kong.

Finalment, el Govern del Regne Unit declara que les disposicions del Conveni no s'aplicaran a Rhodèsia del Sud, llevat que el Regne Unit informi al secretari general de les Nacions Unides que es troba en situació de garantir que les obligacions imposades pel Pacte respecte d'aquest territori poden implementar-se plenament.

En el moment de la ratificació:

En primer lloc, el Govern del Regne Unit manté la seva declaració respecte a l'article 1, feta en el moment de la signatura del Pacte.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret d'aplicar als membres de les forces armades de la Corona, a les persones que hi estiguin al seu servei i a les persones detingudes legalment en establiments penals de qualsevol classe, aquestes lleis i procediments, ja que de tant en tant poden ser considerats necessaris per al manteniment del servei i la disciplina penitenciària, i l'acceptació de les disposicions del Pacte està subjecta a aquelles restriccions que, per a aquests propòsits, de tant en tant, puguin ser autoritzades per la llei.

Si, en qualsevol moment hi ha una manca d'instal·lacions penitenciàries adequades o si la barreja d'adults i me-

nors es considera que pot ser beneficiosa de forma mútua, el Govern del Regne Unit es reserva el dret de no aplicar la lletra b de l'apartat 2 i l'apartat 3 de l'article 10, en la mesura que aquestes disposicions requereixen que els menors processats se separin dels adults, i de no aplicar la lletra a de l'apartat 2 de l'article 10 a Gibraltar, Montserrat i les illes Turks i Caicos, en la mesura que aquest requereix la separació dels condemnats i els processats.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de no aplicar l'article 11 a Jersey.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret d'interpretar les disposicions de l'apartat 1 de l'article 12 relatives al territori d'un estat, en el sentit que s'apliquen de forma separada a cadascun dels territoris que comprenen el Regne Unit i les seves dependències.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de continuar aplicant la legislació sobre immigració, que governa l'entrada, la residència i la sortida del Regne Unit, com ho consideri necessari de tant en tant i, per tant, la seva acceptació de l'apartat 4 de l'article 12 i la resta de disposicions del Pacte estan subjectes a les disposicions d'aquella legislació pel que fa a persones que en aquell moment no tenien dret, d'acord amb la llei del Regne Unit, d'entrar i quedar-se al Regne Unit. El Regne Unit també es reserva un dret similar pel que fa a cadascun dels seus territoris dependents.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de no aplicar l'article 13 a Hong Kong en la mesura que aquest confereix el dret de revisar una decisió d'expulsió d'un estranger i el dret de ser representat per a aquesta finalitat davant l'autoritat competent.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de no aplicar o de no aplicar plenament la garantia d'assistència lletrada gratuïta esmentada a la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14, en la mesura que la falta de professionals fa impossible l'aplicació d'aquesta garantia a les illes Verges Britàniques, les illes Caiman, les illes Falkland, les illes Gilbert, el grup d'illes Pitcairn, Saint Helena i dependències i Tuvalu.

El Govern del Regne Unit interpreta l'article 20 de forma conseqüent amb els drets conferits pels articles 19 i 21 del Pacte i després d'haver legislat en assumptes d'interès pràctic, en interès de l'ordre públic, es reserva el dret de no presentar cap altra llei. El Regne Unit també es reserva un dret similar pel que fa a cadascun dels seus territoris dependents.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de posposar l'aplicació de l'apartat 3 de l'article 23 pel que fa a un petit nombre de matrimonis contrats d'acord amb els usos i costums a les illes Salomó.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de promulgar una llei de nacionalitat, quan ho consideri necessari, per reservar l'adquisició i la possessió de la ciutadania d'acord amb aquesta legislació per a aquells que tenen una relació suficient amb el Regne Unit o amb qualsevol dels seus territoris dependents, i, per tant, l'acceptació de l'apartat 3 de l'article 24 i de la resta de disposicions del Pacte està subjecta a les disposicions d'aquesta llei.

El Govern del Regne Unit es reserva el dret de no aplicar la lletra b de l'article 25, en la mesura que requereixi l'establiment d'un consell executiu o legislatiu electe a Hong Kong.

Finalment, el Govern del Regne Unit declara que les disposicions del Pacte no s'aplicaran a Rhodèsia del Sud, llevat que informi el secretari general de les Nacions Unides que està en una situació de garantir que les obligacions imposades pel Pacte pel que fa a aquest territori poden implementar-se plenament.

República Àrab Síria

"1. S'entén que l'adhesió de la República Àrab Síria a aquests dos pactes no significa de cap manera el reconeixement d'Israel ni l'inici d'una relació amb aquest país sobre cap matèria que estigui regulada per aquests dos pactes.

2. La República Àrab Síria considera que l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte relatiu als drets econòmics, socials i culturals i l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte relatiu als drets civils i polítics són incompatibles amb els propòsits i els objectius dels pactes esmentats, en la

mesura que no donen a tots els estats, sense distinció o discriminació, la possibilitat d'esdevenir part en els pactes esmentats.”

República de Corea²³

Reserves:

El Govern de la República de Corea declara que les disposicions de l'apartat 5 [...] de l'article 14, i l'article 22 [...] del Pacte han d'aplicar-se de conformitat amb les disposicions de les lleis locals, incloent-hi la Constitució de la República de Corea.

República Txeca⁷

Romania

En el moment de la signatura:

El Govern de la República Socialista de Romania declara que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics discrepen del principi que tots els estats tenen dret d'esdevenir part dels tractats multilaterals que regeixen els assumptes d'interès general.

En el moment de la ratificació:

a) El Consell estatal de la República Socialista de Romania considera que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics contradueixen el principi que els tractats internacionals multilaterals, les finalitats dels quals afecten la comunitat internacional en la seva totalitat, han d'estar oberts a la participació universal.

b) El Consell d'estat de la República Socialista de Romania considera que el manteniment de la situació de dependència de certs territoris esmentats a l'apartat 3 de l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics contradueix la Carta de les Nacions Unides i els instruments adoptats per l'Organització per garantir la independència dels pobles i països colonials, incloent-hi la Declaració sobre els principis del dret internacional pel que fa a les relacions d'amistat i cooperació entre els estats de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, adoptada per unanimitat per l'Assemblea General de les Nacions Unides en

la resolució 2625 (XXV) del 1970, que proclama solemnement el deure dels estats de promoure la realització del principi de la igualtat de drets i l'autodeterminació dels pobles per tal de posar una ràpida fi al colonialisme.

Suècia

Suècia es reserva el dret de no aplicar les disposicions de l'apartat 3 de l'article 10 pel que fa a l'obligació de separar els delinqüents menors dels adults, les disposicions de l'apartat 7 de l'article 14, i les disposicions de l'apartat 1 de l'article 20 del Pacte.

Suïssa²⁵

Reserves:

a) *Reserva pel que fa a la lletra b de l'apartat 2 de l'article 10:*

La separació dels menors processats dels adults no es garanteix de forma incondicional.

b) *Reserva pel que fa a l'apartat 1 de l'article 12:*

El dret a la lliure circulació i a la llibertat de triar la pròpia residència és aplicable amb subjecció a les lleis federals sobre els estrangers que disposen que els permisos de residència i establiment només són vàlids per al cantó que els ha expedit.

c) *Reserves pel que fa a l'apartat 1 de l'article 14:*

El principi d'una audiència pública no és aplicable als procediments que impliquin una contestació relativa als drets i les obligacions civils o la legitimació de l'acció en un assumpte penal; aquests, de conformitat amb les lleis cantonals, es duen a terme davant d'una autoritat administrativa. Ens adherim al principi que tota sentència dictada ha de fer-se pública, sense perjudici, però, de les lleis cantonals sobre el procediment civil i penal, que disposen que una sentència no s'ha de pronunciar en una audiència pública, sinó que s'ha de comunicar a les parts per escrit.

La garantia d'un judici just ha de garantir, com a única finalitat, pel que fa a les contestacions relatives als drets i les obligacions civils, la revisió judicial final de les lleis o les decisions de les autoritats públiques, que estan rela-

cionades amb aquests drets o obligacions. El terme "revisió judicial final" vol dir un examen judicial que es limita a l'aplicació de la llei, com ara una revisió per part del Tribunal de Cassació.

e) *Reserva pel que fa a l'apartat 5 de l'article 14:*

La reserva s'aplica a les lleis federals sobre l'organització de la justícia penal, que preveu una excepció al dret que té tota persona declarada culpable d'un delictes que la sentència condemnatòria o la pena imposada siguin sotmeses a un tribunal superior, si la persona afectada ha estat jutjada en primera instància per la màxima instància.

f) *Reserva pel que fa a l'article 20:*

Suïssa es reserva el dret de no adoptar més mesures per prohibir la propaganda a favor de la guerra, d'acord amb l'article 20, apartat 1.

g) *Reserva pel que fa a la lletra b de l'article 25:*

Aquesta disposició ha d'aplicar-se sense perjudici de les lleis cantonals i comunals, que disposen i permeten les eleccions en assemblees que es duen a terme sense recórrer a la votació secreta.

h) *Reserva pel que fa a l'article 26:*

La igualtat de tothom davant la llei i el dret, sense cap discriminació, a igual protecció de la llei ha de garantir-se només amb relació als altres drets inclosos en aquest Pacte.

Tailàndia

Declaracions interpretatives:

El Govern de Tailàndia declara que:

1. El terme "autodeterminació", tal com apareix a l'apartat 1 de l'article 1 del Pacte s'ha d'interpretar que és compatible amb el que expressa la Declaració i el Programa d'acció de Viena adoptats per la Conferència mundial sobre els drets humans, el 25 de juny de 1993.

2. Pel que fa a l'apartat 5 de l'article 6 del Pacte, el Codi Penal tailandès permet que el tribunal tingui en compte la joventut del delinqüent com a circumstància atenuant a l'hora d'emetre la sentència i en alguns casos li permet

molta llibertat. Mentre que l'article 74 del Codi no permet imposar cap classe de càstig als menors de catorze anys, l'article 75 del mateix Codi disposa que quan una persona amb més de catorze anys però menys de disset comet un acte que la llei considera com a delictes, el tribunal ha de tenir en compte el sentit de la responsabilitat i la resta d'aspectes que concerneixin aquesta persona per decidir si és apropiat dictar una sentència que li imposi un càstig o no. Si el tribunal no considera apropiat de dictar una sentència que imposi un càstig, ha d'aplicar les disposicions de l'article 74 (mesures de correcció que no constitueixen una veritable pena), i si considera adequat dictar una sentència que imposi un càstig, ha de reduir l'escala del càstig prevista per a aquest delictes a la meitat. L'article 76 del mateix Codi també diu que quan una persona de més de disset anys però de menys de vint comet un acte que la llei considera un delictes, el tribunal, si ho creu convenient, pot reduir l'escala del càstig previst per a aquest delictes en una tercera part o en la meitat. La reducció de l'escala impedeix que el tribunal emeti una sentència que ordeni la pena de mort. Per consegüent, encara que en teoria el tribunal pugui condemnar a la pena de mort menors de 18 anys però majors de 17 anys que hagin comès un crim, el mateix tribunal sempre exercirà la seva discreció d'acord amb l'article 75 per reduir l'escala del càstig i, a la pràctica, la pena de mort no s'ha imposat a persones menors de divuit anys. Per tant, Tailàndia considera que, en termes reals, ja ha complert els principis continguts en aquest article.

3. Pel que fa a l'apartat 3 de l'article 9 del Pacte, l'apartat 3 de l'article 87 del Codi de procediment penal de Tailàndia disposa que tota persona detinguda no pot estar arrestada més de quaranta-vuit hores des del moment de l'arribada a l'edifici administratiu o de la policia, i que el temps per dur la persona detinguda davant el tribunal no s'ha d'incloure en aquest període de quaranta-vuit hores. En cas que sigui necessari per a la finalitat de dirigir la investigació, o que sorgeixi qualsevol altra necessitat, el període de quaranta-vuit hores es pot ampliar fins que aquesta necessitat per-

sisteixi, però en cap cas no sobrepassarà els set dies.

4. Pel que fa a l'article 20 del Pacte, Tailàndia interpreta que el terme "guerra", que figura a l'apartat 1, vol dir guerra en contravenció del dret internacional.

Trinitat i Tobago ²⁶

i) El Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret de no aplicar plenament la disposició de l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, ja que la secció 7 3) de la seva Constitució permet que el Parlament promulgui lleis, fins i tot si es contradueixen les seccions 4) i 5) de la Constitució;

ii) Si en qualsevol moment hi ha una manca d'instal·lacions penitenciàries adequades, el Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret de no aplicar la lletra b de l'apartat 2 i l'apartat 3 de l'article 10, en la mesura que aquestes disposicions requereixin que els menors detinguts han de ser separats dels adults;

iii) El Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret de no aplicar l'apartat 2 de l'article 12, en vista de les disposicions estatutàries que requereixen que les persones que intenten viatjar fora del país han de presentar els certificats de liquidació d'impostos;

iv) El Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret de no aplicar l'apartat 5 de l'article 14 en vista del fet que l'article 43 de la Llei del Tribunal Suprem de Judicatura núm. 12, de 1962, no confereix a una persona declarada culpable en l'acusació un dret incondicional d'apel·lació i que, en casos particulars, apel·lar davant del Tribunal d'Apel·lació només es pot fer amb el permís del mateix Tribunal d'Apel·lació o del Consell d'Estat;

v) Tot i que el Govern de la República de Trinitat i Tobago accepta el principi d'indemnització per un empresonament injust, en aquest moment no li és possible implementar aquest principi de conformitat amb l'apartat 6 de l'article 14 del Pacte;

vi) Pel que fa a la darrera frase de l'apartat 1 de l'article 15, "Si posterior-

ment a aquesta infracció, la llei preveu l'aplicació d'una pena més lleu, l'autor del delictes ha de beneficiar-se'n", el Govern de la República de Trinitat i Tobago considera que aquesta disposició s'ha d'aplicar exclusivament als casos que es troben en curs. Per tant, una persona que ja ha estat declarada culpable per una decisió final no es beneficiarà de cap disposició feta per llei, posterior a aquesta decisió, per a la imposició d'una pena més lleu.

vii) El Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret d'imposar restriccions legals i/o raonables respecte del dret de reunió de conformitat amb l'article 21 del Pacte;

viii) El Govern de la República de Trinitat i Tobago es reserva el dret de no aplicar la disposició de l'article 26 del Pacte en la mesura que aquesta s'apliqui al dret a la propietat a Trinitat i Tobago, en vista del fet que els permisos es donen o neguen als estrangers d'acord amb la Llei d'accés a la propietat de terres per part d'estrangers de Trinitat i Tobago.

Turquia

Declaracions i reserves:

La República Turca declara que respectarà les obligacions que l'incumben en virtut del Pacte, de conformitat amb les obligacions que ha contractat en virtut de la Carta de les Nacions Unides (especialment de l'apartat 1 de l'article 2 de la Carta).

La República Turca declara que només aplicarà les disposicions del Pacte envers els estats amb qui manté relacions diplomàtiques.

La República Turca declara que el Pacte està ratificat únicament pel que fa al territori nacional sobre el qual s'aplica la seva Constitució, legislació i normativa administrativa.

La República Turca es reserva el dret d'interpretar i aplicar les disposicions de l'article 27 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics de conformitat amb les disposicions i articles connexes de la seva Constitució, així com del Tractat de Lausanne del 24 de juliol de 1923 i dels seus annexos.

Ucraïna

Declaració feta en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació:

La República Socialista Soviètica d'Ucraïna declara que les disposicions de l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i les de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, segons les quals alguns estats no poden esdevenir part en aquests Convenis, són de naturalesa discriminatòria i considera que els Pactes, de conformitat amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, haurien d'estar oberts a la participació de tots els estats concernits, sense discriminacions ni limitacions de cap tipus.

Veneçuela

L'apartat 5 de l'article 60 de la Constitució de la República de Veneçuela estableix que: "Cap persona no pot ser condemnada en un judici penal, si primer no se li han notificat personalment els càrrecs i si no se l'ha escoltada de la forma prescrita per la llei. Les persones acusades d'un delictes contra la *res publica* poden ser jutjades *in absentia*, amb les garanties i de la forma prescrita per la llei". Veneçuela fa aquesta reserva perquè la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte no conté cap disposició per tal que les persones acusades d'un delictes contra la *res publica* puguin ser jutjades *in absentia*.

Vietnam

Declaració:

"Les disposicions de l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i les de l'apartat 1 de l'article 26 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, segons les quals un cert nombre d'estats no poden esdevenir part en els pactes, tenen un caràcter discriminatori. El Govern de la República Socialista del Vietnam considera que els pactes, de conformitat amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, haurien d'estar oberts a la participació de tots els estats sense cap discriminació o limitació."

Xina^{4,33,34}

Declaració:

La signatura de les autoritats de Taiwan, usurpant el nom de la "Xina", al Conveni, el 5 d'octubre de 1967, és il·legal, nul·la i sense efecte.

Objeccions

(Llevat que s'indiqui el contrari, les objeccions s'han fet en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió)

Alemanya¹

15 d'agost de 1980

El Govern de la República Federal d'Alemanya emet vives objeccions sobre la declaració formulada per la República de l'Índia relativa a l'article primer del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i a l'article primer del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

El dret a disposar d'ells mateixos, que figura a la Carta de les Nacions Unides i que s'enuncia en els pactes, s'aplica a tots els pobles i no només a als que estan sotmesos a una dominació estrangera. Per consegüent, tots els pobles tenen el dret inalienable de determinar lliurement el seu estatut polític i de prosseguir lliurement el seu desenvolupament econòmic, social i cultural. El Govern federal no pot acceptar com a vàlida cap interpretació del dret a l'autodeterminació que sigui contrària a la redacció ben precisa de les disposicions en qüestió. Considera, a més, que qualsevol limitació de l'aplicabilitat d'aquestes disposicions a totes les nacions és incompatible amb l'objecte i la finalitat dels pactes esmentats.

21 d'abril de 1982

El Govern de la República Federal d'Alemanya s'oposa a la reserva i) del Govern de Trinitat i Tobago. Segons l'opinió del Govern de la República Federal d'Alemanya, es desprèn del text i de la història del Pacte que aquesta reserva és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

24 de maig de 1991

La República Federal d'Alemanya interpreta que la declaració vol dir que la República de Corea no pretén restringir

les seves obligacions de conformitat amb l'article 22 en fer referència al seu ordenament jurídic intern.

29 de setembre de 1993

El Govern de la República Federal d'Alemanya s'oposa a la reserva dels Estats Units d'Amèrica a l'apartat 5 de l'article 6 del Pacte, que prohibeix la pena capital per als delictes comesos per persones menors de 18 anys. La reserva referent a aquesta disposició és incompatible amb el text i també amb l'objecte i la finalitat de l'article 6, que, com manifesta l'apartat 2 de l'article 4, estableix els criteris mínims per a la protecció del dret a la vida.

El Govern de la República Federal d'Alemanya interpreta la "reserva" dels Estats Units d'Amèrica a l'article 7 del Pacte com una referència a l'article 2 del Pacte, així que no afecta de cap manera les obligacions dels Estats Units d'Amèrica com a estat part en el Pacte.

10 de juliol de 1997

Respecte a les declaracions i la reserva formulades per Kuwait en el moment de l'adhesió:

El Govern de la República Federal d'Alemanya constata que l'apartat 2 de l'article 2 i l'article 3 estan sotmesos a la reserva general procedent del dret intern. Considera que reserves generals d'aquesta naturalesa poden suscitar dubtes quant al compromís de Kuwait respecte a l'objecte i la finalitat del Pacte.

Segons el Govern de la República Federal d'Alemanya, la reserva feta respecte a la lletra d de l'apartat 1 de l'article 8, pel qual el Govern de Kuwait es reserva el dret de no assegurar el dret de vaga expressament enunciat en el Pacte, com també la declaració interpretativa relativa a l'article 9, segons la qual el dret a la seguretat social només seria aplicat als kuwaitians, planteja problemes pel que fa a l'objecte i la finalitat del Pacte. Considera, en especial, que aquesta declaració, en virtut de la qual els nombrosos estrangers que treballen en territori kuwaitià estarien, en principi, totalment exclosos del benefici de la seguretat social, no es pot basar en l'apartat 3 de l'article 2 del Pacte.

L'interès comú de totes les parts en un tractat imposa que l'objecte i la finalitat d'aquest tractat siguin respectats per totes les parts.

En conseqüència, el Govern de la República Federal d'Alemanya presenta una objecció a les reserves generals i les declaracions interpretatives esmentades més amunt.

La present objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Pacte entre Kuwait i la República Federal d'Alemanya.

13 d'octubre del 2004

Pel que fa a les declaracions i reserves formulades per Turquia en el moment de la seva ratificació:

El Govern de la República Turca declara que només aplicarà les disposicions del Pacte als estats amb els quals manté relacions diplomàtiques. A més, el Govern de la República Turca declara que ratifica el Pacte exclusivament pel que fa al territori nacional en què s'aplica la Constitució i l'ordenament jurídic i administratiu de la República Turca. Endemés, el Govern de la República Turca es reserva el dret d'interpretar i aplicar les disposicions de l'article 27 del Pacte, de conformitat amb les disposicions i normes connexes de la Constitució de la República Turca i del Tractat de Lausanne del 24 de juliol de 1923 i als seus annexos.

El Govern de la República Federal d'Alemanya voldria recordar l'interès de tots els estats que l'objecte i la finalitat dels tractats als quals hagin decidit d'esdevenir part siguin respectats per totes les parts, i que els estats estiguin disposats a modificar les seves legislacions per tal de complir les seves obligacions, en virtut d'aquests tractats.

Per consegüent, el Govern de la República Federal d'Alemanya considera que les reserves i declaracions formulades per la República Turca relatives al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics són preocupants. No obstant això, el Govern de la República Federal d'Alemanya considera que aquestes declaracions no tendeixen a limitar l'objecte del Pacte envers els estats amb què Turquia va establir relacions en virtut del Pacte, i considera que no tendeixen tampoc a imposar altres limitacions que no

estiguin previstes pel Pacte. Alemanya entén que la reserva formulada pel Govern de la República Turca significa que els drets garantits per l'article 27 del Pacte també seran aplicats a totes les minories, malgrat que no estiguin esmentades en les disposicions i normes afectades per la reserva.

Bèlgica

6 de novembre de 1984

[El Govern belga] vol fer observar que l'àmbit d'aplicació de l'article 11 és especialment restringit. De fet, l'article 11 prohibeix l'empresonament únicament quan no hi ha motius per recórrer-hi, a part del fet que el deutor no pugui complir una obligació contractual. L'empresonament no és incompatible amb l'article 11 quan hi ha altres motius per imposar aquesta pena, per exemple, quan el deutor, que ha actuat de mala fe o amb maniobres fraudulentess, ha arribat per ell mateix a la situació de no poder complir les seves obligacions. Aquesta interpretació de l'article 11 pot confirmar-se prenent com a referència les *travaux préparatoires* (vegeu el document A-2929, de l'1 de juliol de 1955).

Després d'haver examinat les explicacions del Congo amb relació a la seva reserva, el Govern belga conclou de forma provisional que aquesta reserva és innecessària. Entén que la legislació congolessa autoritza l'empresonament per deute quan els altres mitjans coercitius fallen, en cas que la quantitat deguda sigui superior a 20.000 francs CFA i quan el deutor, d'entre 18 i 60 anys d'edat, organitza la seva insolvència de mala fe. La darrera condició és suficient per mostrar que no hi ha cap contradicció entre la legislació congolessa i els termes i l'esperit de l'article 11 del Pacte.

En virtut de l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte esmentat, l'article 11 queda exclòs de l'àmbit d'aplicació de la norma que diu que, en cas d'emergència pública excepcional, els estats part en el Pacte poden, en certes condicions, prendre mesures que restringeixen les seves obligacions en virtut del Pacte. L'article 11 és un dels articles que contenen una disposició amb la qual no es permet cap suspensió en cap circumstància.

Tota reserva relativa a aquest article destruiria els seus efectes i, per tant, contradiria els termes i l'esperit del Pacte.

Per consegüent, i sense perjudici de la ferma creença que la llei congolessa és totalment conforme a les disposicions de l'article 11 del Pacte, [el Govern belga] tem que la reserva formulada pel Congo pugui constituir, en virtut del mateix principi, un precedent que tingui efectes considerables a escala internacional.

[El Govern belga, per tant, espera que aquesta reserva sigui retirada i, com a mesura preventiva, vol presentar una objecció a aquesta reserva].

5 d'octubre de 1993

El Govern de Bèlgica vol presentar una objecció a les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica a l'apartat 5 de l'article 6 del Pacte, que prohibeix imposar la pena de mort pels delictes comesos per persones menors de 18 anys.

El Govern de Bèlgica considera que la reserva és incompatible amb les disposicions i la intenció de l'article 6 del Pacte, el qual, tal com aclareix l'apartat 2 de l'article 4 d'aquest mateix Pacte, estableix unes mesures mínimes per protegir el dret a la vida. L'expressió d'aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Bèlgica i els Estats Units d'Amèrica.

Dinamarca

1 d'octubre de 1993

Pel que fa a les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica:

Després d'haver examinat els continguts de les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica, Dinamarca voldria recordar que l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, segons el qual cap estat part no pot suprimir certs articles fonamentals, *inter alia*, el 6 i el 7, ni tan sols en un moment d'emergència pública que amenaci l'existència de la nació.

Segons l'opinió de Dinamarca, la reserva 2) dels Estats Units pel que fa a la pena capital per als delictes comesos per persones menors de divuit anys, com també la reserva 3) a l'article 7, constitueixen suspensions generals dels articles 6 i 7, malgrat que, de conformitat

amb l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, aquestes suspensions no són permeses.

Per tant, i tenint en compte que els articles 6 i 7 protegeixen dos dels drets més bàsics del Pacte, el Govern de Dinamarca considera que aquestes reserves són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte i, consegüentment, s'oposa a aquestes reserves.

Aquestes objeccions no constitueixen un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Dinamarca i els Estats Units d'Amèrica.

4 d'octubre del 2001

Pel que fa a la reserva formulada per Botswana en el moment de la seva ratificació:

El Govern danès ha examinat el contingut de les reserves al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics formulades pel Govern de Botswana. Les reserves es refereixen a la legislació vigent a Botswana relativa a l'àmbit d'aplicació de les dues disposicions fonamentals del Pacte: l'article 7 i l'apartat 3 de l'article 12. El Govern danès considera que aquestes reserves susciten dubtes sobre la voluntat de Botswana de complir les seves obligacions en virtut del Pacte, i que són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte. Per aquests motius, el Govern danès s'oposa a les reserves formulades pel Govern de Botswana. Aquesta objecció no constitueix un obstacle a l'entrada en vigor, en la seva integritat, del Pacte entre Botswana i Dinamarca, sense que les reserves siguin efectives envers Botswana.

Eslovàquia ⁷

Espanya

5 d'octubre de 1993

Pel que fa a les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica:

... Després de considerar profundament les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica, Espanya vol assenyalar que, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, un estat part no pot suspendre certs articles bàsics, entre aquests els articles 6 i 7, encara que sigui en situacions d'emergència pública que amenacin l'existència de la nació.

El Govern d'Espanya opina que la reserva 2) dels Estats Units d'Amèrica pel que fa a la pena de mort pels delictes comesos per persones menors de 18 anys, i també la reserva 3), formulada a l'article 7, constitueixen suspensions generals dels articles 6 i 7, quan, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, aquestes suspensions no estan permeses.

Per tant, i tenint en compte que els articles 6 i 7 protegeixen dos dels drets més fonamentals del Pacte, el Govern d'Espanya considera que aquestes reserves són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte i, consegüentment, s'hi oposa.

Aquesta posició no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Espanya i els Estats Units d'Amèrica.

9 d'octubre del 2001

Pel que fa a la reserva a l'article 7 formulada per Botswana en el moment de la ratificació:

El Govern del Regne d'Espanya ha examinat la reserva formulada el 16 d'octubre del 2000 pel Govern de la República de Botswana a l'article 7 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, per la qual Botswana supedita la seva adhesió a la conformitat d'aquest article amb la seva legislació interna vigent. El Govern del Regne d'Espanya considera que la reserva esmentada formulada amb referència a la legislació interna contradiu un dels drets fonamentals del Pacte (prohibició de la tortura, dret a la integritat física) al qual no s'admet cap derogació en virtut de l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte. A més, el Govern espanyol considera que la formulació d'una reserva relativa a la legislació nacional, sense que s'aportin més precisions, suscita dubtes sobre la voluntat de la República de Botswana en tant que estat part del Pacte.

Per consegüent, el Govern del Regne d'Espanya s'oposa a la reserva formulada pel Govern de la República de Botswana relativa a l'article 7 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del

Pacte entre el Regne d'Espanya i la República de Botswana.

Finlàndia

28 de setembre de 1993

Pel que fa a les reserves, les declaracions interpretatives i les declaracions dels Estats Units d'Amèrica:

... Es recorda que, segons el dret internacional dels tractats, el nom assignat a la declaració segons la qual l'efecte legal de certes disposicions d'un tractat és exclòs o modificat, no determina el seu estatut com a reserva al tractat. La declaració interpretativa 1) dels articles 2, 4 i 26 del Pacte, per tant, es considera que constitueix, en essència, una reserva al Pacte, que va dirigida a algunes de les seves disposicions més essencials, és a dir, a les que afecten la prohibició de la discriminació. Segons l'opinió del Govern de Finlàndia, una reserva d'aquest tipus és contrària a l'objecte i la finalitat del Pacte, tal com s'especifica a la lletra c de l'article 19 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats.

Pel que fa a la reserva 2) a l'article 6 del Pacte, es recorda que, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 4, no es pot fer cap reserva als articles 6 i 7 del Pacte. El Govern de Finlàndia entén que el dret a la vida és d'importància fonamental en el Pacte i aquesta reserva, per tant, és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

Pel que fa a la reserva 3), l'opinió del Govern de Finlàndia és que, subjecte al principi general de la interpretació dels tractats, una part no pot invocar les disposicions de la seva llei interna per justificar l'incompliment d'un tractat.

Per les raons anteriors, el Govern de Finlàndia s'oposa a la reserva formulada pels Estats Units als articles 2, 4 i 26 [interpretació 1)], article 6 [vegeu: reserva 2)] i a l'article 7 [vegeu: reserva 3)]. No obstant això, el Govern de Finlàndia no considera que aquesta objecció constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Finlàndia i els Estats Units d'Amèrica.

25 de juliol de 1997

Pel que fa a les declaracions i la reserva formulada per Kuwait en el moment de la seva adhesió:

El Govern de Finlàndia opina que aquestes reserves susciten dubtes pel que fa al compromís de Kuwait envers l'objecte i la finalitat del Pacte i voldria recordar que no es pot permetre cap reserva que sigui incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte. Pel que fa a la reserva a la lletra b de l'article 25, el Govern de Finlàndia vol fer referència a l'objecció que va presentar a la reserva formulada per Kuwait a l'article 7 del Conveni sobre l'eliminació de tots els tipus de discriminació envers la dona.

És de l'interès de tots els estats que els tractats, dels quals han triat ser part, siguin respectats, pel que fa al seu objecte i finalitat, per totes les parts i que els estats estiguin disposats a realitzar els canvis legislatius necessaris per complir les obligacions d'acord amb aquests tractats.

El Govern de Finlàndia és, a més, de l'opinió que les reserves generals com la que ha fet el Govern de Kuwait, que no especifiquen clarament l'abast de la suspensió de les disposicions del Pacte, contribueixen a minar la base del dret dels tractats internacionals.

El Govern de Finlàndia, per tant, s'oposa a aquestes reserves formulades pel Govern de Kuwait [al Pacte], que es consideren inadmissibles.

Aquesta objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Pacte en la seva totalitat entre Kuwait i Finlàndia.

13 d'octubre del 2004

Pel que fa a les declaracions fetes per Turquia en el moment de la seva ratificació:

El Govern de Finlàndia ha examinat les declaracions i la reserva formulades per la República de Turquia relatives al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Es desprèn que la República de Turquia es reserva el dret d'interpretar i aplicar les disposicions de l'article 27 del Pacte a la llum de les disposicions i les normes de la Constitució turca i del Tractat de Lausanne del 24 de juliol de 1923 i dels seus annexos.

El Govern de Finlàndia ressenya la importància que tenen els drets de les minories previstos a l'article 27 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals. La referència que es fa a certes disposicions de la Constitució de la República de Turquia és de caràcter general i no aporta cap precisió sobre l'estatut de la reserva formulada. Per consegüent, el Govern de Finlàndia declara que considera que el Govern de Turquia garantirà el respecte total dels drets reconeguts pel Pacte i farà les modificacions necessàries per conformar la seva legislació nacional a les obligacions imposades pel Pacte, ja que el seu objectiu és anul·lar la reserva.

Aquesta declaració no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República de Turquia i Finlàndia.

França

El Govern de la República s'oposa a la reserva formulada pel Govern de la República de l'Índia a l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, ja que aquesta reserva inclou condicions no previstes per la Carta de les Nacions Unides per a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Aquesta declaració no es considerarà un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República Francesa i la República de l'Índia.

4 d'octubre de 1993

En el moment de la ratificació [d'aquest Pacte], els Estats Units d'Amèrica van expressar una reserva relativa a l'apartat 5 de l'article 6 del Pacte, que prohibeix imposar la pena de mort per als delictes comesos per persones menors de 18 anys.

França considera que la reserva dels Estats Units d'Amèrica no és vàlida, ja que és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre França i els Estats Units d'Amèrica.

15 d'octubre del 2001

Pel que fa a la reserva formulada per Botswana en el moment de la ratificació:

El Govern de la República Francesa ha examinat les reserves de Botswana relatives al Pacte de les Nacions Unides relatiu als drets civils i polítics. Les dues reserves tendeixen a limitar la responsabilitat de Botswana pel que fa a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte, en la mesura que aquestes disposicions són incompatibles amb els articles 7 i 14 de la Constitució de Botswana. El Govern de la República Francesa considera que la primera declaració suscita dubtes sobre el compromís de Botswana i podria anul·lar l'efecte de l'article 7 del Pacte que prohibeix de manera general la tortura, així com les penes o tractaments cruels, inhumans o degradants. Per consegüent, el Govern de la República Francesa s'oposa a la reserva de l'article 7 del Pacte formulada pel Govern de Botswana.

Grècia

11 d'octubre del 2004

Pel que fa a les declaracions fetes per Turquia en el moment de la ratificació:

El Govern grec ha examinat les declaracions fetes per la República Turca en l'instrument de ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

La República Turca ha declarat que només aplicarà les disposicions del Pacte envers els estats amb els quals manté relacions diplomàtiques.

El Govern grec opina que aquesta declaració equival a una reserva, que és incompatible amb el principi segons el qual no hi ha lloc per a la reciprocitat entre estats en matèria de tractats relatius als drets humans, que atorguen drets a les persones.

La República Turca declara també que el Pacte ha estat ratificat exclusivament pel territori nacional en què s'aplica la seva Constitució, legislació i normativa administrativa.

El Govern grec opina que aquesta declaració equival de fet a una reserva, contrària a l'apartat 1 de l'article 2 del Pacte. Els estats part han de respectar i garantir els drets reconeguts pel Pacte a totes les persones sotmeses a la seva competència o al seu control efectiu, encara que no es trobin al seu territori. Per

consegüent, aquesta reserva és contrària a l'objecte i la finalitat del Pacte.

Per consegüent, el Govern grec s'oposa a les reserves formulades pel Govern turc al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República Hel·lènica i la República Turca. Per consegüent, el Pacte entra en vigor entre els dos estats sense que la República Turca pugui beneficiar-se de les reserves.

Irlanda

11 d'octubre del 2001

Pel que fa a les reserves formulades per Botswana en el moment de la ratificació:

El Govern irlandès ha examinat el contingut de les reserves formulades pel Govern de la República de Botswana relatives a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Les reserves esmentades fan referència a la legislació nacional de la República de Botswana. El Govern irlandès opina que les reserves esmentades poden suscitar dubtes sobre el compromís de l'estat envers el Pacte i també contribueixen a minar els fonaments del dret internacional.

Per consegüent, el Govern irlandès s'oposa a les reserves formulades pel Govern de Botswana relatives a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Conveni entre Irlanda i la República de Botswana.

Itàlia

5 d'octubre de 1993

El Govern d'Itàlia [...] s'oposa a la reserva a l'article 6 apartat 5, que els Estats Units d'Amèrica inclouen en el seu instrument de ratificació.

Segons l'opinió d'Itàlia, les reserves a les disposicions de l'article 6 no es permeten, tal com especifica l'article 4, apartat 2 del Pacte.

Per tant, aquesta reserva és nul·la i sense efecte, ja que és incompatible amb

l'objecte i la finalitat de l'article 6 del Pacte.

A més, segons la interpretació del Govern d'Itàlia, la reserva a l'article 7 del Pacte no afecta les obligacions assumides pels estats part en el Pacte partint de la base de l'article 2 d'aquest mateix Pacte.

Aquestes objeccions no constitueixen un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Itàlia i els Estats Units d'Amèrica.

Noruega

4 d'octubre de 1993

Pel que fa a les reserves als articles 6 i 7 formulades pels Estats Units d'Amèrica:

1. Segons l'opinió del Govern de Noruega, la reserva 2) relativa a la pena de mort pels delictes comesos per persones menors de divuit anys és, d'acord amb el text i la història del Pacte, incompatible amb l'objecte i la finalitat de l'article 6 del Pacte. D'acord amb l'apartat 2 de l'article 4 no es pot fer cap suspensió de l'article 6, ni tan sols en situacions d'emergència pública. Per aquestes raons, el Govern de Noruega s'oposa a aquesta reserva.

2. Segons l'opinió del Govern de Noruega, la reserva 3) relativa a l'article 7 del Pacte és, d'acord amb el text i la interpretació d'aquest article, incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte. D'acord amb l'apartat 2 de l'article 4, l'article 7 és una disposició que no es pot suspendre, ni tan sols en situacions d'emergència pública. Per aquestes raons, el Govern de Noruega s'oposa a aquesta reserva.

El Govern de Noruega no considera que aquesta objecció constitueixi un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Noruega i els Estats Units d'Amèrica.

22 de juliol de 1997

Pel que fa a les declaracions i a la reserva formulada per Kuwait en el moment de la ratificació:

"Segons l'opinió del Govern de Noruega, una declaració amb la qual un estat part pretén limitar les seves responsabilitats amb la invocació de principis generals de la llei interna pot crear dubtes sobre el compromís de l'es-

tat que ha formulat la reserva envers l'objecte i la finalitat del Pacte, i, a més, contribueix a minar la base del dret dels tractats internacionals. Segons el dret dels tractats ja ben establert, un estat no pot invocar la seva llei interna per justificar l'incompliment de les obligacions del tractat.

El Govern de Noruega no considera que aquesta objecció obstaculitzi l'entrada en vigor del Pacte entre el Regne de Noruega i l'estat de Kuwait."

11 d'octubre del 2001

Pel que fa a la reserva formulada per Botswana en el moment de la ratificació:

"El Govern noruec ha examinat el contingut de la reserva formulada pel Govern de la República de Botswana en el moment de la ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. La reserva esmentada fa referència a la Constitució nacional, sense aportar més precisions, i no permet als altres estats part al Pacte d'avaluar-ne els efectes. A més, el Govern noruec considera que la reserva és contrària a l'objecte i la finalitat del Pacte, ja que afecta dues disposicions fonamentals del Pacte.

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte, en la seva integritat, entre el Regne de Noruega i la República de Botswana. Per consegüent, el Pacte és efectiu entre Noruega i Botswana sense que aquest últim pugui prevaler-se de la reserva esmentada."

Països Baixos

12 de juny de 1980

"Segons l'opinió del Govern del Regne dels Països Baixos, del text i de la història del Pacte es desprèn que la reserva i) del Govern de Trinitat i Tobago és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte. El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, considera que la reserva és inacceptable i hi presenta formalment una objecció."

12 de gener de 1981

"El Govern del Regne dels Països Baixos emet una objecció respecte a la declaració formulada pel Govern de la República de l'Índia sobre l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets civils

i polítics i l'article 1 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, atès que el dret a disposar d'ells mateixos que s'enuncia en els pactes esmentats és conferit a tots els pobles, com resulta no només de la mateixa redacció de l'article 1 comú als dos pactes, sinó també de l'exposició del dret en causa que fa més autoritat, és a dir, la Declaració relativa als principis del dret internacional relatiu a les relacions amistoses i la cooperació entre els estats de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides. Tota temptativa que tingui com a objectiu reduir el domini d'aplicació d'aquest dret, o imposar-li condicions no previstes en els instruments pertinents, comprometria el mateix concepte d'autodeterminació i alhora debilitaria greument el seu caràcter universalment acceptable."

17 de setembre de 1981

I. Reserva d' Austràlia als articles 2 i 50

El Regne accepta la reserva que als apartats 2 i 3 de l'article 2 i l'article 50 es faran efectius d'acord amb les disposicions de l'apartat 2 de l'article 2 i amb subjecció a aquestes, amb el benentès que no perjudicarà de cap manera l'obligació bàsica d'Austràlia, d'acord amb el dret internacional, tal com estableix l'article 2, apartat 1, de respectar i assegurar a tots els individus de dins el seu territori i subjectes a la seva jurisdicció els drets reconeguts en el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

II. Reserva d' Austràlia a l'article 10

El Regne no pot avaluar les implicacions de la primera part de la reserva a l'article 10 en relació amb les seves circumstàncies, ja que Austràlia no ha donat més explicacions sobre les lleis i les disposicions legals, tal com s'esmenta al text de la reserva. En espera de més aclariments per part d'Austràlia, el Regne es reserva el dret a presentar una objecció a la reserva ulteriorment.

III. Reserva d' Austràlia pel que fa a les "persones condemnades".

El Regne troba difícil, pels mateixos motius que els esmentats al comentari sobre la reserva a l'article 10, acceptar la declaració d'Austràlia segons la qual es reserva el dret de no esmenar les lleis actualment vigents al país en relació amb

els drets de les persones que han estat condemnades per delictes criminals greus.

El Regne espera que sigui possible tenir un coneixement més detallat de les lleis que estan en vigor actualment a Austràlia, per tal de facilitar una opinió definitiva sobre l'abast d'aquesta reserva.

6 de novembre de 1984

[La mateixa objecció que la feta per Bèlgica.]

18 de març de 1991

Respecte a la declaració interpretativa relativa als apartats 3 i 4 de l'article 13 formulada per Algèria en el moment de la ratificació:

"El Govern del Regne dels Països Baixos considera que cal considerar [la dita declaració interpretativa] com una reserva [al] Pacte. Del text i de la història d'aquest Pacte resulta que la reserva relativa als apartats 3 i 4 de l'article 13 formulada pel Govern d'Algèria és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte. El Govern del Regne dels Països Baixos considera, doncs, que aquesta reserva és inacceptable i hi presenta oficialment una objecció.

[Aquesta objecció no] obstaculitza l'entrada en vigor d[aquest Pacte] entre el Regne dels Països Baixos i Algèria."

10 de juny de 1991

Segons l'opinió del Govern del Regne dels Països Baixos, del text i de la història del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics es desprèn que les reserves als apartats 5 i 7 de l'article 14, i 22 del Pacte, formulades pel Govern de la República de Corea, són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte. El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, considera que la reserva és inacceptable i hi presenta formalment una objecció. Aquesta objecció no constitueix cap obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre el Regne dels Països Baixos i la República de Corea.

28 de setembre de 1993

Pel que fa a les reserves als articles 6 i 7 formulades pels Estats Units d'Amèrica:

El Govern del Regne dels Països Baixos s'oposa a les reserves a la pena capital per als delictes comesos per persones menors de 18 anys, ja que del text i de la història del Pacte es desprèn que la reserva és incompatible amb el text, l'objecte i la finalitat de l'article 6 del Pacte, que, d'acord amb l'article 4, estableix els criteris mínims per a la protecció del dret a la vida.

El Govern del Regne dels Països Baixos s'oposa a la reserva a l'article 7 del Pacte, ja que del text i de la interpretació d'aquest article es desprèn que la reserva és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

Segons l'opinió del Govern del Regne dels Països Baixos, aquesta reserva té el mateix efecte que una suspensió general d'aquest article, i, d'acord amb l'article 4 del Pacte, no es pot fer cap suspensió, ni tan sols en situacions d'emergència pública.

El Govern del Regne dels Països Baixos entén que les declaracions interpretatives i les declaracions dels Estats Units d'Amèrica no exclouen o modifiquen l'efecte legal de les disposicions del Pacte en la seva aplicació als Estats Units d'Amèrica, i no limiten de cap manera la competència del Comitè dels Drets Humans per interpretar aquestes disposicions en la seva aplicació als Estats Units d'Amèrica.

Amb subjecció a les disposicions de l'apartat 3 de l'article 21 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, aquestes objeccions no constitueixen un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre el Regne dels Països Baixos i els Estats Units d'Amèrica.

22 de juliol de 1997

Respecte a les declaracions i la reserva formulades per Kuwait en el moment de l'adhesió:

[Mateixa objecció, idèntica en essència, mutatis mutandis, que la formulada per a Algèria.]

26 de desembre de 1997

Pel que fa la declaració interpretativa pel que fa a l'apartat 5 de l'article 6 feta per Tailàndia:

El Govern del Regne dels Països Baixos considera aquesta declaració com una reserva. El Govern del Regne dels Països Baixos s'oposa a la declaració esmentada anteriorment, ja que del text i de la història del Pacte es desprèn que la declaració és incompatible amb el text, l'objecte i la finalitat de l'article 6 del Pacte, que, d'acord amb l'article 4, estableix els criteris mínims per a la protecció del dret a la vida.

L'objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Pacte entre el Regne dels Països Baixos i el Regne de Tailàndia.

9 d'octubre del 2001

Pel que fa a la reserva formulada per Botswana en el moment de la ratificació:

El Govern del Regne dels Països Baixos ha examinat les reserves formulades pel Govern de Botswana en el moment de la signatura del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, confirmada en el moment de la ratificació, relatives a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte. El Govern del Regne dels Països Baixos constata que aquests articles són l'objecte d'una reserva general fonamentada en la legislació nacional vigent a Botswana.

El Govern del Regne dels Països Baixos considera que, ja que no té informació més detallada, aquestes reserves susciten dubtes sobre la voluntat de Botswana de respectar l'objecte i la finalitat del Pacte, i voldria recordar que, de conformitat amb el dret intern consuetudinari tal com està codificat en el Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, no s'admet cap reserva incompatible amb l'objecte i la finalitat del tractat.

Els estats tenen interès que els tractats en els quals són part siguin respectats pel que fa al seu objecte i la seva finalitat per totes les parts, i que els estats prenguin les mesures legislatives necessàries per respectar les obligacions que es desprenen dels tractats. El Govern del Regne dels Països Baixos s'oposa a les reserves esmentades, formulades pel Govern de Botswana i relatives al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre el Regne dels Països Baixos i Botswana.

31 de maig del 2005

En relació amb les reserves formulades per Mauritània en el moment de la seva adhesió:

El Govern holandès ha examinat la reserva formulada per Mauritània relativa al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

L'aplicació dels articles 18 i 23 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics està subordinada a consideracions religioses, de manera que s'ignora en quina mesura Mauritània es considera obligada per les obligacions del Conveni, actitud que suscita dubtes pel que fa al compromís de Mauritània envers l'objecte i la finalitat del Pacte.

És de l'interès de tots els estats que totes les parts respectin els tractats als quals s'hagin adherit i que els estats estiguin disposats a efectuar les modificacions necessàries per poder respectar les obligacions que es deriven dels tractats. En virtut del dret internacional consuetudinari, codificat pel Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, no es poden formular reserves incompatibles amb l'objecte i la finalitat del tractat.

Per conseqüent, el Govern holandès emet una objecció a la reserva formulada per Mauritània relativa al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Aquesta objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Conveni entre Mauritània i els Països Baixos, sense que Mauritània pugui prevaler-se de la seva reserva.

Portugal

26 d'octubre de 1990

El Govern de Portugal presenta la seva objecció formal a les declaracions interpretatives formulades pel Govern d'Algèria en el moment de la ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i el Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals. El Govern de Portugal, després d'haver examinat el contingut de les dites declaracions, ha arribat a la conclusió que poden considerar-se reserves i, per tant, haurien de considerar-se invàlides i incompatibles amb l'objecte i la finalitat dels Pactes.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor dels Pactes entre Portugal i Algèria.

5 d'octubre de 1993

Pel que fa a les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica:

El Govern de Portugal considera que la reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica a l'apartat 5 de l'article 6 del Pacte, que prohibeix la pena de mort per als delictes comesos per persones menors de 18 anys, és incompatible amb l'article 6, que, tal com especifica l'apartat 2 de l'article 4, estableix els criteris mínims per a la protecció del dret a la vida.

El Govern de Portugal també considera que la reserva a l'article 7, segons la qual un estat limita les seves responsabilitats en virtut del Pacte amb la invocació de principis generals de la llei nacional, pot suscitar dubtes sobre els compromisos de l'estat que ha fet la reserva envers l'objecte i la finalitat del Pacte, i, a més, contribueix a minar la base del dret internacional.

El Govern de Portugal, per tant, s'oposa a les reserves fetes pels Estats Units d'Amèrica. Aquestes objeccions no constitueixen un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Portugal i els Estats Units d'Amèrica.

26 de juliol del 2001

Pel que fa a la reserva a l'article 7 formulada per Botswana en el moment de la ratificació:

El Govern de la República Portuguesa ha examinat el text de la reserva formulada pel Govern de la República de Botswana respecte a l'article 7 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics (Nova York, 16 de desembre de 1966). El Govern de la República Portuguesa considera que, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 4 del Pacte, la reserva esmentada és incompatible amb l'objecte i la finalitat d'aquest Pacte. A més, aquesta reserva és contrària al principi general, en matèria d'interpretació dels tractats, segons el qual un estat part en un tractat no pot invocar les disposicions del seu dret intern per justificar la inexecució de les obligacions del tractat.

Els estats tenen interès que els tractats en els quals són part siguin respectats per totes les parts, i que els estats acceptin efectuar totes les modificacions legislatives necessàries per poder respectar les obligacions que es desprenen dels tractats. El Govern de la República Portuguesa considera que la limitació de la responsabilitat del Govern de Botswana respecte del Pacte a través de la invocació dels principis generals del seu dret constitucional suscita dubtes sobre el seu compromís envers el Pacte i, a més, contribueix a minar els fonaments del dret internacional.

Per consegüent, el Govern de la República Portuguesa s'oposa a la reserva formulada pel Govern de la República de Botswana respecte a l'article 7 del Pacte. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República Portuguesa i la República de Botswana.

13 d'octubre del 2004

Pel que fa a les declaracions i a la reserva formulades per Turquia en el moment de la ratificació:

El Govern portuguès considera que les reserves formulades per un estat per tal de limitar les responsabilitats que es desprenen del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics a través de la invocació dels principis generals de la seva legislació nacional, suscitaven dubtes sobre el compromís envers l'objecte i la finalitat del Pacte, i a més, contribueix a minar els fonaments del dret internacional.

Els estats tenen interès que els tractats en els quals han decidit de ser part siguin respectats per totes les parts, i que els estats aportin les modificacions legislatives necessàries per tal de respectar les obligacions dels tractats.

Per consegüent, el Govern portuguès s'oposa a la reserva formulada per Turquia al Pacte internacional sobre els drets civils i polítics. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Portugal i Turquia.

Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord

28 de maig de 1991

El Govern del Regne Unit ha pres nota de la declaració formulada pel Govern de la República de Corea en el moment de l'adhesió, dins l'apartat de "Reserves". No obstant això, no pot adoptar cap posició sobre aquestes suposades reserves per manca d'indicacions suficients de l'efecte que pretenen tenir, de conformitat amb els termes del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats i la pràctica de les parts en el Pacte. Fins que no es rebi aquesta indicació, el Govern del Regne Unit es reserva els seus drets, en virtut del Pacte.

República Txeca⁷

Suècia

18 de juny de 1993

Pel que fa a les declaracions interpretatives fetes pels Estats Units d'Amèrica:

... En aquest context, el Govern recorda que, segons el dret internacional dels tractats, el nom atribuït a una declaració amb la qual l'efecte legal de certes disposicions d'un tractat queda exclòs o modificat no determina el seu estatus com una reserva al tractat. Per tant, el Govern considera que algunes de les interpretacions dels Estats Units d'Amèrica constitueixen, en essència, reserves al Pacte.

Una reserva per la qual un estat modifica o exclou l'aplicació de les disposicions més fonamentals del Pacte, o limita les seves responsabilitats en virtut d'aquest tractat amb la invocació de principis generals del dret nacional, pot suscitar dubtes pel que fa al compromís de l'estat que ha formulat la reserva envers l'objecte i la finalitat del Pacte. Les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica inclouen tant reserves a les disposicions essencials que no poden ser suspeses, com referències generals a la legislació nacional. Les reserves d'aquesta naturalesa contribueixen a minar la base del dret internacional dels tractats. Tots els estats part comparteixen un interès comú pel que fa a l'objecte i la finalitat del tractat en el qual han decidit esdevenir part.

Suècia, per tant, s'oposa a les reserves formulades pels Estats Units d'Amèrica a:

- l'article 2; vegeu: declaració interpretativa 1);
- l'article 4; vegeu: declaració interpretativa 1);
- l'article 6; vegeu: reserva 2);
- l'article 7; vegeu: reserva 3);
- l'article 15; vegeu: reserva 4);
- l'article 24; vegeu: declaració interpretativa 1).

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Suècia i els Estats Units d'Amèrica.

23 de juliol de 1997

Pel que fa a les declaracions i la reserva formulades per Kuwait:

El Govern de Suècia fa constar que les declaracions interpretatives relatives a l'apartat 1 de l'article 2 i als articles 3 i 23 impliquen que les disposicions primordials del Pacte s'estan fent amb subjecció a la reserva general que es refereix als continguts del dret nacional. El Govern de Suècia, a més, fa constar que la reserva relativa a la lletra b de l'article 25 és contrària a l'objecte i la finalitat del Pacte.

El Govern de Suècia opina que aquestes declaracions interpretatives i aquesta reserva suscitaven dubtes pel que fa al compromís de Kuwait envers l'objecte i la finalitat del Pacte.

És en l'interès comú dels estats que els tractats en els quals han elegit de ser part siguin respectats, pel seu objecte i finalitat, per totes les parts i que els estats estiguin disposats a realitzar els canvis legislatius necessaris per complir les seves obligacions en virtut d'aquests tractats.

El Govern de Suècia, per tant, s'oposa a la reserva i a les declaracions interpretatives esmentades anteriorment formulades pel Govern de Kuwait en el moment de l'adhesió [a aquest Pacte].

Aquesta objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Pacte en la seva totalitat entre Kuwait i Suècia.

25 de juliol del 2001

Pel que fa a la reserva formulada per Botswana en el moment de la signatura i confirmada en l'instrument de ratificació:

El Govern suec ha examinat la reserva formulada per Botswana en el moment de la ratificació, relativa a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte. El Govern suec ressenya que aquests articles del Pacte serien objecte d'una reserva general i quedarien supeditats al dret intern de Botswana. El Govern suec considera que, a falta d'informació més detallada, aquesta reserva suscita dubtes sobre l'adhesió de Botswana a l'objecte i la finalitat del Pacte, i recorda que, de conformitat amb el dret intern consuetudinari codificat en el Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, no s'admeten reserves incompatibles amb l'objecte i la finalitat del tractat.

És en l'interès comú dels estats que els tractats en els quals són part siguin respectats per totes les parts i que els estats estiguin disposats a realitzar els canvis legislatius necessaris per complir les seves obligacions en virtut d'aquests tractats.

Per consegüent, el Govern suec s'oposa a la reserva feta pel Govern de Botswana relativa al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre Botswana i Suècia. El Pacte entra en vigor entre els dos estats, en la seva integritat, sense que es prengui en compte la reserva formulada per Botswana.

30 de juny del 2004

Pel que fa a les declaracions i a la reserva formulades per Turquia en el moment de la ratificació:

El Govern suec ha examinat les declaracions i la reserva formulades per la República de Turquia en el moment de la ratificació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

La República de Turquia declara que només aplicarà les disposicions del Pacte envers els estats amb els quals manté relacions diplomàtiques. El Govern suec considera que aquesta declaració equival de fet a una reserva. Amb aquesta reserva, la República de Turquia no indica amb claredat en quina mesura es considera obligada per les disposicions del Pacte. A falta d'informació més detallada, aquesta reserva suscita dubtes sobre la voluntat de la República de Tur-

quia de respectar l'objecte i la finalitat del Pacte.

A més, la República Turca declara que el Pacte ha estat ratificat exclusivament pel territori nacional en què s'aplica la seva Constitució, legislació i normativa administrativa. El Govern suec considera que aquesta declaració també equival a una reserva. És important recordar que tots els estats part tenen l'obligació de respectar i de garantir a totes les persones sotmeses a la seva jurisdicció els drets reconeguts pel Pacte. Limitar aquesta responsabilitat al territori nacional és contrari a les obligacions dels estats part, i per consegüent incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

El Govern suec ressenya que la interpretació i l'aplicació de les disposicions de l'article 27 del Pacte estan supeditades a una reserva general relativa a la Constitució de la República Turca i al Tractat de Lausanne del 24 de juliol de 1923 i als seus annexos. La referència general a la Constitució de la República Turca, la qual, a falta d'informació més detallada, no precisa l'abast de la derogació en qüestió, suscita dubtes sobre la seva voluntat per respectar l'objecte i la finalitat del Pacte.

Endemés, el Govern suec vol recordar que, de conformitat amb l'article 27, els drets de les persones que constitueixen minories han de ser respectats sense cap mena de discriminació. Tal com va exposar el Comitè dels Drets Humans en la seva observació general 23 sobre els drets de les minories (art. 27), la presència en un estat determinat d'una minoria no ha d'estar subjecta a una decisió d'aquest sinó que ha de regular-se mitjançant criteris objectius. Per consegüent, el Govern suec considera que supeditar l'aplicació de l'article 27 a la normativa i disposicions de la Constitució de la República Turca i del Tractat de Lausanne i dels seus annexos és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Pacte.

Segons el dret consuetudinari codificat en el Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, les reserves incompatibles amb l'objecte i la finalitat d'un tractat no estan autoritzades. És de l'interès de tots els estats que els tractats en els quals hagin decidit de ser part siguin respectats per totes les parts i que els estats estiguin

disposats a aportar les modificacions legislatives necessàries per tal de complir les obligacions que es deriven dels tractats.

Per consegüent, el Govern suec s'oposa a les reserves esmentades fetes per la República Turca relatives al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República Turca i Suècia. El Pacte entrarà en vigor en la seva integritat entre els dos estats sense que la República Turca pugui invocar les reserves formulades.

Xipre

26 de novembre del 2003

Pel que fa a la declaració formulada per Turquia en el moment de la ratificació:

La Missió Permanent de la República de Xipre a l'Organització de les Nacions Unides saluda atentament el secretari general de l'Organització i té l'honor de notificar-li que el Govern xipriota ha examinat la declaració feta el 23 de setembre del 2003 pel Govern de la República Turca relativa al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics (Nova York, 16 de desembre de 1966), declaració segons la qual només aplicarà les disposicions del Pacte als estats part que reconeix i amb els quals manté relacions diplomàtiques.

El Govern xipriota opina que aquesta declaració equival a una reserva, la qual crea dubtes sobre els estats envers els quals Turquia es compromet a respectar les obligacions del Pacte, i suscita també dubtes sobre el compromís de Turquia envers l'objecte i la finalitat d'aquest Pacte. Per consegüent, el Govern xipriota s'oposa a la reserva formulada pel Govern turc relativa al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Ni aquesta reserva ni la present objecció no constitueixen un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República de Xipre i la República Turca.

Declaracions que reconeixen la competència del Comitè dels Drets Humans, de conformitat amb l'article 41

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i reserves s'han fet en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió.)

Alemanya¹

27 de desembre del 2001

La República Federal d'Alemanya reconeix, per un període il·limitat, la competència del Comitè dels Drets Humans, en virtut de l'article 41, apartat 1 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en els quals un estat part al·legui que un altre estat part no compleix amb les obligacions imposades pel Pacte.

Algèria

El Govern de la República Democràtica d'Algèria reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans esmentat a l'article 41 del Pacte per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte.

Argentina

L'instrument conté una declaració de conformitat amb l'article 41 del Pacte segons la qual el Govern d'Argentina reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans establert en virtut del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Austràlia

28 de gener de 1993

El Govern d'Austràlia declara que reconeix, en nom i representació d'Austràlia, la competència del Comitè per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte esmentat.

Àustria

10 de setembre de 1978

El Govern de la República d'Àustria declara, de conformitat amb l'article 41

del Pacte relatiu als drets civils i polítics, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte relatiu als drets civils i polítics.

Bèlgica

5 de març de 1987

El Regne de Bèlgica declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

18 de juny de 1987

El Regne de Bèlgica declara que, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans establert de conformitat amb l'article 28 del Pacte per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, si aquest estat part, dins els dotze mesos anteriors a la presentació d'una comunicació relativa a Bèlgica, ha fet una declaració d'acord amb l'article 41 en la qual reconegui la competència del Comitè per rebre i examinar les comunicacions respecte a si mateix.

Bielorússia

30 de setembre de 1992

La República de Bielorússia declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part en el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Bòsnia i Hercegovina

La República de Bòsnia i Hercegovina, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte.

Bulgària

12 de maig de 1993

La República de Bulgària declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part que ha fet una declaració en la qual reconeix respecte a si mateix la competència del Comitè, al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Conveni.

Canadà

29 d'octubre de 1979

El Govern del Canadà declara que, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans esmentat a l'article 28 del Pacte per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, si aquest estat part, dins els dotze mesos anteriors a la presentació d'una comunicació relativa al Canadà, ha fet una declaració d'acord amb l'article 41 en la qual reconeix la competència del Comitè per rebre i examinar les comunicacions respecte a si mateix.

Congo

7 de juliol de 1989

De conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, el Govern del Congo reconeix, a partir de la data d'avui, la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte esmentat.

Croàcia

12 d'octubre de 1995

El Govern de la República de Croàcia declara que, de conformitat amb l'article 41 del Pacte relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en les quals un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte de drets civils i polítics.

Dinamarca²⁹

19 d'abril de 1983

El Govern de Dinamarca reconeix, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, obert a la signatura a Nova York el 19 de desembre de 1966, la competència del Comitè esmentat a l'article 41 per rebre i examinar les comunicacions en les quals un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte.

Equador

6 d'agost de 1984

El Govern de l'Equador reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en les quals un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte esmentat, tal com disposa les lletres a, b, c, d, e, f, g i h de l'apartat 1 d'aquest article.

El reconeixement de la seva competència és efectiu per un període indefinit i està subjecte a les disposicions de l'apartat 2 de l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Eslovàquia⁷**Eslovènia**

La República d'Eslovènia, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i considerar les comunicacions presentades per un altre estat part en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Espanya³⁰

11 de març de 1998

El Govern d'Espanya declara que, de conformitat amb les disposicions de l'article 41 [del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics], reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Estats Units d'Amèrica

[(1)] Els Estats Units declaren que accepten la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions, de conformitat amb l'article 41, en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

[(2)] Els Estats Units d'Amèrica declaren que el dret esmentat a l'article 47 només es pot exercir de conformitat amb el dret internacional.

Federació de Rússia

1 d'octubre de 1991

La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques declara que, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, pel que fa a situacions i esdeveniments que tenen lloc després d'adoptar aquesta declaració, a condició que l'estat part en qüestió, dins dels dotze mesos anteriors a la presentació d'una comunicació, hagi reconegut respecte a si mateix la competència del Comitè, establert a l'article 41, si tant l'URSS com aquest estat han assumit les obligacions imposades pel Pacte.

Filipines

"El Govern de les Filipines, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, establert pel Conveni esmentat, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte."

Finlàndia

"Finlàndia declara, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 d'aquest Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte."

Gàmbia

9 de juny de 1988

"El Govern de Gàmbia declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel present Pacte."

Ghana

7 de setembre del 2000

"El Govern de Ghana reconeix, de conformitat amb l'article 41, IV del Pacte, la competència del Comitè dels Drets Humans per examinar queixes presentades per o contra la República respecte a un altre estat part que hagi declarat que reconeix la competència del Comitè, almenys dotze mesos abans que Ghana s'enregistri oficialment com a part en el Pacte.

[El Govern de la República de Ghana] interpreta que l'article 41 dóna al Comitè dels Drets Humans la competència per rebre i examinar queixes respecte a violacions per part de la República de qualsevol dret establert en l'esmentat Pacte que resultin de decisions, actes, omissions, fets o esdeveniments que tinguin lloc després de la data en què Ghana esdevé part oficialment d'aquest Pacte, i no s'aplicaran a decisions, actes, omissions, processos o esdeveniments que hagin tingut lloc abans d'aquesta data."

Guyana

10 de maig de 1993

"El Govern de la República Cooperativa de la Guyana declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte esmentat anteriorment."

Hongria

7 de setembre de 1988

La República Popular Hongaresa [...] reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, establert de conformitat amb l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no

compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Irlanda

“El Govern d'Irlanda declara que, de conformitat amb l'article 41, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, establert d'acord amb l'article 28 del Pacte.”

Islàndia

22 d'agost de 1979

“El Govern d'Islàndia [...] reconeix, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, la competència del Comitè dels Drets Humans, a què fa referència l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.”

Itàlia

15 de setembre de 1978

La República Italiana reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, elegit de conformitat amb l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Liechtenstein

“El Principat de Liechtenstein declara, de conformitat amb l'article 41 del Pacte, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.”

Luxemburg

18 d'agost de 1983

“El Govern de Luxemburg, de conformitat amb l'article 41, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.”

Malta

“El Govern de Malta declara que, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, si aquest estat part, dins els dotze mesos anteriors a la presentació d'una comunicació relativa a Malta, ha fet una declaració d'acord amb l'article 41 en la qual reconegui la competència del Comitè per rebre i examinar comunicacions respecte a si mateix.”

Noruega

31 d'agost de 1972

“Noruega reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte.”

Nova Zelanda

28 de desembre de 1978

“El Govern de Nova Zelanda declara, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions d'un altre estat part que també hagi declarat, d'acord amb l'article 41, que reconeix la competència del Comitè respecte a si mateix, excepte si aquesta declaració s'ha fet dins dels dotze mesos anteriors a la presentació d'una queixa relativa a Nova Zelanda.”

Països Baixos

11 de desembre de 1978

“El Regne dels Països Baixos declara, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte.”

Perú

9 d'abril de 1984

El Perú reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades pel Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte.

Polònia

25 de setembre de 1990

“La República de Polònia, de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.”

Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord

“El Govern del Regne Unit declara, de conformitat amb l'article 41 d'aquest Pacte, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, amb la condició que aquest altre estat part hagi fet una declaració, dins els dotze mesos abans de presentar una comunicació relativa al Regne Unit, en què reconeix, de conformitat amb l'article 41, la competència del Comitè per rebre i examinar comunicacions respecte a si mateix.”

República de Corea

[El Govern de la República de Corea] reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, de conformitat amb l'article 41 del Pacte.

República Txeca⁷

Senegal

5 de gener de 1981

El Govern del Senegal declara que, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 d'aquest Pacte, per rebre i

examinar les comunicacions presentades per un altre estat part, si aquest estat part, dins els dotze mesos anteriors a la presentació d'una comunicació relativa al Senegal, ha fet una declaració d'acord amb l'article 41 en la qual reconeix la competència del Comitè per rebre i examinar les comunicacions respecte a si mateix.

Sri Lanka

"El Govern de la República Socialista Democràtica d'Sri Lanka declara, de conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte, quan siguin d'un estat part que també hagi declarat, d'acord amb l'article 41, que reconeix la competència del Comitè respecte a si mateix."

Sud-àfrica

"La República de Sud-àfrica declara que reconeix, per a les finalitats de l'article 41 del Pacte, la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte."

Suècia

26 de novembre de 1971

"Suècia reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, esmentat a l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte."

Suïssa³¹

25 d'abril de 1997

"El Govern suís declara, de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 41 [de l'esmentat Pacte], que reconeix per a un altre període de cinc anys, a partir del 18 de setembre de 1997, la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part

no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte."

Tunísia

24 de juny de 1993

El Govern de la República de Tunísia declara que reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, establert de conformitat amb l'article 28 d'aquest Pacte [...], per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que la República de Tunísia no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

L'estat part que presenti aquestes comunicacions al Comitè ha d'haver declarat que reconeix respecte a si mateix la competència del Comitè, d'acord amb l'article 41 [del Pacte].

Ucraïna

28 de juliol de 1992

De conformitat amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, Ucraïna reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte.

Xile

7 de setembre de 1990

A partir de la data d'aquest instrument, el Govern de Xile reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, establert en el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics de conformitat amb l'article 41, pel que fa a totes les accions que es puguin haver iniciat des de l'11 de març de 1990.

Zimbabwe

20 d'agost de 1991*

"El Govern de la República de Zimbabwe reconeix, amb efecte a partir del dia d'avui, la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre estat part no compleix les obligacions imposades per aquest Pacte (amb la condició que aquest estat part, dins els dotze mesos anteriors d'haver presentat una comunicació relativa a Zimbabwe, hagi declarat,

de conformitat amb l'article 41, que reconeix la competència del Comitè per rebre i examinar comunicacions respecte a si mateix)." **El text entre parèntesi es va rebre a la Secretaria el 27 de gener de 1993.*"

Notificacions de conformitat amb l'article 4 del Pacte (Derogacions)

(Nota de la Secretaria: tenint en compte el gran nombre d'aquestes notificacions, i per no incrementar de forma excessiva el nombre de pàgines d'aquesta publicació, excepcionalment s'ha resumit el text de les notificacions en alguns casos. Llevat que s'indiqui el contrari, quan una notificació fa referència a una pròrroga, aquesta pròrroga afecta els articles del Pacte que s'havien esmentat precedentment, i es va decidir per les mateixes raons. La data a sobre de la notificació, és la data de recepció.)

Algèria

19 de juny de 1991

En vista dels aldarulls públics i de l'amenaça que la situació empitjori [...] s'ha proclamat l'estat de setge, que començarà la mitjanit del 4-5 de juny de 1991, per un període de quatre mesos arreu del territori algerià.

El Govern d'Algèria, posteriorment, va especificar que aquests aldarulls s'havien fomentat amb la intenció d'impedir que es duguessin a terme les eleccions generals el 27 de juny de 1991 i de desafiar el procés democràtic en curs; i que en vista de la situació d'insurrecció que amenaçava l'estabilitat de les institucions, la seguretat de les persones i dels béns, i el funcionament normal dels serveis públics, havia estat necessari suspendre les disposicions de l'apartat 3 de l'article 9, apartat 1 de l'article 12, l'article 17, l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 21 del Pacte.

L'estat de setge va finalitzar a tot Algèria el 29 de setembre de 1991.

14 de febrer de 1992

(Datat del 13 de febrer de 1992)

En vista dels greus atacs a l'ordre públic i a la seguretat de les persones en

les últimes setmanes, l'augment d'aquests atacs durant el mes de febrer de 1992 i els perills d'agreujament de la situació, el president de l'Alt Consell de l'Estat [...] ha promulgat el Decret presidencial del 9 de febrer de 1992 pel qual es decreta l'estat d'emergència arreu del territori nacional, amb efecte a partir de les 20.00h del 9 de febrer de 1992, per una durada de dotze mesos, de conformitat amb els articles 67, 74 i 86 de la Constitució algeriana. [El Govern d'Algèria ha especificat que els articles del Pacte que s'han suspès són l'apartat 3 de l'article 9 i els articles 12, 17 i 21.]

L'establiment de l'estat d'emergència, que intenta bàsicament restablir l'ordre públic i protegir la seguretat de les persones i dels béns, així com garantir el correcte funcionament de les institucions i dels serveis públics, no afecta el procés democràtic i continua garantint-se l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals.

No obstant això, l'estat d'emergència es pot aixecar abans de la data prevista, un cop la situació que en va provocar l'establiment s'hagi resolt i s'hagin restablert les condicions normals de la vida diària a la nació.

Argentina

7 de juny de 1989

(Datat del 7 de juny de 1989)

Proclamació de l'estat de setge arreu del territori nacional per un període de 30 dies en resposta als esdeveniments [atacs i saqueig de comerços, vandalisme, ús d'armes de foc] la gravetat dels quals posa en perill el gaudi efectiu dels drets humans i les llibertats fonamentals de tota la comunitat.

(Derogació dels articles 9 i 21).

12 de juliol de 1989

(Datat de l'11 de juliol de 1989)

Finalització de l'estat de setge a partir del 27 de juny de 1989 a tot el territori nacional.

26 de desembre del 2001

(Datat del 21 de desembre del 2001)

Es proclama l'estat de setge, per Decret núm. 1678/2001, del 19 de desem-

bre del 2001, en tot el territori nacional, per un període de 30 dies.

Per Decret núm. 1689/2001, del 21 de desembre del 2001, s'aixeca l'estat de setge que s'havia imposat per Decret núm. 1678/2001.

(Datat del 23 de desembre del 2001)

Es proclama, per Decret núm. 16, 18 i 20/2001, del 21 de desembre del 2001, l'estat de setge en el territori de Buenos Aires, Ríos i San Juan, per a un període de 10 dies.

4 de gener del 2002

(Datat del 4 de gener del 2002)

S'aixeca l'estat de setge, a partir del 31 de desembre del 2001, que s'havia declarat a Buenos Aires, Ríos i San Juan.

21 de gener del 2002

(Datat del 18 de gener del 2002)

Comunicació relativa a l'estat de setge proclamat per Decret núm. 1678/2001 i al seu aixecament proclamat per Decret núm. 1689/2002; l'estat de setge proclamat per Decret núm. 16/2002, 18/2001 i 20/2001 i l'aixecament d'aquest.

Azerbaidjan

16 d'abril de 1993

Proclamació de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir de les 6 del matí del 3 d'abril de 1993, fins a les 6 del matí del 3 de juny de 1993 al territori de la República de l'Azerbaidjan. El Govern de la República de l'Azerbaidjan declara que les mesures es van prendre com a resultat de l'agressió creixent per part de les forces armades d'Armènia, que amenaçava l'existència mateixa de l'estat de l'Azerbaidjan.

(Derogació dels articles 9, 12, 19, 21 i 22)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 2 d'agost de 1993.

27 de setembre de 1993

Aixecament de l'estat d'emergència proclamat el 2 d'abril de 1993, a partir del 22 de setembre de 1993.

7 d'octubre de 1994

(Datat del 5 d'octubre de 1994)

Proclamació de l'estat d'emergència durant 60 dies a Bakú, per Decret del president de la República, del 4 d'octubre de 1994, amb efecte a partir de les 20 hores del 4 d'octubre de 1994, atès que el mes de setembre de 1994 grups terroristes van assassinar dos polítics prominents de l'Azerbaidjan i, després, es van produir una sèrie d'actes terroristes als districtes més poblats de la ciutat que van causar diverses morts. Aquests actes, planejats per desestabilitzar la situació social i política del país, van ser previs a l'atemptat directe dut a terme per les forces armades per enderrocar l'ordre constitucional de la República de l'Azerbaidjan i el líder elegit democràticament pel poble.

El Govern de l'Azerbaidjan especifica que els drets establerts als articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte s'han derogat.

27 d'octubre de 1994

(Datat del 21 d'octubre de 1994)

Declaració de l'estat d'emergència a la ciutat de Gyanja per un període de 60 dies, a partir de l'11 d'octubre de 1994, per Decret del president de la República de l'Azerbaidjan, del 10 d'octubre de 1994, i que el 4 d'octubre de 1994, grups criminals que intentaven un cop d'estat a Gyanja es van apoderar d'edificis públics i van perpetrar actes de violència contra la població civil. Aquesta acció va ser la darrera d'una sèrie d'actes terroristes planejats per desestabilitzar la situació a Bakú. Alguns dels criminals involucrats en la insurrecció continuen les seves activitats dirigides contra el sistema estatal de l'Azerbaidjan i intenten alterar l'ordre públic a la ciutat de Gyanja.

S'especificava que se suspènien els drets establerts als articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

15 de desembre de 1994

(Datat del 13 de desembre de 1994)

Pròrroga de l'estat d'emergència a Bakú, a partir de les 20.00 hores del 4 de desembre de 1994, en vista de l'eliminació incompleta de les causes que van servir de base per a la seva imposició.

20 de desembre de 1994

(Datat del 17 de desembre de 1994)

Pròrroga de l'estat d'emergència a la ciutat de Gyandja per un període de 60 dies, a partir de les 24.00 hores de l'11 de desembre de 1994, en vista de l'eliminació incompleta de les causes que van servir de base per a la seva imposició.

23 de febrer de 1995

(Datat del 23 de febrer de 1995)

Primera notificació:

Per Decret del president de la República de l'Azerbaidjan, del 2 de febrer de 1995, pròrroga de l'estat d'emergència a Bakú per un període de 60 dies, a partir de les 23.00h del 2 de febrer de 1995.

Segona notificació:

Per Decret del president de la República de l'Azerbaidjan, del 2 de febrer de 1995, pròrroga de l'estat d'emergència a la ciutat de Gyandja per un període de 60 dies, a partir de les 24.00 hores del 9 febrer de 1995.

La pròrroga de l'estat d'emergència a Bakú i Gyandja ha estat declarada, tal com indica el Govern de l'Azerbaidjan, tenint en compte la necessitat de mantenir l'ordre públic, de protegir els drets i les llibertats dels ciutadans i de restablir l'ordre i el respecte de la llei, i en vista de l'eliminació incompleta de les causes que van servir de base per a la imposició de l'estat d'emergència l'octubre de 1994 a les ciutats de Bakú i Gyandja.

Es recorda que les disposicions que han estat suspeses són les dels articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

17 d'abril de 1995

(Datat del 8 d'abril de 1995)

Pròrroga de l'estat d'emergència a Bakú per un període de 60 dies, per Decret del president de la República, del 2 d'abril de 1995, a partir de les 20.00 hores del 3 d'abril de 1995. La pròrroga de l'estat d'emergència a Bakú ha estat declarada, tal com indica el Govern de l'Azerbaidjan, a causa d'un intent de cop d'estat dut a terme del 13 al 17 de març de 1995 a la ciutat de Bakú i al fet que, malgrat les mesures de repressió de la rebel·lió, certs elements criminals a la ciutat de Bakú continuen les activitats en

contra de la voluntat del poble i intenten alterar l'ordre públic. El Govern de l'Azerbaidjan també confirma que la pròrroga es va decidir per protegir l'ordre constitucional del país, mantenir l'ordre públic a la ciutat de Bakú, protegir els drets i les llibertats dels ciutadans i restablir l'ordre i el respecte de la llei.

21 d'abril de 1995

(Datat del 17 d'abril de 1995)

A partir de l'11 d'abril de 1995 finalitza, per un Decret del Milli Mejlis (Parlament) de la República de l'Azerbaidjan de l'11 d'abril de 1995, l'estat d'emergència a la ciutat de Gyanja declarat l'11 d'octubre de 1994.

Bolívia

1 d'octubre de 1985

(Datat del 27 de setembre de 1985)

Per decret suprem núm. 21069, el Govern de Bolívia declara l'estat de setge temporal arreu del país, amb efecte a partir del 18 de setembre de 1985.

La notificació especifica que aquesta mesura s'adopta per garantir el manteniment del procés de recuperació econòmica, iniciat pel Govern per salvar Bolívia del flagell de la hiperinflació i per aturar els autors del desordre social, que volen suplantar les autoritats legítimes per establir-se ells mateixos com a autoritat que va proclamar públicament el rebuig de la llei i va incitar a la subversió, i per aturar l'ocupació de les instal·lacions de l'estat i la interrupció dels serveis públics. El Govern de Bolívia especifica que les disposicions del Pacte que se suspenen corresponen a les dels articles 9, 12 i 21.

9 de gener de 1986

(Datat del 6 de gener de 1986)

[...] Les garanties i els drets dels ciutadans han estat plenament restablerts arreu del territori nacional, amb efecte a partir del 19 de desembre de 1985 i, per tant, les disposicions del Pacte tornen a ser d'aplicació de conformitat amb les estipulacions dels seus articles corresponents.

29 d'agost de 1986

(Datat del 28 d'agost de 1986)

La notificació indica que es va proclamar l'estat d'emergència a causa d'aldarulls socials i polítics greus, *inter alia*, una vaga general a Potosí i Druro que va paralitzar il·legalment aquestes ciutats; la crisi hiperinflacionària que pateix el país; la necessitat de restablir les estructures mineres de Bolívia; les activitats subversives de l'extrema esquerra; la reacció desesperada de la màfia del tràfic de drogues en resposta a l'èxit de la campanya del Govern per eradicar-lo; i, en general, a causa dels plans destinats a enderrocar el Govern.

28 de novembre de 1986

(Datat del 28 de novembre de 1986)

Notificació, idèntica en essència, *mutatis mutandis* a la del 9 de febrer de 1986. Amb efecte a partir del 27 de novembre de 1986.

17 de novembre de 1989

(Datat del 16 de novembre de 1989)

Proclamació de l'estat de setge arreu del territori bolivià. La notificació indica que aquesta mesura és necessària per restablir la pau social, que ha estat posada greument en perill a causa de les demandes de naturalesa econòmica, però amb un propòsit subversiu, que hauria posat fi al procés d'estabilització econòmica. Les disposicions del Pacte que han estat suspeses corresponen als articles 9, 12, i 21 del Pacte.

22 de març de 1990

(Datat del 18 de març de 1990)

Finalització de l'estat d'emergència a partir del 15 de febrer de 1990.

19 d'abril de 1995

(Datat del 19 d'abril de 1995)

Declaració de l'estat de setge arreu de la nació per decret suprem núm. 23993, del 18 d'abril de 1995, per un període de 90 dies.

Les raons per a aquesta declaració de l'estat de setge, segons ha indicat el Govern de Bolívia, han estat el fet que els dirigents, particularment de la professió docent i dels grups polítics relacionats estretament amb els líders sindicals, han organitzat vagues, bloqueigs de treball i violència contra les persones i els béns, en un intent d'ignorar les lleis vigents i

alterar la pau i l'ordre públic al país. A més, assemblees que fan cas omís obertament de la Constitució de l'estat i de les lleis, s'han arroгат la sobirania del poble i han creat cossos fora de la llei suprema dels nacionals i de les altres lleis.

Els articles que han estat suspesos són l'apartat 3 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 21 i l'apartat 3 de l'article 22.

26 de juliol de 1995

(Datat del 26 de juliol de 1995)

Pròrroga de l'estat de setge, declarat el 19 d'abril de 1995 per decret suprem núm. 24701, fins al 15 d'octubre de 1995.

16 d'agost de 1995

(Datat del 16 d'agost de 1995)

Finalització, a partir del 31 de juny de 1995, de la detenció provisional de totes les persones detingudes arran d'aquest fet o confinades com a resultat de la proclamació de l'estat d'emergència a Bolívia.

25 d'octubre de 1995

(Datat del 23 d'octubre de 1995)

Finalització, a partir del 16 d'octubre de 1995, de l'estat d'emergència que estava en vigor arreu de la nació, des del 18 d'abril de 1995.

28 de desembre de 1999

(Datat del 9 de desembre de 1999)

Proclamació de l'estat d'emergència per Decret núm. 1557, del 30 de novembre de 1999, del president de la República, en el territori de la província de Guayas, mesura justificada per la gravetat dels desordres interns que han provocat un increment de la delinqüència. El Decret indica que des de l'aixecament de l'estat d'emergència decretat a la província de Guayas el gener de 1999 (vegeu: la notificació del 14 de gener de 1999) l'increment de la delinqüència ha necessitat la imposició de noves mesures extraordinàries [...] És necessari prevenir les greus conseqüències de les activitats delictives a la província de Guayas, per què no s'obstaculitzi l'evolució normal de les activitats civils.

El 28 de gener de 1999, el Govern equatorià ha precisat que les disposi-

cions que es deroguen són els apartats 1 dels articles 12 i 17.

Colòmbia

18 de juliol de 1980

El Govern, per Decret 2131 del 1976, va declarar que l'ordre públic havia estat interromput i que tot el territori nacional es trobava en estat de setge, que s'havien complert els requisits de la Constitució i que, davant els greus esdeveniments que havien alterat la pau pública, havia estat necessari adoptar mesures extraordinàries dins el marc de l'ordenament legal que disposa la Constitució nacional per a aquestes situacions (art. 121 de la Constitució). Els esdeveniments que han alterat la pau pública i que han portat el president de la República a prendre aquesta decisió són un tema de domini públic. Sota l'estat de setge (art. 121 de la Constitució nacional) el Govern està autoritzat a suspendre, mentre duri l'estat de setge, les disposicions que són incompatibles amb el manteniment i el restabliment de l'ordre públic.

En nombroses ocasions el president de la República ha informat el país del seu desig de posar fi a l'estat de setge quan imperin les circumstàncies necessàries.

Cal assenyalar que, durant l'estat de setge a Colòmbia, l'ordre institucional ha continuat igual i que tant el Congrés com els organismes públics han funcionat amb normalitat. Les llibertats públiques s'han respectat plenament durant les eleccions més recents, tant en l'elecció del president de la República com en l'elecció dels membres de les institucions.

11 d'octubre de 1982

Per Decret núm. 1674, del 9 de juny de 1982, l'estat de setge finalitza el 20 de juny de 1982.

11 d'abril de 1984

(Datat del 30 de març de 1984)

El Govern de Colòmbia ha declarat, per Decret núm. 615 del 14 de març de 1984, un trencament de la situació de pau i l'estat de setge al territori dels departaments de Caquetá, Huila, Meta i Cauca, en resposta a les activitats en aquests departaments de grups armats que intenten minar el sistema constitu-

cional per mitjà d'aldarulls públics constants.

A més del Decret núm. 615, s'han promulgat, el 21 de març de 1984, els decrets núm. 666, 667, 668, 669 i 670, per restringir certes llibertats i per prendre altres mesures destinades a restablir l'ordre públic. (Pel que fa a les disposicions que es van derogar, vegeu la notificació del 8 de juny de 1984).

8 de juny de 1984

(Datat del 7 de maig de 1984)

El Govern de Colòmbia indica que, mitjançant el Decret núm. 1038, de l'1 de maig de 1984, havia declarat l'estat de setge al territori de la República de Colòmbia a causa de l'assassinat del ministre de Justícia, comès el mes d'abril, i per les recents alteracions de l'ordre públic que s'havien produït a les ciutats de Bogotà, Cali, Barranquilla, Medellín, Acevedo (departament d'Huila), Corinto (departament de Cauca), Sucre i Jordon Bajo (departament de Santander), Giraldo (departament d'Antioquia) i Miraflores (comissaria de Guaviare).

De conformitat amb el Decret esmentat anteriorment, núm. 1038, el Govern va promulgar els decrets núm. 1039 i 1040, de l'1 de maig de 1984, i el Decret núm. 1042, del 2 de maig de 1984, que restringien certes llibertats i decretaven altres mesures per restablir l'ordre públic.

El Govern de Colòmbia, en una comunicació posterior del 23 de novembre de 1984, va indicar que els decrets afectaven els drets a què fan referència els articles 12 i 21 del Pacte.

12 de desembre de 1984

(Datat de l'11 de desembre de 1984)

Finalització de la derogació de l'article 21.

13 d'agost de 1991

(Datat del 9 d'agost de 1991)

Finalització, a partir del 7 de juny de 1991, de l'estat de setge i de les mesures adoptades l'1 i el 2 de maig de 1984, que encara estaven en vigor a tot el territori nacional.

21 de juliol de 1992

(Datat del 16 de juliol de 1992)

Per Decret legislatiu núm. 1155, del 10 de juliol de 1992, que havia de continuar en vigor fins al 16 de juliol de 1992, el Govern de Colòmbia va declarar l'estat d'emergència arreu del territori nacional. L'estat d'emergència es va proclamar per preservar l'ordre públic i impedir que els càrtels responsables dels assalts més greus a l'ordre públic s'escapin de la justícia. La perspectiva d'un torrent d'excarceracions de persones en llibertat condicional, moltes de les quals "es trobaven en espera de ser jutjades per diverses activitats terroristes, [...] a més dels actes perpetrats pels càrtels dedicats al tràfic de drogues, que podrien haver tingut lloc d'acord amb les disposicions d'un Codi de procediment penal recentment promulgat", fent cas omís de l'aplicabilitat de la legislació especial, causava "alteracions greus de l'ordre públic".

Les disposicions del Pacte que han estat suspeses són els articles 12, 17, 21 i 22.

20 de novembre de 1992

(Datat del 10 de novembre de 1992)

Per Decret legislatiu núm. 1793, del 8 de novembre de 1992, que havia de continuar en vigor fins al 6 de febrer de 1993, el Govern de Colòmbia va declarar l'estat d'emergència arreu del territori nacional per un període de 90 dies. L'estat d'emergència es devia al fet que "en les darreres setmanes, la situació de l'ordre públic al país [...] ha empitjorat significativament a causa de les activitats terroristes dutes a terme per organitzacions de guerrilles i del crim organitzat [...] Aquests grups criminals també han aconseguit obstruir l'acció de la justícia i escapar-se'n, perquè la justícia penal no pot utilitzar les forces militars com a òrgan de policia judicial per reunir les proves necessàries".

Les disposicions del Pacte que han estat suspeses són els articles 12, 17, 21 i 22.

29 de març de 1993

(Datat del 5 de març de 1993)

De conformitat amb el Decret núm. 261, es prorroga l'estat d'emergència per

a un període de 90 dies, des del 5 de febrer de 1993 fins al 7 de maig de 1993, amb efecte arreu del territori nacional. La pròrroga és necessària a causa de les contínues alteracions de l'ordre públic descrites anteriorment. Les disposicions del Pacte que han estat suspeses són els articles 12, 17, 21 i 22.

27 de maig de 1994

(Datat del 6 de maig de 1994)

Per Decret legislatiu núm. 874, de l'1 de maig de 1994, que ha d'estar en vigor fins al 10 de maig de 1994, es declara l'estat d'emergència a tot el territori nacional per les raons següents:

Des del mes de novembre de 1993 hi ha hagut un augment significatiu del nombre d'investigacions dutes a terme per l'Oficina del fiscal general. S'ha fet necessari prendre mesures per garantir que els intents de l'Oficina del fiscal general de concloure les investigacions en curs no es dificultin amb situacions incorrectes com ara l'obstrucció d'un acord, la demanda d'ajornar els procediments formals, etc.

El gran nombre de casos en què les circumstàncies anteriors han impedit la qualificació de les infraccions dins el límit de temps estipulat constitueix una situació imprevista que es desprèn de la transició institucional i legal i que està generant inseguretat social, ansietat pública, manca de confiança en l'Administració de justícia i l'enfortiment d'organitzacions criminals i d'operacions de guerrilles destinades a alterar la llei i l'ordre i a desestabilitzar les institucions de govern.

En vista d'això, s'han d'adoptar mesures que assegurin que les dificultats que han sorgit no afectin l'estabilitat institucional, la seguretat nacional i l'harmonia civil, i que no obstaculitzin la restauració de l'ordre públic. Per aquests motius s'ha de declarar una emergència judicial i, per tant, s'han adoptat mesures de transició en l'àmbit de l'Administració i el procediment penal.

8 de juny de 1994

(Datat del 29 de maig de 1994)

Finalització de l'estat de desordre intern i pròrroga de l'aplicabilitat de les disposicions relatives a l'emergència ju-

dicial. De conformitat amb el Decret núm. 874, de l'1 de maig de 1994, i en l'exercici dels poders conferits al Govern en virtut de l'article 213 de la Constitució, el Govern promulga el Decret núm. 875, de l'1 de maig de 1994, "per mitjà del qual es declara l'emergència judicial i s'adopten mesures amb relació al procediment penal". A causa de la declaració d'emergència judicial, es decideix suspendre, durant dos mesos, algunes disposicions del Codi de procediment penal relatives a la llibertat provisional, pel que fa als casos relacionats amb delictes que depenen de la jurisdicció dels jutges dels tribunals regionals i nacional, els límits de temps establerts per obtenir la posada en llibertat sota fiança.

Per mitjà del Decret núm. 951, del 10 de maig de 1994, es van adoptar mesures per consolidar el funcionament del sistema judicial.

El Govern de Colòmbia va especificar que la disposició que se suspenia era l'apartat 3 de l'article 9 del Pacte.

7 de novembre de 1995

(Datat del 3 de novembre de 1995)

Per Decret núm. 1900, del 2 de novembre de 1995, es declara l'estat de setge arreu del territori nacional per un període de noranta (90) dies. L'estat de setge, declarat pel Govern nacional, es justifica pel fet que han tingut lloc actes de violència atribuïts a organitzacions criminals i terroristes a diferents regions del país que estan alterant de forma greu i evident l'ordre públic.

25 de març de 1996

(Datat del 21 de març de 1996)

Primera notificació:

Per Decret legislatiu núm. 1901, del 2 de novembre de 1995, el Govern limita o restringeix els drets i les lleis fonamentals establerts en el Pacte esmentat.

Segona notificació:

Per Decret núm. 205, del 29 de gener de 1996, l'estat de setge es prorroga 90 dies civils, amb inici el 31 de gener de 1996.

El Govern de Colòmbia especifica que les disposicions que se suspenden són els articles 17 i 9, respectivament, del Pacte.

7 de maig de 1996

(Datat del 21 de març de 1996)

De conformitat amb l'apartat 3 del Decret núm. 0717, del 18 d'abril de 1996, s'ha de restringir la garantia establerta a l'article 12 del Pacte.

La mesura s'adopta amb relació al Decret núm. 1900, del 2 de novembre de 1995, mitjançant el qual es declara l'estat de setge a tot el territori nacional (*vegeu la notificació del 7 de novembre de 1995*).

21 de juny de 1996

(Datat del 18 de juny de 1996)

Primera notificació:

Per Decret núm. 777, del 29 d'abril de 1996, l'estat de setge (proclamat per Decret núm. 1900, del 2 de novembre de 1995) es prorroga per un altre període de 90 dies civils, amb inici el 30 d'abril de 1996.

Segona notificació:

Per Decret núm. 900, del 22 de maig de 1996, s'adopten mesures per controlar les activitats d'organitzacions criminals i terroristes en zones d'ordre públic especials. Les disposicions del Pacte que han estat suspeses són l'apartat 1 de l'article 9 i l'article 12.

31 de juliol de 1996

(Datat del 30 de juliol de 1996)

S'aixeca l'estat de setge (proclamat per Decret núm. 1900, del 2 de novembre de 1995) i es prorroguen algunes de les mesures establertes per mitjà del Decret núm. 1901, del 2 de novembre de 1995; el Decret núm. 208, del 29 de gener de 1996, i el Decret núm. 777, del 29 d'abril de 1996.

13 d'agost del 2002

(Datat del 12 d'agost del 2002)

Tramesa del text del Decret núm. 1837, de l'11 d'agost del 2002, que proclama l'estat d'alteració de l'ordre públic intern a tot el territori nacional, i tramesa del text del Decret núm. 1838, de l'11 d'agost del 2002, que crea un impost extraordinari destinat a finançar la preservació de la seguretat i de la democràcia.

19 de novembre del 2002

(Datat del 8 de novembre del 2002)

Tramesa del text del Decret núm. 2555, del 8 de novembre del 2002, que deroga l'estat de setge proclamat per Decret núm. 1837, de l'11 d'agost del 2002, per un període de 90 dies, a partir del 9 de novembre del 2002.

25 de febrer del 2003

(Datat del 12 de febrer del 2003)

Tramesa del Decret núm. 245, del 5 de febrer del 2003, relatiu a la segona pròrroga de la proclamació de l'estat de setge decretat el 5 de febrer del 2003 a tot el territori nacional.

El Salvador

14 de novembre de 1983

(Datat del 3 de novembre de 1983)

El Govern declara una pròrroga, per un període de 30 dies, de la suspensió de les garanties constitucionals per Decret legislatiu núm. 329, del 28 d'octubre de 1983. Les garanties constitucionals se suspenden de conformitat amb l'article 175 de la Constitució política. En una notificació complementària, del 23 de gener de 1984 i rebuda el 24 de gener de 1984, el Govern d'El Salvador especifica el següent:

1) Les disposicions del Pacte que han estat derogades són els articles 12, 19 i 17 (pel que fa a la inviolabilitat de la correspondència);

2) Les garanties constitucionals es van suspendre primer per Decret núm. 155, del 6 de març de 1980, amb més pròrrogues de suspensió per un total de 24 mesos. El Decret núm. 155 va ser modificat per Decret núm. 999, del 24 de febrer de 1982, que s'acabava el 24 de març de 1982. Per Decret núm. 1089, del 20 d'abril de 1982, la Junta Revolucionària del Govern torna a suspendre les garanties constitucionals. Per Decret legislatiu núm. 7, del 20 de maig de 1982, l'Assemblea Constituent prorroga la suspensió per un període addicional de 30 dies. Aquest Decret legislatiu núm. 7 es prorroga diverses vegades fins a l'adopció del Decret núm. 29, esmentat anteriorment, del 28 d'octubre de 1983, amb efecte a partir d'aquesta mateixa data.

3) Les raons per a l'adopció del Decret de suspensió inicial (núm. 155, del 6 de març de 1980) van ser les mateixes que les que existien per a l'adopció dels decrets posteriors.

18 de juny de 1984

(Datat del 14 de juny de 1984)

Per Decret legislatiu núm. 28, del 27 de gener de 1984, les mesures prèvies es van esmenar perquè els partits polítics poguessin dur a terme les campanyes electorals. Aquest Decret es va prorrogar per períodes successius de 30 dies fins a la promulgació del Decret núm. 97, del 17 de maig de 1984, que abrogava el canvi esmentat anteriorment, que havia permès als partits polítics dur a terme les campanyes electorals.

Les disposicions del Pacte que han estat suspeses són els articles 12, 19 i 17 (pel que fa a la inviolabilitat de la correspondència), i 21 i 22. Pel que fa a l'article 22, la suspensió es refereix al dret d'associació en general, però no afecta el dret d'adherir-se a associacions professionals (el dret de formar sindicats).

2 d'agost de 1985

(Datat del 31 de juliol de 1985)

[...] El Govern d'El Salvador prorroga per períodes successius l'estat de setge pels decrets legislatius següents:

Decrets núm. 127, del 21 de juny de 1984; núm. 146, del 19 de juliol de 1984; núm. 175, del 24 d'agost de 1984; núm. 210, del 18 de setembre de 1984; núm. 234, del 21 d'octubre de 1984; núm. 261, del 20 de novembre de 1984; núm. 277, del 14 de desembre de 1984; núm. 322, del 18 de gener de 1985; núm. 335, del 21 de febrer de 1985; núm. 351, del 14 de març de 1985; núm. 386, del 18 d'abril de 1985; núm. 10, del 21 de maig de 1985; núm. 38, del 13 de juny de 1985, i el més recent, el Decret núm. 96, de l'11 de juliol de 1985, que prorroga l'estat de setge per un període addicional de 30 dies a partir de la data de la seva publicació.

Les disposicions del Pacte que per tant queden suspeses són les dels articles 12, 17 (respecte de la inviolabilitat de la correspondència) i les de l'apartat 2 de l'article 19.

La notificació específica que els motius per a la suspensió de les garanties constitucionals continuen sent els indicats al principi, és a dir: la necessitat de mantenir un clima de pau i tranquil·litat, que ha estat destorbat per la comissió d'uns actes destinats a crear una situació d'instabilitat i de malestar social, cosa que ha afectat l'economia i l'ordre públic, per part de persones que desitgen obstruir el procés de canvi estructural i alterar greument l'ordre públic.

19 de desembre de 1989

(Datat del 13 de novembre de 1989)

Suspensió per un període de 30 dies, a partir del 12 de novembre de 1990, de diverses garanties constitucionals. (Suspensió dels articles 12, 17, 19, 21 i 22 del Pacte.)

1 de desembre de 1989

La notificació assenyala que aquesta mesura ha esdevingut necessària per l'ús del terror i la violència per part del Frente Farabundo Martí per obtenir el poder polític, ignorant totalment els resultats de les eleccions.

Equador

12 de maig de 1983

El Govern declara la pròrroga de l'estat d'emergència del 20 al 25 d'octubre de 1982 per Decret executiu núm. 1252, del 20 d'octubre de 1982, i la suspensió de l'apartat 1 de l'article 12, a causa dels greus aldarulls provocats per la supressió de certes subvencions, i la finalització de l'estat d'emergència, per Decret executiu núm. 1274, del 27 d'octubre de 1982.

20 de març de 1984

Suspensió dels apartats 1 i 2 de l'article 9; dels apartats 1 i 3 de l'article 12; de l'article 17; de l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 21 del Pacte, a les províncies de Napo i Esmeraldas, per Decret executiu núm. 2511, del 16 de març de 1984, a causa de la destrucció i el sabotatge en aquestes zones.

29 de març de 1984

Finalització de l'estat d'emergència per Decret executiu núm. 2537, del 27 de març de 1984.

17 de març de 1986

(Datat del 14 de març de 1986)

Declaració de l'estat d'emergència a les províncies de Pichincha i Manabi a causa dels actes de subversió i insurrecció armada duts a terme per un oficial d'alt rang fora del servei actiu, amb el suport de grups extremistes; així, se suspèn els articles 12, 21 i 22 del Pacte, amb el benentès que cap equatorià no serà exiliat o deportat fora de les capitals de província o a una regió que no sigui en la que visqui.

19 de març de 1986

(Datat del 18 de març de 1986)

Finalització de l'estat d'emergència a partir del 17 de març de 1986.

29 d'octubre de 1987

(Datat del 28 d'octubre de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència nacional a tot el territori nacional, amb efecte a partir del 28 d'octubre de 1987.

[Suspensió dels apartats 1 i 2 de l'article 9; dels apartats 1 i 2 de l'article 12; de l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 21 del Pacte]. La notificació diu que aquesta mesura s'ha fet necessària com a resultat d'una convocatòria de vaga il·legal nacional que portaria a actes de vandalisme, delictes contra les persones i els béns, i alteraria la pau de l'estat i l'exercici correcte dels drets civils dels equatorians.

30 d'octubre de 1987

Finalització de l'estat d'emergència arreu del territori nacional a partir de les 24.00 hores del 29 d'octubre de 1987.

3 de juny de 1988

(Data: 1 de juny de 1988)

Declaració de l'estat d'emergència nacional a tot el territori nacional, amb efecte a partir de les 21.00 h del 31 de maig de 1988.

[Suspensió dels apartats 1 i 2 de l'article 9; dels apartats 1 i 2 de l'article 12; de l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 21 del Pacte].

La notificació diu que aquesta mesura és la resposta legal necessària a la vaga de 24 hores convocada pel Front Unit de Treballadors que resultaria en actes de

vandalisme, violació de la seguretat de les persones i atacs a la propietat pública i privada.

14 de gener de 1999

(Datat del 12 de gener de 1999)

Declaració de l'estat d'emergència a la província de Guayas, on s'indica que les mesures són provocades per la greu alteració interna que ha resultat de l'onada massiva de delictes a la província de Guayas. Posteriorment, el Govern de l'Equador especifica que les disposicions que s'han suspès són els apartats 1 de l'article 12 i 17 del Pacte.

16 de març de 1999

(Datat del 15 de març de 1999)

El Decret núm. 681, del 9 de març de 1999, del president de la República, declara l'estat d'emergència nacional i estableix tot el territori de la República com a zona de seguretat a partir del 9 de març de 1999.

12 d'abril de 1999

(Datat del 22 de març de 1999)

El Decret núm. 717, del 18 de març de 1999, del president de la República, aixeca l'estat d'emergència nacional declarat per Decret núm. 681, del 9 de març de 1999, a partir del 18 de març de 1999.

10 de setembre de 1999

(Datat del 27 d'agost de 1999)

El Decret núm. 1041, del 5 de juliol de 1999, del president de la República, estableix l'estat d'emergència a l'Equador respecte del sistema de transport públic i privat arreu del país durant el mes de juliol de 1999;

El Decret núm. 1070, del 13 de juliol, del president de la República (després de la revocació del Decret núm. 1041, per part del Congrés Nacional, el 13 de juliol de 1999) declara l'estat d'emergència nacional i estableix tot el territori de la República com a zona de seguretat; i

El Decret núm. 1088, del 17 de juliol de 1999, del president de la República, aixeca l'estat d'emergència nacional i abroga el Decret núm. 1070. Posteriorment, el Govern de l'Equador va especificar que les disposicions que s'havien

suspès eren els apartats 1 dels articles 12 i 17, i els articles 21 i 22 del Pacte.

28 de desembre de 1999

(Datat del 9 de desembre de 1999)

Establiment de l'estat d'emergència a la província de Guayas per Decret núm. 1557, del 30 de novembre de 1999, del president de la República, que indica que la mesura es pren en resposta a la greu alteració interna que ha produït una onada massiva de delictes que continua afectant aquesta província. El Decret expressa que "des que va finalitzar l'estat d'emergència declarat a la província de Guayas el gener de 1999 (vegeu la notificació del 14 de gener de 1999) hi hagut un augment de l'activitat criminal que deixa clar que s'han de tornar a prendre mesures extraordinàries [...], és necessari atenuar les greus repercussions de l'activitat criminal a la província de Guayas per prevenir qualsevol canvi en el model normal de la vida civil".

Posteriorment, el 28 de gener del 2000, el Govern de l'Equador especifica que les disposicions que s'han suspès són els apartats 1 dels articles 12 i 17 del Pacte.

1 de febrer del 2000

(Datat del 6 de gener del 2000)

El 5 de gener del 2000, per decret executiu, el president declara l'estat d'emergència nacional i estableix tot el territori de la República com a zona de seguretat. Aquesta mesura està motivada pel greu malestar intern provocat per la crisi econòmica que pateix l'Equador.

El Govern de l'Equador especifica que les disposicions que se suspenden són els apartats 1 dels articles 12 i 17, l'article 21 i l'apartat 1 de l'article 22.

El 21 de febrer del 2001, el secretari general rep una notificació del Govern de l'Equador, del 16 de febrer del 2001, feta de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte, que transmet el text del Decret executiu núm. 1214 del president de la República, del 2 de febrer del 2001, pel qual es declara l'estat d'emergència nacional i estableix tot el territori de la República com a zona de seguretat a partir del 2 de febrer del 2001. Aquest Decret estipula que aquesta mesura s'adop- ta per superar les conseqüències

adverses de la crisi econòmica que afecta l'Equador i que ha creat una situació de greu malestar intern.

El Govern de l'Equador especifica que les disposicions que se suspenden són els articles 12, 17 i 21 del Pacte.

El 21 de febrer del 2001, el secretari general rep una notificació del Govern de l'Equador, del 16 de febrer del 2001, feta de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte, que transmet el text del Decret executiu núm. 1228 del president de la República, del 9 de març del 2001, pel qual s'aixeca l'estat d'emergència nacional declarat per Decret núm. 1214, del 2 de febrer del 2001, a partir del 9 de febrer del 2001.

17 de juliol del 2002

Sr. secretari general,

De conformitat amb l'article 4 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, del qual l'Equador és part, i en nom del Govern equatorià, tinc l'honor de notificar-vos les declaracions d'estat d'emergència nacional proclamats al llarg de l'any, així com els aixecaments respectius, per Gustavo Noboa Ejarano, president de la República, de conformitat amb els articles 180 i 181 de la Constitució equatoriana en vigor.

Les declaracions són les següents:

Decret executiu núm. 2404, del 26 de febrer del 2002 (*Butlletí Oficial* núm. 525): declaració de l'estat d'emergència a les províncies de Sucumbios i Orellana. Aquesta mesura està justificada per la greu situació creada pels problemes que resulten del conflicte colombià a les fronteres.

Decret executiu núm. 2421, del 4 de març del 2002: declaració de l'aixecament de l'estat d'emergència a les províncies de Sucumbios i Orellana, i per consegüent, revocació del Decret executiu núm. 2404, del 26 de febrer del 2002.

Decret executiu núm. 2492, del 22 de març del 2001: declaració de l'estat d'emergència a les províncies d'Esmeraldas, Guayas los Ríos, Manbí i El Oro. Aquesta mesura resulta de la tempesta que ha afectat el litoral equatorià. L'estat d'emergència ha estat aixecat el 22 de maig, de conformitat amb les disposicions legals

de l'article 182 2) de la Constitució de l'Equador, que disposa que "el decret pel qual es declara l'estat d'emergència té una durada màxima de 60 dies".

Decret executiu núm. 2625, del 7 de maig del 2002 (*Butlletí Oficial* núm. 575, del 14 de maig del 2002): declaració de l'estat d'emergència nacional pel que fa als transports terrestres (aquest estat d'emergència no ha estat aixecat però es mantindrà fins al 7 de juliol, llevat que el president decideixi de fer-ho abans).

Aprofito l'avinentesa per testimoniar-li, senyor, l'expressió de la meva consideració.

El ministre de Relacions Exteriors

(signat) Heinz Moeiller Freile

Federació de Rússia

18 d'octubre de 1988

(Datat del 13 d'octubre de 1988)

[A causa de] conflictes nacionalistes a la Unió Soviètica, a la regió autònoma de Nagorno-Karabath i al districte d'Agdam, a la República Socialista Soviètica de l'Azerbaidjan, [i d'] alteracions de l'ordre públic, acompanyades en alguns casos d'ús d'armes, [les quals] malauradament han resultat en pèrdues i danys a la propietat de l'estat i de les persones privades, [i a causa de l'atac a] algunes institucions de l'estat, ha estat imposat temporalment l'estat d'emergència, i el toc de queda entra en vigor a la regió autònoma de Nagorno-Karabath i al districte d'Agdam de la República Socialista Soviètica de l'Azerbaidjan, a partir del 21 de setembre de 1988. L'estat d'emergència ha estat imposat per restablir l'ordre públic, protegir els drets individuals dels ciutadans i els de propietat i imposar el compliment estricte de la llei de conformitat amb els poders conferits pel Presídium del Soviet Suprem de l'URSS.

Mentre estigui en vigor l'estat d'emergència estan prohibides les manifestacions, les concentracions, les reunions i les vagues. Els moviments dels civils i dels vehicles estan restringits des de les 09.00 de la nit fins a les 6.00 del matí. Aquestes restriccions representen una derogació parcial de les disposicions dels articles 12 i 21 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Les

unitats de la milícia i les forces armades estan fent els passos necessaris per garantir la seguretat dels civils i mantenir l'ordre públic. Els òrgans del poder local i central estan fent els passos necessaris per normalitzar la situació; s'està avançant en l'aclariment dels fets per prevenir actes criminals i la incitació a l'odi nacional.

Més endavant [s'informarà, de conformitat amb les obligacions internacionals que es desprenen del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, pel que fa a] la data en què s'aixecarà l'estat d'emergència un cop normalitzada la situació.

17 de gener de 1990

(Datat del 15 de gener de 1990)

Proclamació de l'estat d'emergència a partir de les 11.00 h, hora local, del dia 15 de gener de 1990, al territori de la regió autònoma de Nagorno-Karabath, les regions de la República Socialista Soviètica de l'Azerbaidjan que confronten amb ella, la regió de Gorissa de la República Socialista Soviètica d'Armènia i la zona que voreja la frontera estatal entre l'URSS i el territori de la República Socialista Soviètica de l'Azerbaidjan. L'estat d'emergència es va proclamar a causa de la instigació per part de grups extremistes que organitzen desordres, fomenten la dissensió i les hostilitats entre nacionalitats i no dubten a minar carreteres, calar foc en zones habitades i prendre ostatges. Per tant, han quedat suspesos els articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

25 de gener de 1990

(Datat del 19 de gener de 1990)

Proclamació de l'estat d'emergència, a partir del 20 de gener de 1990, a la ciutat de Bakú en vista dels desordres massius organitzats per forces extremistes criminals per enderrocar el Govern i també amb vista a garantir la protecció i la seguretat dels ciutadans. Per tant, queden suspesos els articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

26 de març de 1990

(Datat del 23 de març de 1990)

Establiment de l'estat d'emergència, a partir del 12 de febrer de 1990, a Duixanbe (República del Tadjikistan) a causa

dels desordres generalitzats, incendis intencionats i altres accions criminals que van resultar una amenaça per als ciutadans. Els articles 9, 12 i 21 del Pacte queden, per tant, suspesos.

5 de novembre de 1992

(Datat del 3 de novembre de 1992)

Establiment de l'estat d'emergència a partir de les 14.00 hores del dia 2 de novembre de 1992, fins a les 14.00 hores del dia 2 de desembre de 1992, en el territori de la República d'Ossètia del Nord i la República dels Inguix a causa de la greu deterioració de la situació amb desordres i conflictes de masses interètniques acompanyats de violència incloent-hi l'ús d'armes i d'equipament militar, que han comportat la pèrdua de vides humanes i també en vista a l'amenaça per a la seguretat i la integritat territorial de la Federació de Rússia. Per tant, han quedat suspesos els articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

7 d'abril de 1993

(Datat del 7 d'abril de 1993)

Establiment de l'estat d'emergència a partir de les 14.00 hores del dia 31 de març de 1993, fins a les 14.00 hores del dia 31 de maig de 1993, a una part del districte de Prigorodny i àrees adjacents de la República d'Ossètia del Nord i part del districte de Nazran, a la República dels Inguix, a causa de la continuada deterioració de la situació en algunes parts de la República Socialista d'Ossètia del Nord i a la República Inguix, disturbis populars i conflictes interètnics, acompanyats de violència, incloent-hi l'ús d'armes i equipament militar.

Les disposicions que han estat suspeses són els articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

13 d'agost de 1993

(Datat del 10 d'agost de 1993)

Proclamació de l'estat d'emergència, per Decret núm. 1149, del 27 i el 30 de juliol de 1993, a partir del 31 de juliol de 1993 a les 14.00 hores fins al 30 de setembre de 1993, a les 14.00 hores, als territoris del districte de Mozdok, districte de Prigorodny i localitats adjacents de la República Socialista Soviètica d'Ossètia del Nord i als districtes de Malgobek i

Nazran, de la República Inguix, a causa de la deterioració de la situació en certes parts d'aquests territoris.

Les disposicions que han estat derogades són l'apartat 1 de l'article 12, l'article 13, l'apartat 1 de l'article 17, l'apartat 2 de l'article 19 i els articles 21 i 22.

5 d'octubre de 1993

(Datat del 4 d'octubre de 1993)

Proclamació de l'estat d'emergència a partir del 3 d'octubre de 1993 a les 16.00 hores, fins al 10 d'octubre de 1993 a les 16.00 hores, a la ciutat de Moscou, "amb relació als intents de les forces extremistes de provocar la violència massiva mitjançant atacs organitzats contra els representants de l'autoritat i la policia". Les disposicions que han estat suspeses són l'apartat 1 de l'article 12, l'article 13, l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 22.

22 d'octubre de 1993

(Datat del 21 d'octubre de 1993)

Pròrroga de l'estat d'emergència a la ciutat de Moscou de conformitat amb el Decret núm. 1615, del 9 d'octubre de 1993, fins al 18 d'octubre de 1993 a les 5.00 hores, a causa de "la necessitat d'assegurar la normalització de la situació a Moscou, reforçar el paper de la llei i garantir la seguretat dels habitants després de l'intent armat de cop d'estat del 3-4 d'octubre de 1993."

27 d'octubre de 1993

Finalització de l'estat d'emergència establert a Moscou de conformitat amb el Decret del 3 d'octubre de 1993 i prorrogat mitjançant el Decret del 9 d'octubre de 1993, a partir del 18 d'octubre de 1993, a les 5.00 hores.

28 d'octubre de 1993

(Datat del 28 d'octubre de 1993)

Proclamació de l'estat d'emergència de conformitat amb el Decret presidencial del 29 de setembre de 1993, a partir del 30 de setembre de 1993 a les 14.00 hores i fins al 30 de novembre de 1993 a les 14.00 hores, als territoris del districte de Mozdok, el districte de Prigorodny i les localitats adjacents de la República Socialista Soviètica d'Ossètia del Nord i els districtes de Malgobek i Nazran, de la República Inguix. El Govern de la Fe-

deració de Rússia va especificar que els motius per a l'estat d'emergència eren la deterioració de la situació en una sèrie de districtes de la República Socialista Soviètica d'Ossètia del Nord i la República Inguix, com a resultat de la no-aplicació dels acords conclusos anteriorment per les dues parts i les decisions de l'Administració provisional pel que fa a la resolució del conflicte i l'augment del nombre d'actes de terrorisme i de violència (Suspensions de l'apartat 1 de l'article 12, l'article 13, l'apartat 2 de l'article 19 i l'article 22).

29 de desembre de 1993

(Datat del 23 de desembre de 1993)

Pròrroga de l'estat d'emergència fins al 31 de gener de 1994 a les 14.00 hores, mitjançant decret presidencial, exigida per l'empitjorament de la situació en una sèrie de districtes de la República d'Ossètia del Nord i la República Inguix.

18 de febrer de 1994

(Datat del 22 de juny de 1993)

En vista del deteriorament de la situació i dels actes de terrorisme cada cop més freqüents i del desordre generalitzat en el territori nacional amb l'ús d'armes de foc, el president de Rússia ha dictat un Decret, el 29 de maig de 1993, pel qual es declara l'estat d'emergència a partir de les 14.00 hores del 31 de maig de 1993 fins a les 14.00 hores del 31 de juliol de 1993 al districte de Mozdok, el districte de Prigorodny i les localitats adjacents de la República Socialista Soviètica d'Ossètia i als districtes de Moagobek i Nazran, de la República Inguix.

El Govern de la Federació de Rússia ha especificat que les disposicions que han quedat suspeses són els articles 9, 12, 19, 21 i 22 del Pacte.

25 d'abril de 1994

(Datat del 22 d'abril de 1994)

En vista de l'estat de tensió continuada en una sèrie de districtes de la República d'Ossètia i la República Inguix, els incessants actes de terrorisme i violència, incloent-hi violència contra la població civil i l'encara no resolt problema dels refugiats, el president de la Federació de Rússia ha dictat el Decret núm. 657, el dia 4 d'abril de 1994, que declara l'estat

d'emergència a partir de les 14.00 hores del 31 de març de 1994 fins a les 14.00 del 31 de maig de 1994, als territoris del districte de Mozdok, el districte de Pravoberezhny, el districte de Prigorodny i a la ciutat de Vladikavkaz (República d'Ossètia del Nord) i dels districtes de Malgobek i Nazran (República Inguix).

El Govern de la Federació de Rússia ha especificat que les disposicions que han estat suspeses són els apartats 1 i 2 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 19, l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

23 de maig de 1994

(Datat del 20 de maig de 1994)

Proclamació de l'estat d'emergència per Decret núm. 836, del 27 d'abril de 1994, a partir de les 14.00 hores del dia 27 d'abril de 1994 fins a les 14.00 hores del dia 31 de maig de 1994, en una part del territori de la República d'Ossètia del Nord. El Decret esmentat manté l'aplicabilitat dels apartats 3 a 8 del Decret presidencial núm. 657, del 4 d'abril de 1994, als territoris del districte de Progorodny (les zones poblades d'Oktyabrskoe, Kambileevskoe i Sunja) i Vladikavkaz (l'acantonament militar Sputnik) a la República d'Ossètia del Nord.

(Respecte d'això, fem referència a la notificació rebuda el 25 d'abril de 1994, del 22 d'abril de 1994).

El Govern de la Federació de Rússia ha especificat que les disposicions que han estat derogades són els apartats 1 i 2 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 19, l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

21 de juny de 1994

(Datat del 21 de juny de 1994)

Aixecament, a partir del 31 de maig de 1994, en virtut del Decret núm. 1112, del 30 de maig de 1994, de l'estat d'emergència en part dels territoris de la República d'Ossètia del Nord i la República Inguix, declarat pel president de la Federació de Rússia mitjançant el Decret núm. 657, del 4 d'abril de 1994, i el 836, del 27 d'abril de 1994.

(Respecte d'això, fem referència a les notificacions rebudes el 25 d'abril i el 23

de maig de 1994, del 22 d'abril i el 20 de maig de 1994, respectivament).

Declaració de l'estat d'emergència a partir del 31 de maig de 1994 a les 14.00 hores fins al 31 de juliol de 1994 a les 14.00 hores, en els territoris següents: districte de Mozdok, districte de Pravoberezhny, districte de Prigorodny, la ciutat de Vladikavkaz (República d'Ossètia del Nord), els districtes de Malgobek, Nazran, Sunzha i Dzheirakh (República Inguix) per Decret 1112, del 30 de maig de 1994, en vista del continu estat de tensió en aquests districtes i la necessitat d'assegurar el retorn dels refugiats i de les persones desplaçades a la força als seus llocs de residència permanent i posar en pràctica una sèrie de mesures destinades a l'eliminació de les conseqüències del conflicte armat.

Suspensió de les disposicions dels apartats 1 i 2 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 19, l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

12 d'agost de 1994

(Datat del 12 d'agost de 1994)

Aixecament, a partir del 31 de juliol de 1994, de l'estat d'emergència en part dels territoris de la República d'Ossètia del Nord i de la República Inguix, declarat el 30 de maig de 1994 (*respecte d'això, fem referència a la notificació rebuda el 21 de juny de 1994*), i proclamació de l'estat d'emergència a partir de les 14.00 hores del dia 31 de juliol de 1994 fins a les 14.00 hores del dia 30 de setembre de 1994, als territoris dels districtes de Mozdok, Pravoberezhny i Prigorodny, la ciutat de Vladikavkaz (República d'Ossètia del Nord) i els districtes de Malgobek, Nazran, Sunja i Dzheirakh (República Inguix), en vista del continu estat de tensió en aquests territoris i la necessitat de retornar els refugiats i les persones desplaçades a la força als seus llocs de residència permanent, com també per eliminar les conseqüències del conflicte armat.

Suspensió de les disposicions dels apartats 1 i 2 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 19, l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

(21 d'octubre de 1994)

(Datat del 21 d'octubre de 1994)

Aixecament de l'estat d'emergència proclamat per Decret núm. 1541, del 25 de juliol de 1994, i proclamació de l'estat d'emergència amb efecte a partir de les 14.00 hores del dia 3 d'octubre de 1994 fins a les 14.00 hores del dia 2 de desembre de 1994, als territoris dels districtes de Mozdok, Pravoberzhny i Prigorodny i la ciutat de Vladikavkaz (República d'Ossètia del Nord) i els districtes de Malgobek, Nazran, Sunja i Djeirakh (República Inguix) en vista del continu estat de tensió i la necessitat d'assegurar el retorn de les persones desplaçades a la força als seus llocs de residència permanent i a l'aplicació d'una sèrie de mesures per tractar les conseqüències del conflicte armat i garantir la seguretat de l'estat i la seguretat pública.

Suspensió de les disposicions dels apartats 1 i 2 de l'article 12, l'apartat 2 de l'article 19, l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

5 de febrer de 1995

(Datat del 4 de gener de 1995)

Proclamació per Decret núm. 2145, del 2 de desembre de 1994, de l'estat d'emergència a partir de les 14.00 hores del dia 3 de desembre de 1994 fins a les 14.00 hores del dia 31 de gener de 1995, als territoris del districte de Mozdok, el districte de Pravoberezhny, el districte de Pigorodny i la ciutat de Vladikavkaz (República d'Ossètia del Nord) i els districtes de Malgobek, Narzan, Sunja i DzheyraKh (República Inguix) pels mateixos motius que els adduïts en la notificació del 21 d'octubre de 1994.

Suspensió de les disposicions de l'article 12, de l'apartat 2 de l'article 19, de l'article 21 i els apartats 1 i 2 de l'article 22 del Pacte.

23 de novembre de 1998

(20 de novembre de 1998)

Per Decret núm. 1-98, del 31 d'octubre de 1998, declaració de l'estat de catàstrofe pública a tot el territori nacional per a un període de trenta (30) dies, per resoldre la situació de perill causada per l'huracà Mitch i per mitigar-ne els efectes.

Guatemala

23 de novembre de 1998

(Datat del 13 de novembre de 1998)

Per Decret núm. 1-98, del 31 d'octubre de 1998, declaració de l'estat de catàstrofe pública a tot el territori nacional per un període de trenta (30) dies, per resoldre la situació de perill causada per l'huracà Mitch i per mitigar-ne els efectes.

26 de juliol del 2001

(Datat del 26 de juliol del 2001)

Per Decret governamental núm. 2-2001, pròrroga de l'estat d'emergència proclamat per Decret núm. 1-2001, per un període de trenta (30) dies a tot el territori nacional.

El Decret núm. 1-2001 no ha estat notificat al secretari general. Endemés, no s'han especificat les disposicions del Pacte que queden derogades.

2 d'agost del 2001

(Datat del 2 d'agost 2001)

Per Decret governamental núm. 3-2001, proclamació de l'estat d'emergència per un període de trenta (30) dies amb efecte immediat, al districte de Tonicapan.

10 d'agost del 2001

(Datat del 6 d'agost del 2001)

Per Decret governamental núm. 4-2001, finalitza l'estat d'emergència, amb efecte immediat, proclamat per Decret governamental núm. 3-200.

Israel

3 d'octubre de 1991

D'ençà la seva creació, l'Estat d'Israel ha estat víctima d'amenaces i d'atacs continuats tant contra la seva existència com també contra la vida i la propietat dels seus ciutadans.

Aquests atacs han pres la forma d'amenaces de guerra, d'atacs amb armes i de campanyes de terrorisme que han tingut com a resultat la mort i ferides a éssers humans.

En vista d'això, l'estat d'emergència que es va proclamar el mes de maig de 1948 ha continuat en vigor des d'aleshores. Aquesta situació constitueix un perill públic en el sentit de l'apartat 1 de l'article 4 del Pacte.

“Per tant, el Govern d'Israel ha considerat necessari, de conformitat amb l'es-

mentat article 4, adoptar mesures en l'abast estrictament requerit per les exigències de la situació, per a la defensa de l'estat i per a la protecció de la vida i la propietat, incloent-hi l'exercici dels poders d'arrest i detenció.

Si alguna d'aquestes mesures fos incompatible amb l'article 9 del Pacte, Israel suspèn l'aplicació d'aquestes disposicions.”

Jamaica

28 de setembre del 2004

El 28 de setembre del 2004, el secretari general va rebre del Govern de Jamaica una notificació del 28 de setembre del 2004, elaborada de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte, en què reproduceix el text del decret que proclama l'estat d'emergència a l'illa. La proclamació estarà en vigor per un període de trenta (30) dies, llevat que el governador general en decideixi la derogació o que la Cambra dels Representants decideixi prorrogar-la. El Govern de Jamaica especifica que les disposicions que queden derogades són els articles 12, 19, 21 i l'apartat 2 de l'article 22 del Pacte.

22 d'octubre del 2004

En una nota rebuda el 22 d'octubre del 2004, el Govern de Jamaica ha informat el secretari general que durant l'estat d'emergència les disposicions del Pacte que queden derogades són els articles 12, 19, 21 i l'apartat 2 de l'article 22.

27 d'octubre del 2004

El 27 d'octubre del 2004, el secretari general va rebre del Govern de Jamaica una notificació, feta de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte, en què transmet el text dels apartats 4 a 7 de l'article 26 de la Constitució, en virtut dels quals l'estat d'emergència que va ser proclamat el 10 de setembre va ser aixecat el 8 d'octubre del 2004.

Endemés, el Govern de Jamaica ha informat el secretari general que l'eventual derogació dels drets garantits pels articles 12, 19, 21 i l'apartat 2 de l'article 22 del Pacte no està en aplicació des del 8 d'octubre del 2004.

Namíbia

6 d'agost de 1999

(Datat del 5 d'agost de 1999)

Proclamació núm. 23 del president de la República de Namíbia en què es declara l'estat d'emergència a la regió de Caprivi per un període inicial de trenta (30) dies i en què s'indica que les mesures han estat motivades per les circumstàncies sorgides en aquesta regió que han causat aquesta situació d'emergència pública que amenaçava la vida de la nació i de l'ordre constitucional.

Proclamació núm. 24 del president de la República de Namíbia en què s'estableixen les normes aplicables en cas d'emergència a la regió de Caprivi.

14 de setembre de 1999

Suspensió dels apartats 2 i 3 de l'article 9 del Pacte.

14 de setembre de 1999

(Datat del 10 de setembre de 1999)

Proclamació núm. 27 del president de la República en què es revoca la declaració de situació d'emergència i les normes aplicables en cas d'emergència a la regió de Caprivi promulgada per les proclamacions núm. 23, del 2 d'agost de 1999, i núm. 24, del 3 d'agost de 1999.

Nepal

8 de març del 2002

[...] en vista de la situació que resulta dels atacs terroristes perpetrats pels maoistes en diversos districtes que han causat la mort de diversos civils i personal de seguretat i que han estat dirigits contra instal·lacions públiques, es proclama l'estat d'emergència a tot el Regne del Nepal a comptar del 26 de novembre del 2001, en aplicació de l'article 115 de la Constitució del Regne del Nepal (any 2047, calendari Bikram Sambat). Per consegüent, Sa Majestat el Rei, seguint la recomanació del Consell de Ministres, ha suspès el dret a la llibertat d'expressió i d'opinió [lletra a de l'apartat 2 de l'article 12]), el dret a reunir-se pacíficament sense armes [lletra b de l'apartat 2 de l'article 12]), i el dret a la lliure circulació [lletra d de l'apartat 2 de l'article 12)]. També han estat suspeses la llibertat de premsa i de publicació [apartat 1 de l'ar-

ticle 13], el dret a no ser objecte d'una detenció preventiva [article 15], el dret a la informació [article 16], el dret a la propietat [article 17], el dret a la intimitat [article 22] i el dret a formular recursos constitucionals [article 23]. Nogensmenys, el dret a l'*habeas corpus* no ha sigut suspès.

El representant permanent també desitja informar el secretari general que la suspensió d'aquests drets i llibertats està permesa pels apartats 1 i 2 de l'article 4 del Pacte. Per consegüent, els drets i les llibertats esmentats als articles 6 i 7, a l'apartat 1 de l'article 8 i als articles 11, 15, 16 i 18 del Pacte, que també garanteix la Constitució del Regne del Nepal, continuen en vigor.

31 de maig del 2002

[...] vista la dissolució del Parlament, que s'ha efectuat de conformitat amb les disposicions pertinents de la Constitució del Regne del Nepal de 1990, el Govern del Nepal ha decidit organitzar eleccions generals, lliures i equitables, el 13 de novembre del 2002. En vista de la situació actual en matèria de seguretat, que resulta de l'aixecament maoista, el Govern ha prorrogat per un període de 3 mesos l'estat d'emergència. No obstant això, el Govern ha decidit aixecar l'estat d'emergència quan la situació en matèria de seguretat hagi millorat, per garantir unes eleccions lliures i pacífiques.

[...] el Govern desitja continuar l'establiment de programes de desenvolupament i les reformes socioeconòmiques.

21 de novembre del 2002

(Datat del 19 de novembre del 2002)

[...] amb referència a la nota 0076/2002, del 22 de febrer del 2002, i de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics (1966), [el Govern del Nepal] aixeca l'estat d'emergència en el seu territori a partir del 20 d'agost del 2002.

16 de febrer del 2005

La Missió Permanent del Regne del Nepal a l'Organització de les Nacions Unides saluda atentament el secretari general de l'Organització i, en aplicació de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics (1966), té l'honor d'informar-lo que l'1

de febrer del 2005, en vista de la crisi que amenaçava la sobirania, la integritat i la seguretat del Regne del Nepal, Sa Majestat el Rei, de conformitat amb l'article 115.1 1) de la Constitució del Nepal [1990 (2047)], ha declarat l'estat d'emergència, amb efecte immediat, a tot el territori del Regne. La situació del país feia pensar que la democràcia multipartida i la sobirania de la nació es trobaven greument amenaçades, i la població ha presenciat esdeveniments terribles, causats per la recrudescència de l'activitat terrorista en tot el territori.

Ja que els governs constituïts durant els últims anys no han privilegiat el diàleg amb els terroristes, Sa Majestat, defensora de la Constitució i símbol de la unitat nacional, no ha pogut optar per una altra via que la de proclamar l'estat d'emergència per poder exercir la seva potestat, i per protegir i preservar la sobirania de la nació, de conformitat amb l'esperit de la Constitució del Nepal del 1990 i el seu article 27.

Endemés, amb l'aplicació de la disposició 8 de l'article 115 de la Constitució, el rei ha suspès l'efecte de les subdivisions següents de la disposició 2 de l'article 12 de la Constitució del 1990 (2047): a) llibertat d'expressió i d'opinió, b) llibertat de reunió pacífica i sense armes i c) lliure circulació i llibertat d'establir la seva residència a tota la regió del Nepal. També suspèn les disposicions i articles següents:

Disposició 1 de l'article 13 (dret de premsa i de publicació que preveuen que cap notícia, article o document no pugui ser censurat), l'article 15 (dret de protecció contra la detenció preventiva), l'article 16 (dret a la informació), l'article 17 (dret de propietat), l'article 22 (dret a la intimitat) i l'article 23 (dret a formular un recurs constitucional, excepte el recurs garantit per l'*habeas corpus*).

La Missió Permanent informa també el secretari general que aquestes mesures no són incompatibles amb les altres obligacions del Nepal que es desprenen del dret internacional i no constitueixen cap discriminació fundada en la raça, el color, el sexe, la llengua, la religió o l'origen social.

Finalment, la Missió Permanent informa el secretari general que els drets que

no accepten cap mena de derogació esmentats als articles 6, 7, 8 (apartats 1 i 2), 11, 15, 16 i 18 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i garantits per la Constitució del Regne del Nepal (1990) estan preservats.

29 de març del 2005

Vista la proclamació de l'estat d'emergència a tot el territori del Regne del Nepal l'1 de febrer del 2005, [el Govern de Nepal] no es considera obligat pels articles següents del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, durant el període en què el territori del Nepal es trobi en estat d'emergència:

Derogació de l'article 19 del Pacte, en vista de la suspensió de les disposicions de la lletra a de l'apartat 2 de l'article 12, de l'apartat 1 de l'article 13 i de l'article 16 de la Constitució (llibertat d'opinió d'expressió, el dret de premsa i de publicació i el dret a la informació, respectivament).

Derogació de l'apartat 1 de l'article 12 del Pacte, en vista de la suspensió de les disposicions de la lletra d de l'apartat 2 de l'article 12 de la Constitució (lliure circulació i llibertat d'establir la seva residència en tot el territori del Regne del Nepal).

Derogació de l'article 17 del Pacte, en vista de la suspensió de l'article 22 de la Constitució (dret al respecte de la vida privada).

Derogació de l'apartat 3 de l'article 2 del Pacte, en vista de la suspensió de l'article 23 de la Constitució (dret a formular un recurs constitucional, excepte el recurs d'*habeas corpus*).

Pendent de traducció

Nicaragua

4 de juny de 1980

La Junta de Govern per a la reconstrucció nacional de la República de Nicaragua, per Decret núm. 383, del 29 d'abril de 1980, va deixar sense efecte la Llei d'emergència nacional promulgada el 22 de juliol de 1979 i va revocar l'estat d'emergència prorrogat per Decret núm. 365, de l'11 d'abril de 1980.

14 d'abril de 1982

Suspensió dels articles 1 a 5, apartat 3 de l'article 8, articles 9, 10, 12 a 14, 17, 19 a 22, 26 i 27 de conformitat amb el Decret núm. 996, del 15 de març de 1982 (emergència nacional), del 15 de març al 14 d'abril de 1982. Pròrroga de la suspensió fins al 14 de maig de 1982.

8 de juny de 1982

Pròrroga de la suspensió fins al 14 de juny de 1982.

26 d'agost de 1982

Suspensió dels articles del Pacte abans esmentats de conformitat amb el Decret núm. 1082, del 26 de juliol del 1982, del 26 de juliol de 1982 al 26 de gener de 1983.

14 de desembre de 1982

Pròrroga de la suspensió fins al 30 de maig de 1983.

8 de juny de 1984

Pròrroga de cinquanta dies de l'estat d'emergència que s'iniciarà el 31 de maig de 1984 i suspensió de l'apartat 3 de l'article 2, articles 9, 12 i 14; apartats 2 i 3 de l'article 19, i l'article 21 del Pacte.

1 d'agost de 1984

(Datat del 10 de juny de 1983)

Pròrroga de l'estat d'emergència fins al 30 de maig de 1984 per Decret 1255, del 26 de maig de 1984, i suspensió dels articles 1 al 5, apartat 3 de l'article 8, articles 9, 10, 12, 13, 14, 19 a 22; i articles 26 i 27.

22 d'agost de 1984

(Datat del 2 d'agost de 1984)

Pròrroga de l'estat d'emergència fins al 20 d'octubre de 1984 i suspensió de l'apartat 3 de l'article 2 i els articles 9 i 14 del Pacte, per Decret legislatiu núm. 1477, del 19 de juliol de 1984.

(Datat del 9 d'agost de 1984)

Suspensió de l'aplicació de l'apartat 3 de l'article 2 i els articles 9 i 14 del Pacte del 6 d'agost al 20 d'octubre de 1984, respecte de les persones que hagin comès o que se sospiti que hagin comès els delictes a què fan referència els articles 1 i 2 de la Llei relativa al manteniment de l'ordre i la seguretat públics.

13 de novembre de 1985

(Data de l'11 de novembre de 1985)

[...] [El] Govern [de Nicaragua] s'ha vist obligat, com a resultat de l'agressió estrangera a què està sotmès, a suspendre l'aplicació d'algunes disposicions del Pacte a tot el territori nacional, per un període d'un any, que s'iniciarà el 30 d'octubre de 1985.

Els motius per a aquesta suspensió són [els següents]: el Govern dels Estats Units d'Amèrica, en contra de la voluntat expressa de la majoria de governs i pobles del món i violant les normes del dret internacional, ha continuat la seva agressió injusta, il·legal i immoral contra el poble de Nicaragua i el seu Govern revolucionari.

Les disposicions següents del Pacte [se suspenen] arreu del territori nacional per un període d'un any, que s'iniciarà el 30 d'octubre de 1985:

Apartat 3 de l'article 8, article 9, article 10, a excepció de l'apartat 1; apartats 2 i 4 de l'article 12; article 14, a excepció dels apartats 2 i 5 i les lletres a, b, d i g de l'apartat 3 de l'article 17; articles 19; 21 i 22. L'apartat 2 de l'article 2 continua en vigor pel que fa als drets que no han estat suspesos, i l'apartat 3 continua en vigor pel que fa als delictes que no afecten la seguretat i l'ordre públic.

30 de gener de 1987

(Datat del 29 de gener de 1987)

Tenint en compte la continuació i l'escalada de les agressions militars, polítiques i econòmiques dels Estats Units d'Amèrica, s'ha restablert l'estat d'emergència nacional a partir del 9 de gener de 1987 per Decret núm. 245. Per tant, arreu del territori de Nicaragua i fins al 8 de gener de 1988, resten suspeses les disposicions del Pacte següents:

L'apartat 3 de l'article 2 respecte dels actes que minin la seguretat nacional i l'ordre públic i respecte dels drets i les garanties establerts en les disposicions del Pacte que han estat suspeses;

L'article 9 (només pel que fa als delictes contra la seguretat nacional i l'ordre públic).

La lletra c de l'apartat 3 de l'article 12 i la lletra c de l'apartat 3 de l'article 14 i

l'article 17, en tant que faci referència al domicili i la correspondència, mentre que els altres drets continuen en vigor;

Els articles 19, 21 i 22.

13 de maig de 1987

(Datat del 8 d'abril de 1987)

Per Decret núm. 250, del 23 de febrer de 1987, que confirma el Decret anterior núm. 245, del 9 de gener de 1987, el Govern de Nicaragua ha restituit l'estat d'emergència per un any a partir del 28 de febrer de 1987, per la injusta, il·legal i cruel guerra d'agressió feta contra Nicaragua. Per tant, han estat derogats els articles del Pacte següents:

L'article 2, apartat 3, en el qual fem una distinció entre l'*empara* administrativa que se suspèn respecte dels drets i les garanties que s'estableixen en el Pacte, que han estat suspesos, i el recurs de l'*habeas corpus* que no és aplicable a delictes contra la seguretat nacional i l'ordre públic;

Article 9, cal entendre que el recurs a què fa referència l'apartat 4 només resta suspès respecte dels delictes contra la seguretat nacional i l'ordre públic;

Article 12, referent al dret de residència, llibertat de moviment i llibertat per entrar i sortir del país;

La lletra c de l'apartat 3 de l'article 14, referent al dret a ser jutjat sense dilacions indegudes;

Article 17, amb relació a la inviolabilitat del domicili i la correspondència mentre que els altres drets continuen en efecte;

Els apartats 1 i 2 de l'article 19, amb relació al dret de mantenir la llibertat d'opinió i d'expressió.

8 de febrer de 1988

(Datat del 4 de febrer de 1988)

Suspensió de l'estat d'emergència que estava en vigor al país des del 19 de gener de 1988 i, per tant, restabliment del gaudiment total de tots els drets i les garanties establerts per la Constitució de Nicaragua.

20 de maig de 1993

(Datat del 19 de maig de 1993)

Suspensió parcial per un període de 30 dies per Decret 30-93, del 18 de maig de 1993, a partir de la mateixa data, dels drets i les garanties establerts a l'article 17 (respecte de la inviolabilitat del domicili), als apartats 1, 2, 3 i 5 de l'article 9, als 14 municipis de Nicaragua situats als departaments de Matagalpa, Jinotega, Estelí, Nueva Segovia i Madriz amb el propòsit de restablir l'ordre i la seguretat públics de conformitat amb les necessitats expressades, atès que s'han perpetrat delictes de manera continuada en certs municipis del país que amenacen l'ordre públic i la seguretat personal. A més, alguns membres de grups armats han continuat realitzant activitats rebels il·legals.

13 d'agost de 1993

(Data: 11 d'agost de 1993)

Restabliment dels drets i les garanties establerts en els articles 17 i 9 del Pacte a partir del 17 de juny de 1993 als municipis afectats i arreu de Nicaragua.

1 de juny del 2005

L'1 de juny del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern de Nicaragua, del 30 de maig del 2005, signada pel president, formulada de conformitat amb l'article 4.3 del Pacte, en què declara l'estat d'emergència que havia estat proclamat per Decret núm. 34-2005, i que permet minar els efectes de la crisi socioeconòmica i política que coneix Nicaragua. La notificació esmenada precisa que les disposicions, l'aplicació de les quals ha estat parcialment suspesa són l'apartat 1 de l'article 2, les lletres a, b i c de l'apartat 3 i l'apartat 3 de l'article 9 del Pacte.

3 de juny del 2005

El 3 de juny del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern de Nicaragua, feta de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte, que transmet el text del Decret núm. 38-2005, del 2 de juny del 2005, pel qual es proclama que l'estat d'emergència econòmic, que ja havia estat proclamat per Decret 34-2005, ha estat aixecat i que els drets i les garanties constitucionals han estat restablerts.

Panamà

21 de juny de 1987

(Data: 11 de juny de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència a tot el territori de la República del Panamà. La notificació especifica que l'estat d'emergència va ser declarat perquè els dies 9 i 10 de juny de 1987 es van produir esclats de violència, xocs entre manifestants i unitats de les forces de defensa i incitació a la violència per part d'individus i de grups polítics que van resultar en lesions personals i danys materials considerables. La mesura es va prendre per restablir l'ordre públic, salvaguardar la vida, la dignitat i els béns dels nacionals panamenys i dels estrangers que resideixen al Panamà.

Els articles del Pacte que han estat derogats són els articles 12, apartat 1; 17, pel que fa a la inviolabilitat de la correspondència; 19 i 21.

1 de juliol de 1987

(Datat del 30 de juny de 1987)

Finalització de l'estat d'emergència i reinstauració de les garanties constitucionals a partir del 30 de juny de 1987.

Perú

22 de març de 1983

(Datat del 18 de març de 1983)

Primera comunicació:

El Govern ha declarat la pròrroga de l'estat d'emergència a les províncies de Huanta, La Mar, Cangallo, Víctor Fajardo i Huamanga, al departament d'Ayacucho, Andahuaylas, al departament d'Apurímac, per un període de 60 dies a partir de la data de publicació del decret suprem núm. 003-83-IN, del 25 de febrer de 1983.

Suspensió de les garanties constitucionals establertes als apartats 7, 9, 10 i 20 g) de l'article 2 de la Constitució política del Perú, que fa referència a la inviolabilitat del domicili, la llibertat de moviment dins el territori nacional, el dret de reunió pacífica i el dret a la llibertat i a la seguretat de les persones.

En una comunicació complementària rebuda pel secretari general el 4 d'abril de 1983, el Govern del Perú especifica que

l'estat d'emergència ha estat prorrogat per decret suprem núm. 003-83- IN, del 25 de febrer de 1983, que va ser originalment proclamat per decret suprem núm. 026-81- IN, del 12 d'octubre de 1981. A més especifica que les disposicions del Pacte que han estat derogades amb motiu de la proclamació de l'estat d'emergència són els articles 9, 12, 17 i 21.

Segona comunicació:

Pròrroga de l'estat d'emergència al departament de Lima mitjançant el decret suprem núm. 005-83.IN, del 9 de març de [1983], i suspensió per un període de cinc dies de les garanties constitucionals establertes als apartats 9, 10 i 20 g) de l'article 2 de la Constitució Política del Perú amb relació a la llibertat de moviment dins el territori nacional, el dret a la reunió pacífica i el dret a la llibertat i la seguretat de les persones. Suspensió de l'estat d'emergència a partir del 14 de març de 1983.

3 de maig de 1983

(Datat del 27 d'abril de 1983)

Pròrroga de les suspensions de 60 dies més mitjançant el decret suprem 014-83-IN, del 22 d'abril de 1983.

2 de juny de 1983

(Datat del 28 de maig de 1983)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de tres dies a Lima i a la província de Callao per decret suprem núm. 020-83, del 25 de maig de 1983.

(Datat del 31 de maig de 1983)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a tot el territori de la República per decret suprem núm. 022-83, del 30 de maig de 1983.

9 d'agost de 1983

(Datat del 8 d'agost de 1983)

Pròrroga addicional de l'estat d'emergència en el seu territori nacional de 60 dies, per decret suprem núm. 036-83, del 2 d'agost de 1983.

29 de setembre de 1983

Finalització de l'estat d'emergència a partir del 9 de setembre de 1983 i de les suspensions amb excepció dels departaments de Huancavelica, Ayacucho i Apurímac.

9 de novembre de 1983

(Datat del 3 de novembre de 1983)

Pròrroga de l'estat d'emergència a les províncies de Huanta, La Mar, Cangallo, Víctor Fajardo i Huamanga (departament d'Ayacucho), Andahuaylas (departament d'Apurímac), Angaraes, Tayacaja i Acobamba (departament de Huancavelica) per decret suprem núm. 054-83, del 22 d'octubre de 1983.

20 de desembre de 1983

(Datat del 19 de desembre de 1983)

Pròrroga de l'estat d'emergència a les províncies de Lucanas i Ayacucho (departament d'Ayacucho) i a la província de Huancavelica (departament de Huancavelica) per decret suprem núm. 061-83-IN, del 6 de desembre de 1983.

13 de febrer de 1984

(Datat del 31 de gener de 1984)

Pròrroga de l'estat d'emergència de 60 dies a les províncies de Huanta, La Mar, Cangallo, Víctor Fajardo i Huamanga (departament d'Ayacucho), Andahuaylas (departament d'Apurímac) i en els districtes de Querobamba i Cabana (departament d'Ayacucho), i a tot el territori de les províncies de Lucanas (departament d'Ayacucho) i Huancavelica (departament de Huancavelica) per decret suprem núm. 061-83-IN.

28 de març de 1984

(Datat del 26 de març de 1984)

Pròrroga de l'estat d'emergència a tot el territori del Perú del 21 al 23 de març de 1984.

14 de maig de 1984

(Datat del 19 d'abril de 1984)

Pròrroga de l'estat d'emergència de 60 dies més a les províncies de Huanta, La Mar, Cangallo, Víctor Fajardo i Huamanga i Lucanas (departament d'Ayacucho); Andahuaylas i Chinceros (departament d'Apurímac); Angaraes, Tayacaja, Acobamba, Huancavelica i Castrovirreyna (departament de Huancavelica) per Decret núm. 031-84-IN, del 17 d'abril de 1984.

18 de juny de 1984

(Datat del 15 de juny de 1984)

Proclamació de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 8 de juny de 1984, a tot el territori del Perú.

9 d'agost de 1984

(Datat del 12 de juliol de 1984)

Pròrroga de l'estat d'emergència a partir del 8 de juliol de 1984, per un període de 30 dies a tot el territori del Perú.

14 d'agost de 1984

Pròrroga de l'estat d'emergència a tot el territori del Perú, per un període de 60 dies a partir del 7 d'agost de 1984.

5 d'octubre de 1984

(Datat del 22 d'octubre de 1984)

Per decret suprem núm. 052-84-IN, del 5 d'octubre de 1984, acabament de l'estat d'emergència al territori de la República a excepció de les províncies i departaments següents, on l'estat d'emergència s'ha prorrogat 60 dies més a partir del 5 d'octubre de 1984:

El departament de Huánuco; la província de Mariscal Cáceres (departament de San Martín); les províncies de Huanta, La Mar, Cangallo, Víctor Fajardo, Huamanga i Lucanas (departament d'Ayacucho); les províncies d'Andahuaylas i Chinceros (departament d'Apurímac); les províncies d'Angaraes, Tayacaja, Acobamba, Huancavelica i Castrovirreyna (departament de Huancavelica).

21 de desembre de 1984

(Datat del 19 de desembre de 1984)

Per decret suprem núm. 063-84-IN, el Govern del Perú ha prorrogat l'estat d'emergència a partir del 3 de desembre de 1984, per un període de 60 dies als departaments de Huánuco i San Martín i la província de Mariscal Cáceres. La pròrroga esmentada ha estat declarada a causa dels continuats actes terroristes de violència i sabotatge en aquestes regions i, com a resultat, el Govern del Perú continua considerant suspesos els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

(Datat del 21 de desembre de 1984)

Per decret suprem núm. 065-84-IN, el Govern del Perú ha considerat necessari prorrogar l'estat d'emergència per un període de 60 dies més, a partir del 7 de

desembre de 1984, a les províncies següents:

Departament d'Ayacucho

-Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Lucanas, Víctor Fajardo, Huancasancos i Vilcashuamán;

Departament de Huancavelica

-Acobamba, Angaraes, Castrovirreyna, Huancavelica, Tayacaja i Huaytará;

Departament d'Apurímac

- Andahuaylas i Chincheros.

8 de febrer de 1985

(Datat del 7 de febrer de 1985)

Per decret suprem núm. 001-85-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a partir del 3 de febrer de 1985 als departaments de San Martín, incloent-hi la província de Tocache i excloent-hi la província de Mariscal Cáceres, i Huánco, excloent-hi les províncies de Puerto Inca i Pachitea.

12 d'abril de 1985

(Datat del 9 d'abril de 1985)

Per decret suprem núm. 012-85-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a partir de l'1 d'abril de 1985 al departament de San Martín incloent-hi la província de Tocache, i al departament de Huánco, a excepció de les províncies de Puerto Inca i Pachitea.

18 de juny de 1985

(14 de juny de 1985)

Per decret suprem núm. 020-85-IN, s'ha declarat l'estat d'emergència a la província de Pasco (departament de Pasco) per un període de 60 dies a partir del 10 de maig de 1985.

Per decret suprem núm. 021-85-IN, l'estat d'emergència al departament de San Martín, incloent-hi la província de Tocache i al departament de Huánuco, amb excepció de les províncies de Puerto Inca i Pachitea, ha estat prorrogat per a un període de 60 dies a partir de l'1 de juny de 1985.

Per decret suprem núm. 022-85-IN, l'estat d'emergència a la província de Daniel Alcides Carrión (departament de Pasco) ha estat prorrogat per a un període de 60 dies a partir del 4 de juny de 1985.

Per decret suprem núm. 023-85-IN, l'estat d'emergència ha estat prorrogat per un període de 60 dies a partir del 5 de juny de 1985 a les províncies següents:

Departament d'Ayacucho

-Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Lucanas, Víctor Fajardo, Huancasancos i Vilcashuamán;

Departament de Huancavelica

-Acabamba, Castrovirrenga, Huancavelica, Tayacaja, Huaytara i Churcampa;

Departament d'Apurímac

-Andahuaylas i Chincheros.

Les notificacions més amunt esmentades especifiquen que l'estat d'emergència ha estat declarat o prorrogat tal com s'ha assenyalat a causa dels continus actes terroristes de violència i sabotatge.

Com a resultat, els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte queden suspesos o continuen estant suspesos a les regions en qüestió i pel període de temps esmentat.

24 de juliol de 1985

(Datat del 23 de juliol de 1985)

Per decret suprem núm. 031-85, l'estat d'emergència a la província de Pasco (departament de Pasco) ha estat prorrogat per un període de 60 dies, a partir del 10 de juliol de 1985.

6 d'agost de 1985

(Datat del 31 de juliol de 1985)

Per decret suprem núm. 033-85-IN, s'ha declarat l'estat d'emergència a la província de Yauli (departament de Junín), per un període de 12 dies, a partir del 19 de juliol de 1985.

12 d'agost de 1985

(Datat del 12 d'agost de 1985)

Per decret suprem núm. 042-85-IN, l'estat d'emergència ha estat prorrogat per un període de 60 dies a partir del 6 d'agost de 1985 a les províncies i departaments següents:

i) la província de Tocache (departament de San Martín);

ii) al departament de Huánco, amb excepció de les províncies de Puerto Inca i Pachitea;

iii) la província de Daniel Alcides Carrión (departament de Pasco);

iv) les províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Lucanas, Víctor Fajardo, Huancasancos i Vilcashuamán (departament d'Ayacucho);

v) a les províncies d'Acobamba, Angaraes, Castrovirreyna, Huancavelica, Andahuaylas i Chincheros (departament d'Apurímac).

13 de desembre de 1985

(Data de l'11 de desembre de 1985)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a les províncies següents de conformitat amb el Decret núm. 052-85-IN a partir del 5 de desembre de 1985 (suspensió dels articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte), a causa de les contínues accions terroristes en aquestes regions:

- Províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos i Vilcashuamán (departament d'Ayacucho).

- Províncies d'Acobamba, Angaraes, Castrovirreyna, Huancavelica, Tayacaja, Huaytará i Churcampe (departament de Huancavelica).

- Províncies de Huaycabamba, Huamalíes, Dos de Mayo i Ambo (departament de Huánuco).

- Província de Chincheros (departament d'Apurímac).

21 de febrer de 1986

(Datat del 14 de febrer de 1986)

Primera notificació

Pròrroga a partir del 5 de febrer de 1985, per Decret núm. 001-86, de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a les mateixes províncies declarades per Decret núm. 052-85 IN (vegeu notificació del 13 de desembre de 1985).

Segona notificació

Proclamació de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a la ciutat de Lima i la província constitucional de Callao a partir del 7 de febrer de 1986, de conformitat amb el Decret núm. 002-86.

Les dues notificacions especifiquen que les pròrrogues s'han decidit a causa de les continuades accions terroristes i que els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte continuen suspesos.

24 d'abril de 1986

(Datat del 14 d'abril de 1986)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a les mateixes províncies i ciutat declarades pels decrets núm. 001-86 i 002-86 (vegeu notificacions del 21 de febrer de 1986), de conformitat amb el Decret núm. 004-86 i 005-86-IN, del 3 d'abril de 1986.

5 de juny de 1986

(Datat del 4 de juny de 1986)

Per decret suprem núm. 012-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a la ciutat de Lima i a la província constitucional de Callao per un període de 60 dies, a partir del 2 de juny de 1986.

9 de juny de 1986

(Datat del 6 de juny de 1986)

Per decret suprem núm. 013-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 4 de juny de 1986 a les províncies esmentades en la primera notificació rebuda el 21 de febrer de 1986.

23 de juny de 1986

(Datat del 20 de juny de 1986)

Per decret suprem núm. 015-86-IN, declaració de l'estat d'emergència a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco) per un període de 60 dies, a partir del 18 de juny de 1986.

El Govern del Perú especifica que aquestes pròrrogues i declaracions de l'estat d'emergència s'han declarat a causa de la continuació o de l'ocurrència d'actes terroristes i sabotatge. Com a resultat, els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte queden suspesos o continuen estant suspesos a les regions en qüestió i pels períodes de temps esmentats.

6 d'agost de 1986

(Datat del 5 d'agost de 1986)

Per decret suprem núm. 019-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a la província de Lima i la província constitu-

cional de Callao per un període de 30 dies, a partir del 2 d'agost de 1986.

8 d'agost de 1986

(Datat del 5 d'agost de 1986)

Per decret suprem núm. 020-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a les mateixes províncies que les que consten en la notificació del 18 de juny de 1985 i al departament de Huánuco (província de Huaycabamba, Huamalíes, Dos de Mayo i Ambo).

25 d'agost de 1986

(Datat del 19 d'agost de 1986)

Per decret suprem núm. 023-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco) per un període de 60 dies, a partir del 19 d'agost de 1986.

5 de setembre de 1986

(Datat del 4 de setembre de 1986)

Per decret suprem núm. 026-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir de l'1 de setembre de 1986 a la província de Lima i la província constitucional de Callao.

La notificació especifica que atès que ha començat el procés d'eleccions municipals i per facilitar la campanya als partits polítics i candidats independents, sense afectar de manera adversa les mesures de seguretat requerides per l'estat d'emergència, la prefectura dictarà les normes adequades per regular l'exercici del dret de reunió i es restableix parcialment la llibertat de moviment.

8 d'octubre de 1986

(Datat del 3 d'octubre de 1986)

Per decret suprem núm. 029-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir de l'1 d'octubre de 1986, a les mateixes províncies que les indicades en la notificació del 8 d'agost de 1986.

22 d'octubre de 1986

(Datat del 17 d'octubre de 1986)

Per decret suprem núm. 03-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir del 16 d'octubre de 1986, a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de

Pasco). La notificació especifica que, durant l'estat d'emergència, la prefectura dictarà les normes adequades per regular l'exercici del dret de reunió.

5 de novembre de 1986

(Datat del 3 de novembre de 1986)

Per decret suprem núm. 03-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 29 d'octubre de 1986 a les províncies de Lima i Callao (intervenció de la prefectura essencialment idèntica, *mutatis mutandis*, a l'assenyalada en la notificació del 22 d'octubre de 1986). La notificació especifica, a més, que les forces armades continuaran sent responsables de l'ordre públic a les províncies en qüestió.

18 de desembre de 1986

(Datat del 16 de desembre de 1986)

Per decret suprem núm. 036-86-IN, pròrroga de l'estat d'emergència a les províncies Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco) per un període de 60 dies, a partir del 14 de desembre de 1986.

2 de febrer de 1987

(Datat del 30 de gener de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir del 25 de gener de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

(Datat del 2 de febrer de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir del 29 de gener de 1987, a les províncies que figuren en la notificació del 13 de desembre de 1985.

Les notificacions especifiquen, a més, que les forces armades continuaran sent responsables de l'ordre públic a les províncies en qüestió.

4 de març de 1987

(Datat del 23 de febrer de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 13 de gener de 1987, a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco).

3 d'abril de 1987

(Datat del 2 d'abril de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies al departament

d'Ayacucho (províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos i Vilcashuaman); departament d'Apurímac (província de Chincheros); i departament de Huánuco (província d'Ambo i districte de Monzón de la província de Huamalíes).

1 de juny de 1987

(Datat del 26 de maig de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 26 de maig de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

La notificació específica que les forces armades continuaran sent responsables de l'ordre públic intern en aquelles regions.

8 de juny de 1987

(Datat del 26 de maig de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a les províncies assenyalades en la notificació del 3 d'abril de 1987 i també al departament de Huancavelica (província d'Acobamba, Angaraes, Castrovierreyna, Huancavelica, Tayacajá, Huaytará i Churcampa).

18 de juny de 1987

(Datat del 8 de juny de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 8 de juny de 1987, a les províncies que figuren en la notificació del 4 de març de 1987.

24 de juny de 1987

(Datat del 24 de juny de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 20 de juny de 1987, a les províncies de Lima i Callao (vegeu també la notificació del 23 de juliol de 1987).

23 de juliol de 1987

(20 de juliol de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 20 de juliol de 1987 a les províncies de Lima i Callao.

Les notificacions del 24 de juny i del 23 de juliol de 1987 especifiquen que durant l'estat d'emergència les forces armades continuaran sent responsables de

l'ordre públic en aquelles regions i que pel que fa a l'article 21 del Pacte, la prefectura dictarà les normes adequades que regulin l'exercici del dret de reunió, de conformitat amb les disposicions de l'esmentat article 21 del Pacte.

23 de juliol de 1987

(Datat del 20 de juliol de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència per un període de 60 dies a partir del 14 de juliol de 1987, a les zones següents: província de Leoncio Prado i districte de Cholón, província de Marañón (departament de Huánuco), províncies de Mariscal Cáceres i Tocache (departament de San Martín).

La notificació específica que l'estat d'emergència ha estat declarat a causa dels continus actes de terrorisme i sabotatge en aquestes regions.

Per tant, els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte han quedat suspesos a partir del període esmentat i durant l'estat d'emergència les forces armades continuaran exercint el control militar i polític a les zones en qüestió.

4 d'agost de 1987

(Datat del 25 de juliol de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 25 de juliol de 1987, a les províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos, Vilcashuamán i Sucre (departament d'Ayacucho); províncies d'Acobamba, Angaraes, Castrovierreyna, Huancavelica, Taycaja, Huaytara i Churcampa (departament de Huancavelica); província de Chincheros (departament d'Apurímac); i província d'Ambo i districte de Monzón de la província de Huamalíes.

La notificació específica que l'estat d'emergència ha estat declarat a causa dels continus actes de terrorisme i sabotatge en aquestes regions.

Per tant, els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte han estat suspesos a partir d'aquest període; la notificació específica, a més, que durant l'estat d'emergència les forces armades continuaran exercint el control polític i militar de les zones en qüestió.

13 d'agost de 1987

(Datat del 7 d'agost de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 7 d'agost de 1987, a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco).

Per tant, els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte han quedat suspesos.

La notificació específica que durant l'estat d'emergència, les forces armades continuaran sent responsables de l'ordre públic intern a les províncies en qüestió i que pel que fa a l'article 21 del Pacte, la prefectura dictarà les normes adequades que regulin l'exercici del dret de reunió, de conformitat amb les disposicions de l'esmentat article 21.

27 d'agost de 1987

(Datat del 19 d'agost de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 19 d'agost de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

23 de setembre de 1987

(Datat del 13 de setembre de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 13 de setembre de 1987, a les províncies de Leoncio Prado i districte de Cholón de la província de Marañón (departament de Huánuco) i a les províncies de Mariscal Cáceres i Tocache (departament de San Martín).

Les forces armades continuaran exercint el control polític i militar a les zones en qüestió.

23 de setembre de 1987

(Datat del 21 de setembre de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 21 de setembre de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

La notificació específica que pel que fa a l'article 21 del Pacte, la prefectura dictarà les normes adequades que regulin l'exercici del dret de reunió, de conformitat amb les disposicions d'aquest article.

9 d'octubre de 1987

Primera notificació

(Datat del 3 d'octubre de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 23 de setembre de 1987, a les províncies d'Abancay, Aymares, Antabamba, Andahuaylas i Grau (departament d'Apurímac).

Segona notificació

(Datat del 5 d'octubre de 1987)

Declaració de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 5 d'octubre de 1987, a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco).

Les forces armades continuaran exercint el control polític i militar a les zones en qüestió.

4 de novembre de 1987

(Datat del 23 d'octubre de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 21 d'octubre de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

23 de desembre de 1987

(Datat del 19 de desembre de 1987)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 17 de desembre de 1987, a les províncies de Lima i Callao.

22 de gener de 1988

(Datat del 20 de gener de 1988)

Primera notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 16 de gener de 1988, a les províncies de Lima i Callao.

Segona notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 17 de gener de 1988, a les províncies següents:

Departament d'Ayacucho (províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos, Vilcashuamán i Sucre);

Departament de Huancavelica (províncies d'Acobamba, Angaraes,

Huancavelica, Tayacaja, Huaytará i Churcampa);

Departament d'Apurímac (província de Chincheros);

Departament de Huánuco (província d'Ambo i districte de Monzón de la província de Huamaliés).

1 de febrer de 1988

(Datat del 22 de gener de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 8 de gener de 1988, a les províncies següents:

Província de Leoncio Prado i districte de Cholon de la província de Maraón (Departament de Huánuco);

Províncies de Moyobamba, Bellavista, Huallaga, Lamas, Picota, Rioja, San Martín, Mariscal Cáceres i Tocache (departament de San Martín).

8 de febrer de 1988

(Datat del 4 de febrer de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 2 de febrer de 1988, a les províncies de Daniel Alcides Carrillo i Pasco (departament de Pasco).

11 de març de 1988

(Datat del 10 de març de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 9 de març de 1988, a les províncies següents:

Províncies de Moyobamba, Bellavista, Huallaga, Lamas, Picota, Rioja, San Martín, Mariscal Cáceres i Tocache (departament de San Martín);

Província de Leoncio Prado i districte de Cholon de la província de Maraón (departament de Huánuco).

29 de març de 1988

(Datat del 21 de març de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 17 de març de 1988, a les províncies següents:

Províncies d'Abancay, Aymares, Antabamba, Andahuaylas i Grau (departament d'Apurímac).

8 d'abril de 1988

(Datat del 4 d'abril de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 2

d'abril de 1988, a les províncies de Daniel Alcides Carrillo i Pasco (departament de Pasco).

19 d'abril de 1988

(Datat del 21 de març de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 15 d'abril de 1988, a les províncies de Lima i Callao.

2 de maig de 1988

(Datat del 28 d'abril de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 20 dies, a partir del 27 d'abril de 1988, a la província de Castrovirreyna (departament de Huancavelica).

3 de maig de 1988

(Datat del 19 de maig de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 15 de maig de 1988, a les províncies següents:

Departament d'Ayacucho (províncies de Cangallo, Huamanga, Huanta, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos, Vilcashuamán i Sucre);

Departament de Huancavelica (províncies d'Acobamba, Angaraes, Huancavelica, Tayacaja, Huaytara, Churcampa i Castrovirreyna);

Departament d'Apurímac (províncies de Chincheros, Abancay, Aymares, Antabamba, Andahuaylas i Grau);

Departament de Huánuco (província d'Ambo i districte de Monzón de la província de Huamaliés).

27 de juny de 1988

(Datat del 7 de juny de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 43 dies, a partir de l'1 de juny de 1988, a les províncies de Daniel Alcides Carrión i Pasco (departament de Pasco).

(Datat del 16 de juny de 1988)

Primera notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 15 de juny de 1988, a la província de Cotabambas (departament d'Apurímac).

Segona notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 14 de juny de 1988, a les províncies de Lima i Callao.

Tercera notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 29 dies, a partir del 15 de juny de 1988, a les províncies següents:

Províncies de Moyobamba, Bellavista, Huallaga, Lamas, Picota, Rioja, San Martín, Mariscal Cáceres i Tocache (departament de San Martín); Província de Marañón (departament de Huánuco).

22 de juliol de 1988

(Datat del 19 de juliol de 1988)

Primera notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 14 de juliol, a les províncies de Lima i Callao.

Segona notificació:

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 14 de juliol de 1988, a les províncies següents:

Departament d'Apurímac;
Departament de Huancavelica;
Departament de San Martín;
Departament d'Ayacucho (províncies de Cangallo, Huamanga, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos, Huanta, Vilcashuamán i Sucre);
Departament de Huánuco (províncies d'Ambo i Leoncio Prado; districtes de Monzón de la província de Huamaliés i Cholón de la província de Marañón).

15 de setembre de 1988

(Datat del 13 de setembre de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 60 dies, a partir del 7 de setembre de 1988, a les províncies següents:

Departament d'Apurímac;
Departament de Huancavelica;
Departament de San Martín;
Departament d'Ayacucho (províncies de Cangallo, Huamanga, La Mar, Víctor Fajardo, Huancasancos, Huanta, Vilcashuamán i Sucre);
Departament de Pasco: Daniel Alcides Carrión i Pasco;

Departament de Huánuco: Ambo i Leoncio Prado, districte de Monzón (província de Huamaliés) i districte de Cholón (província de Marañón);
Departament de Lima: províncies de Lima i la província constitucional de Callao.

21 de desembre de 1988

(Datat del 8 de desembre de 1988)

Pròrroga de l'estat d'emergència de (60) dies a partir de 18 de setembre de 1988, a les províncies de Lucanas, Paríacochas i Páucar del Sara Sara, al departament d'Ayacucho, i a les províncies de Pachitea, Huánuco, Dos de Mayo, Huamaliés i Marañón, al departament de Huánuco.

9 de gener de 1989

(Datat del 5 de gener de 1989)

Pròrroga de l'estat d'emergència de seixanta (60) dies a partir del 3 de gener de 1989, als departaments d'Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho, Huánuco i Lima, la província de Lima i la província constitucional de Callao.

8 de març de 1989

(Datat del 6 de març de 1989)

Pròrroga de l'estat d'emergència de seixanta (60) dies, a partir del 4 de març de 1989, als departaments i províncies següents:

El departament d'Apurímac (amb l'excepció de la província d'Andahuaylas), els departaments de Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho, Huánuco i Lima, la província de Lima i la província constitucional de Callao.

4 d'agost de 1989

(Datat del 2 d'agost de 1989)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 31 de juliol de 1989, al departament d'Ucayali i la província d'Ucayali-Contamaná, del departament de Loreto.

15 d'agost de 1989

(Datat del 14 d'agost de 1989)

Pròrroga de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 9 d'a-

gost de 1989, a la província de Huarochirí, del departament de Lima.

7 de juny de 1990

(Datat del 7 de juny de 1990)

Proclamació de l'estat d'emergència per un període de 30 dies, amb efecte a partir del 31 de maig de 1990, a la província de Lima, departament de Lima, i la província constitucional de Callao.

Suspensió dels drets individuals establerts als articles 9 i 21 del Pacte.

19 de març de 1992

Notificació de les declaracions o pròrrogues de l'estat d'emergència que han estat necessàries pels continus actes de violència causats per grups terroristes, que han portat un clima d'inseguretat que posa en perill el desenvolupament normal de les activitats públiques i privades. Els articles del Pacte que han estat suspesos són el 9, el 12, el 17 i el 21. Les declaracions i pròrrogues de l'estat d'emergència esmentades van ser les següents:

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 26 d'agost de 1990, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho, Huánuco, Ucayali i a la província d'Ucayali del departament de Loreto.

- Declaració per un període de 30 dies, a partir del 5 de setembre de 1990, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 26 de setembre de 1990, al districte de Yurimaguas i al departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 5 d'octubre de 1990, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Declaració per un període de 30 dies, a partir del 13 d'octubre de 1990, a les províncies de Melgar, Azángaro, Huancane i San Antonio de Putina del departament de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 25 d'octubre de 1990, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho (a excepció de la província de Huamanga), Huánuco, Ucayali i a la província d'Ucayali del

departament de Loreto i al districte de Quimbiri de la província de Convenció, al departament de Cuzco.

- Pròrroga per un període de 30 dies, a partir del 25 de novembre de 1990, al districte de Yurimaguas, província de l'Alto Amazonas, al departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 4 de desembre de 1990, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 24 de desembre de 1990, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho (a excepció de la província de Huamanga), Huánuco, Ucayali i a la província d'Ucayali del departament de Loreto i al districte de Quimbiri de la província de Convenció, al departament de Cuzco, i al districte de Yurimaguas de la província de l'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 2 de febrer de 1991, a Lima i la província constitucional de Callao.

- Declaració per un període de 60 dies, a partir del 18 de febrer de 1991, a les províncies d'Azángaro, Lampa, Melgar, San Antonio de Putina i Huancané del departament de Puno i a les províncies de Caravelí, La Unión i Caylloma al departament d'Arequipa.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 22 de febrer de 1991, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho (a excepció de la província de Huamanga), Huánuco, Ucayali i a la província d'Ucayali del departament de Loreto i al districte de Quimbiri de la província de Convenció, al departament de Cuzco, i al districte de Yurimaguas de la província de l'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Declaració per 60 dies, a partir del 9 de març de 1991, a les províncies de Chumbivilcas, Canas, Espinar i Canchis de la regió Inca.

- Declaració per a 30 dies, a partir del 9 de març de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Declaració per a 60 dies, a partir del 12 de març de 1991, als ports, terminals i molls (marítims, fluvials i lacustres) de la República.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 3 d'abril de 1991, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Pròrroga per un període de 30 dies, a partir del 8 d'abril de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 19 d'abril de 1991, a les províncies d'Azángaro, Lampa, Melgar, San Antonio de Putina i Huancané del departament de Puno i a les províncies de Caravelí, La Unión i Caylloma, al departament d'Arequipa.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 23 d'abril de 1991, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho (a excepció de la província de Huamanga), Huánuco i Ucayali, a la província d'Ucayali del departament de Loreto, als districtes de Quimbiri de la província de Convenció del departament de Cuzco, Yurimaguas, a la província d'Alto Amazonas, del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 8 de maig de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 9 de maig de 1991, a les províncies de Chumbivilcas, Canas, Espinar i Canchis de la regió Inca.

- Declaració per un període de 60 dies, a partir del 21 de maig de 1991, a les províncies de Condesuyos i Castilla de la regió d'Arequipa.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 2 de juny de 1991, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Declaració per a 60 dies, a partir del 18 de juny de 1991, a les províncies de Sandia i Carabaya del departament de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 18 de juny de 1991, a les províncies d'Azángaro, Lampa, Mel-

gar, San Antonio de Putina i Huancané del departament de Puno i a les províncies de Caravelí, La Unión i Caylloma, al departament d'Arequipa.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 22 de juny de 1991, a Apurímac, Huancavelica, San Martín, Junín, Pasco, Ayacucho (a excepció de la província de Huamanga), Huánuco i Ucayali, a la província d'Ucayali, del departament de Loreto, als districtes de Quimbiri, a la província de Convenció, del departament de Cuzco, Yurimaguas, a la província d'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 4 de juliol de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Declaració de 60 dies a partir del 30 de juliol de 1991, a la província de Convenció, a excepció del districte de Quimbiri que ja es troba sota l'estat d'emergència i en els districtes de Yanatili i Lares de la província de Calca del departament de Cuzco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir de l'1 d'agost de 1991, a Lima i la província constitucional de Callao.

- Declaració de 60 dies, a partir del 27 d'agost de 1991, a la província de Convenció (a excepció del districte de Quimbiri) i als districtes de Tanatili i Lares de la província de Calca del departament de Cuzco.

- Declaració per a 60 dies, a partir del 27 d'agost de 1991, a Huánuco (a excepció de la província de Puerto Inca i el districte de Huacrachuco), San Martín i al districte de Yurimaguas de la província d'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 5 de setembre de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Declaració per a 60 dies, a partir del 18 de setembre de 1991, a Apurímac.

- Declaració per 60 dies, a partir del 28 de setembre, a Ucayali, a la província d'Ucayali del departament de Loreto i

la província de Puerto Inca del departament de Huánuco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 30 de setembre de 1991, a Lima i la província constitucional de Callao.

- Declaració per a 60 dies, a partir del 28 de setembre de 1991, a la província de Cajabamba del departament de Cuzco.

- Declaració per a 30 dies, a partir del 26 de setembre de 1991, a les províncies de Melgar, Azangare, Sandia i Cababaya del departament de Puno.

- Declaració per 60 dies, a partir del 25 de setembre de 1991, a les províncies de Chanchamayo, Satipo, als districtes d'Ulcumayo i Junín de la província de Junín, al districte d'Andamarca de la província de Concepción, als districtes de Santo Domingo de Acobamba i Pariahuanca de la província de Huancayo, als districtes de San Pedro de Cajas, Palca i Huasahuasi de la província de Tarma i al districte de Monobamba de la província de Jauja del departament de Junín, als districtes de Huachón i Paucartambo de la província de Pasco, al districte de Chontabamba, Oxapampa i Villa Rica de la província d'Oxapampa del departament de Pasco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 26 d'octubre de 1991, a la província de Convención (a excepció del districte de Quimbiri) i als districtes de Yanatili i Lares de la província de Calca del departament de Cuzco.

- Pròrroga per a un període de 60 dies, a partir del 26 d'octubre de 1991, a Huánuco (a excepció de la província de Puerto Inca i el districte de Huacra-chuco), San Martín i al districte de Yurimaguas de la província de l'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 28 d'octubre de 1991, a les províncies de Chanchamayo, Satipo, als districtes d'Ulcumayo i Junín de la província de Junín, als districtes d'Andamarca, Santa Rosa de Ocopa, Matahuasi, Mito, Nueve de Julio, Concepción i Orcotuna de la província de Concepción, als districtes de Santo Domingo de Acobamba, Paria-

huanca, Sapallanga, Chilca, Huancayo, Huamancaca Chico, Huayucachi, Tres de Diciembre, Pilcomayo, Huacan, Chupaca i Tambo de la província de Huancayo, als districtes de San Pedro de Cajas, Palca i Huasahuasi i Tarma de la província de Tarma i al districte de Monobamba, Sausa, Jauja, Yauyos, Huetas i Pancas de la província de Jauja i als districtes d'Oroya i Morococha de la província de Yauli del departament de Junín, als districtes de Huachón, Paucartambo i Chaupimarca de la província de Pasco, als districtes de Chontabamba, Oxapampa i Villa Rica de la província d'Oxapampa del departament de Pasco.

- Pròrroga per un període de 30 dies, a partir del 28 d'octubre de 1991, a les províncies de Melgar, Azangaro i Sandia del departament de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 4 de novembre de 1991, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Los Libertadores-Wari.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 17 de novembre de 1991, a Apurímac.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 27 de novembre de 1991, al departament d'Ucayali, a la província d'Ucayali del departament de Loreto i a la província de Puerto Inca del departament de Huánuco.

- Pròrroga per un període de 30 dies, a partir del 27 de novembre de 1991, a la província d'Azangaro del departament de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 29 de novembre de 1991, a Lima i la província constitucional de Callao.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 25 de desembre de 1991, a Huánuco (a excepció de la província de Puerto Inca i el districte de Huacra-chuco), San Martín i al districte de Yurimaguas de la província d'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 25 de desembre de 1991, a la província de Convención (a excepció

del districte de Quimbiri) i als districtes de Yanatili i Lares de la província de Calca del departament de Cuzco.

- Pròrroga per a un període de 30 dies, a partir del 27 de desembre de 1991, a la província d'Azangaro del districte de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 27 de desembre de 1991, a les províncies de Chanchamayo, Satipo, als districtes d'Ulcumayo i Junín de la província de Junín, als districtes d'Andamarca, Santa Rosa de Ocopa, Matahuasi, Mito, Nueve de Julio, Concepción i Orcotuna de la província de Concepción, als districtes de Santo Domingo de Acobamba, Pariahuanca, Sapallanga, Chilca, Huancayo, Huamancaca Chico, Huayucachi, Tres de Diciembre, Pilcomayo, Huacan, Chupaca i Tambo de la província de Huancayo, als districtes de San Pedro de Cajas, Palca, Huasahuasi i Tarma de la província de Tarma o al districte de Monobamba, Sausa, Jauja, Yauyos, Huetas i Pancas de la província de Jauja i al districte d'Oroya i Morococha de la província de Yauli del departament de Junín, als districtes de Huachón, Paucartambo i Chanpimarca de la província de Pasco, als districtes de Chontabamba, Oxapampa i Villa Rica de la província d'Oxapampa del departament de Pasco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 3 de gener de 1992, a les províncies d'Ica, Chincha, Nazca, Pisco i Palpa de la regió Libertadores-Wari.

- Pròrroga per a un període de 60 dies, a partir del 16 de gener de 1992, a Apurímac.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 26 de gener de 1992, al departament d'Ucayali, a la província d'Ucayali del departament de Loreto, i a la província de Puerto Inca del departament de Huánuco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 28 de gener de 1992, a Lima i a la província constitucional de Callao.

- Declaració per 30 dies, a partir del 21 de gener de 1992, a la província de Daniel Carrión, als districtes de Huanca-bamba, Palcazu, Pozuzo i Puerto Bermudes de la província d'Oxapam-

pa i als districtes de Huariaca, Huayllay, Hinacaca, Pallanchacra, San Francisco de Assis, Simón Bolívar, Tillacayas, Tinyahuarco, Vicco i Yanacancha de la província de Pasco del departament de Pasco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 23 de febrer de 1992, a Huánuca (a excepció de la província de Puerto Inca i el districte de Huacra-chuco), San Martín i al districte de Yurimaguas de la província d'Alto Amazonas del departament de Loreto.

- Pròrroga d'un període de 60 dies, a partir del 23 de febrer de 1992, a la província de Convención (a excepció del districte de Quimbiri) i als districtes de Yanatili i Lares de la província de Calca del departament de Cuzco.

- Declaració per 60 dies, a partir del 25 de febrer de 1992, a les províncies de Malgar i Azangaro del departament de Puno.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 25 de febrer de 1992, a les províncies de Pasco i Daniel Carrión del departament de Pasco i a les províncies de Huancayo, Concepción, Jauja, Satipo i Chanchamayo del departament de Junín.

- Declaració per 60 dies, a partir del 25 de febrer de 1992, a les províncies de Castrovirreyna, Huaytara i Huancavelica del departament de Huancavelica, i a les províncies de Lucanas, Huamanga i Cangallo del departament d'Ayacucho.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 16 de març de 1992, a Apurímac.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 26 de març de 1992, a les províncies de Coronel Portillo i Padre Abad del departament d'Ucayali, a la província d'Ucayali del departament de Loreto i a la província de Puerto Inca del departament de Huánuco.

- Pròrroga per un període de 60 dies, a partir del 28 de març de 1992, a Lima i a la província constitucional de Callao.

10 d'abril de 1992

Mitjançant el Decret llei núm. 25418, del 6 d'abril de 1992, es publica una llei

marc relativa al govern de l'estat d'emergència i la reconstrucció nacional. El discurs a la nació del 5 d'abril de 1992 del president de la República es considera que forma part del Decret.

Aquesta mesura es va fer necessària a causa de la corrupció del poder judicial i de la incapacitat del Parlament de funcionar juntament amb les clares tàctiques obstruccionistes i els mètodes subtils de conspiració de les elits dels guerrillers que frustren els esforços de la població i del Govern. El Govern també va assenyalar altres motius com ara el terrorisme i la lluita contra el narcotràfic.

(Els articles del Pacte que se suspenen amb l'esmentat Decret han estat demanats pel Govern del Perú).

9 de febrer, 22 de maig i 23 d'octubre de 1995

El Govern del Perú va notificar que havia declarat, aixecat o prorrogat l'estat d'emergència en una sèrie de departaments, províncies i districtes de Perú, i indicava que aquestes mesures havien estat motivades per la persistència dels actes de violència causats per grups terroristes i narcotraficants que fomenten un clima d'inseguretat que amenaça la conducta normal de les activitats públiques i privades. El Govern del Perú va especificar que les disposicions que havia suspès eren els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

8 de febrer, 6 de maig, 29 d'agost, 5 de novembre, 4 i 30 de desembre de 1996

Pròrroques dels estats d'emergència en una sèrie de departaments, províncies i districtes del Perú.

30 de desembre de 1996

Establiment de l'estat d'emergència a partir del 18 de desembre de 1996, per un període de 60 dies, al departament de Lima i la província constitucional de Callao. El Govern del Perú va indicar que les mesures estaven motivades per l'ocurrència d'accions subversives que havien causat disturbis civils i per la necessitat de prendre mesures correctives per afavorir el procés de pacificació d'aquesta zona del país. Les disposicions del Pacte que han estat derogades pel Govern del Perú són els articles article 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

6 de febrer de 1997

Pròrroga per un període de seixanta (60) dies, a partir del 3 de febrer de 1997, de l'estat d'emergència a la província d'Oxapampa del departament de Pasco; les províncies de Satipo i Chanchamayo del departament de Junín; les províncies de Huancavelica, Castrovirreyna i Huaytara del departament de Huancavelica; les províncies de Huamanga, Cangallo i La Mar del departament d'Ayacucho; i els districtes de Quimbiri i Picharí de la província de La Convención del departament de Cuzco;

Pròrroga per un període de seixanta (60) dies, a partir del 3 de febrer de 1997, de l'estat d'emergència a la província de Chinceros del departament d'Apurímac.

4 de gener del 2000

Establiment i pròrroga de l'estat d'emergència, en diversos districtes, províncies i departaments del Perú, que indica que les mesures eren motivades per la persistència aquest any d'exemples de desordre civil.

A més el Govern del Perú especificava les disposicions del Pacte que havien quedat suspeses, que eren els articles 12, 17, 21 i 29 del Pacte.

2 de març del 2000

Pròrroga de l'estat d'emergència a diverses províncies del Perú durant els mesos de gener i febrer del 2000 que indica que les mesures estaven motivades (respecte dels decrets núm. 001, 002 i 003) per la persistència de desordres civils i per la necessitat de completar el procés de pacificació en aquestes zones del país i (respecte del decret núm. 003) en particular, per garantir l'ús racional dels recursos naturals, en especial la fusta de l'àrea de la província de Tahuamanú del departament de Madre de Dios. A més, el Govern del Perú va especificar que les disposicions del Pacte que quedaven suspeses eren els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

26 de juliol del 2000

(Datat del 25 de juliol del 2000)

Per decret suprem núm. 015-2000-PCM, del 30 de juny del 2000, s'estableix l'estat d'emergència per un període de 30 dies, a partir del 4 de juliol del 2000, al

districte d'Inapari, província de Tahuamanu, departament de Madre de Dios. El Decret esmentat estipula que aquesta mesura era necessària per protegir els ciutadans, per assegurar la pau i l'ordre interns, en vista de la presència de grups armats subversius.

El Govern del Perú va especificar que les disposicions que havia suspès eren els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

18 de juny del 2002

Mitjançant decret suprem núm. 052-2002-PCM, de data 16 de juny del 2002, instauració de l'estat d'urgència al departament d'Arequipa, situat al sud del país, per un període de 30 dies; el decret suspèn, en aquesta regió, els drets a la inviolabilitat del domicili, a la lliure circulació, a la llibertat de reunió com també a la llibertat i a la seguretat de les persones a què fan referència els apartats 9, 11, 12 i 24 f), respectivament, de l'article 2 de la Constitució política del Perú.

25 de juny del 2002

Transmissió del decret suprem núm. 054-2002-PCM del 21 de juny del 2002, pel qual esdevé sense efecte la declaració de l'estat d'urgència emesa pel Govern de Perú per al departament d'Arequipa.

30 de maig del 2003

Transmissió del decret suprem núm. 055-2003-PCM de data 27 de maig del 2003, mitjançant el qual s'instaura l'estat d'urgència en el conjunt del territori nacional per un període de 30 dies. El Govern peruà ha precisat que les disposicions derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

27 de juny del 2003

Transmissió del Decret núm. 062-2003-PCM de data 25 de juny del 2003, amb el qual s'aixeca l'estat d'urgència en el territori nacional, llevat dels departaments de Junín, Ayacucho i Apurímac, i de la província de La Convención (departament de Cuzco), on es manté per un període de 30 dies.

El Govern del Perú precisa que durant la pròrroga de l'estat d'urgència, les disposicions derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

10 de setembre del 2003

Transmissió del Decret núm. 077-2003-PCM de data 27 d'agost del 2003, mitjançant el qual ha estat decretat un estat d'urgència per un període de 30 dies, i de la Resolució suprema núm. 289-DE/SG del 27 d'agost del 2003.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

30 de setembre del 2003

Transmissió del decret suprem núm. 083-2003-PCM del 25 de setembre del 2003, pel qual ha estat prorrogat un estat d'urgència per un període de 60 dies, i de la Resolució suprema núm. 335-DE/SG del 25 de setembre del 2003.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

1 de desembre del 2003

El dia 1 de desembre del 2003, el secretari general ha rebut una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 093-2003-PCM del 26 de novembre del 2003, mitjançant el qual es prorrogava un estat d'urgència per un període de 60 dies, i de la Resolució suprema núm. 474-2003-DE/SG del 26 de novembre del 2003.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

27 de gener del 2004

El 27 de gener del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 003-2004-PCM del 23 de gener del 2004, mitjançant el qual ha estat prorrogat un estat d'urgència per un període de 60 dies, i de la Resolució suprema núm. 021-2004-DE/SG del 23 de gener del 2004.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions

que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

30 de març del 2004

El 30 de març del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 025-2004-PCM del 24 de març del 2004, mitjançant el qual ha estat prorrogat un estat d'urgència per un període de 60 dies, i de la Disposició núm. 133-2004-DE/SG del 24 de març del 2004.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

13 de maig del 2004

El 13 de maig del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 028-2004-PCM del 6 d'abril del 2004, mitjançant el qual ha estat prorrogat un estat d'urgència per un període de 60 dies, i del decret suprem núm. 010-2004-DE/SG del 5 de febrer del 2004 relatiu a la declaració de l'estat d'urgència.

2 de juny del 2004

El 2 de juny del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 039-2004-PCM del 20 de maig del 2004, mitjançant el qual ha estat prorrogat un estat d'urgència per un període de 60 dies, i de la Resolució suprema núm. 218-2004-DE/SG del 20 de maig del 2004.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

5 d'agost del 2004

El 5 d'agost del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 056-2004-PCM del 22 de juliol del 2004, mitjançant el qual ha estat prorrogat un

estat d'urgència per un període de 60 dies.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

28 d'octubre del 2004

El 28 d'octubre del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 071-2004-PCM del 19 d'octubre del 2004, mitjançant el qual s'ha declarat un estat d'urgència en els districtes de San Gabán, Ollachea i Ayapara de la província de Carabaya i en el districte d'Antauta de la província de Melgar, al departament de Puno.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

16 de novembre del 2004

El 16 de novembre del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 076-2004-PCM del 6 de novembre del 2004, mitjançant el qual s'ha declarat un estat d'urgència a la província de l'Alta Amazònia, departament de Loreto, per un període de 30 dies.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, les disposicions que queden derogades són els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

23 de novembre del 2004

El 23 de novembre del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 081-2004-PCM del 20 de novembre del 2004, mitjançant el qual s'aixecava l'estat d'urgència a les províncies d'Andahuaylas i de Chicheros del departament d'Apurímac. Al mateix temps l'estat d'urgència s'ha prorrogat 60 dies a les províncies de Huanta i de La Mar del departament d'Ayacucho, a la província de Tayacaja del departament de Huancavelica; a la província de La

Convención del departament de Cuzco; a la província de Satipo del districte d'Andamarca de la província de Concepción i al districte de Santo Domingo de Acobamba de la província de Huancayo del departament de Junín.

El Govern del Perú ha precisat que durant l'estat d'urgència, queden suspesos els drets constitucionals a què fan referència els apartats 9, 11 i 12 de l'article 2 i la lletra f de l'apartat 24 del mateix article de la Constitució política del Perú.

2 de desembre del 2004

El 2 de desembre del 2004, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 082-2004-PCM, publicat el 23 de novembre del 2004, mitjançant el qual es prorrogava l'estat d'urgència fins al 31 de desembre del 2004 en els districtes de San Gabán, Ollachea i Ayapara, província de Carabaya, i en el districte d'Antauta, província de Melgar, departament de Puno.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

26 de gener del 2005

El 25 de gener del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 001-2005-PCM, publicat el 2 de gener del 2005, mitjançant el qual es declarava un estat d'urgència d'una durada de 30 dies al departament d'Apurímac.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

27 de gener del 2005

El 27 de gener del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 003-2005-PCM, publicat el 25 de gener del 2005, mitjançant el qual es prorrogava l'estat d'urgència per una durada de 60 dies en les províncies de Huanta i de

La Mar, del departament d'Ayacucho; en la província de La Convención, del departament de Cuzco; en la província de Satipo, al districte d'Andamarca de la província de Concepción; i al districte de Santo Domingo d'Acobamba, de la província de Huancayo, del departament de Junín.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

31 de març del 2005

El 31 de març del 2005, el Secretari General va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 003-2005-PCM, publicat el 19 de març del 2005, mitjançant el qual es prorrogava l'estat d'urgència, per una durada de 60 dies, en les províncies de Huanta i de La Mar, del departament d'Ayacucho; en la província de Tayacaja, del departament de Huancavelica; en la província de la Convención del departament de Cuzco; en la província de Satipo, al districte d'Andamarca de la província de Concepción; i al districte de Santo Domingo d'Acobamba, de la província de Huancayo, del departament de Junín.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

8 d'abril del 2005

El 8 d'abril del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 028-2005-PCM, publicat el 3 d'abril del 2005, mitjançant el qual s'instaurava un estat d'urgència per un període de 30 dies en les províncies d'Andahuaylas i de Chincheros del departament d'Apurímac.

Durant l'estat d'urgència queden suspesos el dret a la inviolabilitat del domicili, el dret a circular lliurement, el dret a la llibertat de reunió i el dret a la llibertat i la seguretat de les persones a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

24 de maig del 2005

El 24 de maig del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern

del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 038-2005-PCM, publicat el 21 de maig del 2005, mitjançant el qual es prorrogava l'estat d'urgència, per una durada de 60 dies, en les províncies de Huanta i de La Mar, del departament d'Ayacucho; en la província de Tayacaja, del departament de Huancavelica; en la província de la Convenció del departament de Cuzco; en la província de Satipo, al districte d'Andamarca de la província de Concepción; i al districte de Santo Domingo d'Acobamba, de la província de Huancayo, del departament de Junín.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els articles 9, 12, 17 i 21 del Pacte.

21 de juliol del 2005

El 21 de juliol del 2005, el secretari general va rebre una notificació del Govern del Perú, feta en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte susdit, en la qual comunicava el text del decret suprem núm. 049-2005-PCM, publicat el 18 de juliol del 2005, mitjançant el qual es prorrogava l'estat d'urgència, per una durada de 60 dies, en les províncies de Huanta i de La Mar, del departament d'Ayacucho; en la província de Tayacaja, del departament de Huancavelica; en la província de la Convenció del departament de Cuzco; en la província de Satipo, al districte d'Andamarca de la província de Concepción; i al districte de Santo Domingo d'Acobamba, de la província de Huancayo, del departament de Junín.

El Govern del Perú va precisar que durant l'estat d'urgència quedaven suspesos els drets a què fan referència els apartats 9, 11 i 12 de l'article 2 i la lletra f de l'apartat 24 del mateix article de la Constitució política del Perú, i els articles 17, 12, 21 i 9 del Pacte.

Polònia

1 de febrer de 1982

"En relació amb la proclamació de la llei marcial per part del Consell d'Estat de la República Popular de Polònia, fonamentada en l'apartat 2 de l'article 33 de la Constitució de Polònia, hi ha hagut una suspensió temporal o una limitació

d'aplicació de les disposicions dels articles 9, 12 (apartats 1 i 2), 14 (apartat 5), 19 (apartats 2, 21 i 22) del Pacte, fins al punt que estrictament requereixen les exigències de la situació.

La limitació temporal de certs drets dels ciutadans ha estat motivada per l'interès suprem nacional. Va ser motivada per les exigències d'impedir una guerra civil, l'anarquia econòmica, com també la desestabilització de l'estat i de les estructures socials.

Les mesures restrictives en qüestió tenen un caràcter temporal. Ja han estat considerablement retallades i així que es vagi estabilitzant la situació s'aniran retirant."

22 de desembre de 1982

Basant-se en la llei del *Seym* de la República Popular de Polònia del 18 de desembre de 1982 referent a les normes legals especials en períodes de suspensió de la llei marcial, s'aixeca la suspensió dels articles 9, 12 (apartats 1 i 2), articles 21 i 22, amb efecte a partir del 31 de desembre de 1982.

De conformitat amb els termes de la mateixa llei i també com a resultat de mesures successives anteriors, les restriccions en l'aplicació de les disposicions del Pacte que encara estan suspeses, és a dir, l'apartat 5 de l'article 14 i l'apartat 2 de l'article 19, també s'han reduït significativament:

Per exemple, amb referència a l'apartat 5 de l'article 14 del Pacte, els procediments d'emergència han estat suprimits amb relació als crims i delictes comesos en conflictes socials per motius polítics, només es continuen mantenint per als delictes més greus contra els interessos bàsics econòmics de l'estat i també contra la vida, la salut i la propietat dels seus ciutadans.

25 de juliol de 1983

Aixecament de les suspensions a partir del 22 de juliol de 1983.

Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord

17 de maig de 1976

"El Govern del Regne Unit notifica als altres estats part en aquest Pacte, de conformitat amb l'article 4, la seva intenció

de prendre i continuar les mesures que van en contra de les seves obligacions en virtut del Pacte.

En els darrers anys, hi ha hagut al Regne Unit campanyes de terrorisme organitzat en relació amb la situació a Irlanda del Nord que s'han manifestat en assassinats, intents d'assassinats i mutilacions, intents d'expulsions, intimidació, i disturbis civils violents, bombardeigs i incendis provocats que han resultat en morts, ferits i importants danys materials. Aquesta situació constitueix un perill públic excepcional en el sentit de l'apartat 1 de l'article 4 del Pacte. Aquest perill excepcional va començar abans de la ratificació del Pacte per part del Regne Unit i periòdicament s'han promulgat lleis relacionades amb aquest.

"El Govern del Regne Unit ha cregut que era necessari (i en alguns casos continua creient que és necessari) assumir poders, fins al punt estrictament requerit per les exigències de la situació, per protegir la vida, per protegir la propietat i per prevenir l'esclat de desordres públics, i incloent-hi l'exercici dels poders d'arrest, detenció i expulsió. Si aquestes mesures no fossin compatibles amb les disposicions de l'article 9, dels apartats 2 i 3 de l'article 10, de l'apartat 1 de l'article 12, dels articles 14 i 17, de l'apartat 2 de l'article 19, i dels articles 21 o 22 del Pacte, el Regne Unit no podrà complir les obligacions que suposen aquestes disposicions."

22 d'agost de 1984

Es posa fi immediatament a les suspensions de l'article 9, dels apartats 2 i 3 de l'article 10, de l'apartat 1 de l'article 12, dels articles 14 i 17, de l'apartat 2 de l'article 19, i dels articles 21 i 22 del Pacte.

23 de desembre de 1988

[El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord] ha considerat necessari prendre mesures, o mantenir-les, que li impedeixen complir les obligacions en virtut de l'article 9 del Pacte. *(Per conèixer els motius d'aquesta decisió vegeu l'apartat 2 de la notificació anterior del 17 de maig de 1976, que continua sent d'aplicació).*

Les persones de les quals hi hagi motius raonables per sospitar la implicació en actes terroristes relacionats amb la si-

tuació a Irlanda del Nord, o sospitosos d'haver comès delictes segons la legislació vigent o que han estat detinguts durant més de 48 hores, poden, per decisió del secretari d'estat, tornar a ser detingudes sense cap càrrec per períodes de fins a cinc dies.

No obstant això, la sentència del 29 de novembre de 1988 del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el cas Brogan i consorts, el Govern considera necessari continuar exercint els poders abans esmentats fins al punt estricte que requereixen les exigències de la situació, per permetre que es puguin acabar les investigacions i recerques necessàries per decidir si cal instruir un procediment penal. [Aquest aclariment es fa per si aquestes mesures poden ser incompatibles amb l'apartat 3 de l'article 9 del Pacte.]

31 de març de 1989

(Datat del 23 de març de 1989)

Substitució, a partir del 22 de març de 1989, de les mesures indicades en la notificació anterior del 23 de desembre de 1988, per l'article 14 i l'apartat 6 de l'annex 5 de la Llei de prevenció del terrorisme (disposicions transitòries) de 1989, que conté unes disposicions comparables.

18 de desembre de 1989

(Datat del 12 de desembre de 1989)

"El Govern del Regne Unit ha [prèviament] considerat necessari prendre [diverses mesures] i continuar-les, i suspendre certs aspectes de les obligacions de l'article 9 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

El 14 de novembre de 1989, el secretari d'Interior va anunciar que el Govern havia arribat a la conclusió que no s'havia identificat cap procediment que fos satisfactori per revisar les detencions de terroristes sospitosos per part de la Justícia i que, per tant, la suspensió notificada segons l'article 4 del Pacte continuarà en vigor mentre les circumstàncies ho exigeixin."

21 de febrer del 2001

(Datat del 20 de febrer del 2001)

Notificació per aixecar la suspensió de l'apartat 3 de l'article 9 del Pacte, amb

efecte a partir del dilluns 26 de febrer del 2001.

La notificació fa constar, a més, que l'aixecament de la suspensió només és d'aplicació al Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord i que encara no és possible fer-ho respecte del Bailiwick de Jersey, el Bailiwick de Guernsey i l'illa de Man.

18 de desembre del 2001

Notificació de la derogació del Regne Unit a l'article 9 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Tinc l'honor de presentar els meus compliments a Vostra Excel·lència i de comunicar-vos les informacions següents, en execució de les obligacions que incumbeixen al Govern de Sa Majestat al Regne Unit segons els termes de l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics adoptat per l'Assemblea General el 16 de setembre de 1966.

Perill públic excepcional al Regne Unit

Els atacs terroristes comesos a Nova York, Washington i Pensilvània l'11 de setembre del 2001, han causat diversos milers de morts, fins i tot nombroses víctimes britàniques i altres de 70 nacionalitats diferents. Mitjançant les seves resolucions 1368 (2001) i 1373 (2001), el Consell de Seguretat de l'Organització de les Nacions Unides ha reconegut que aquests atacs constitueixen una amenaça per a la pau i la seguretat internacionals.

L'amenaça que representa el terrorisme internacional té un caràcter continu. En la seva resolució 1373 (2001), el Consell de Seguretat, actuant en virtut del Capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, ha recomanat expressament a tots els estats que prenguin mesures per prevenir els atemptats terroristes, fins i tot refusant de donar asil a aquells que financen, organitzen, donen suport o cometes actes de terrorisme. Persones sospitoses d'estar implicades en el terrorisme internacional fan planar una amenaça terrorista sobre el Regne Unit. En particular, remarquem la presència al Regne Unit de ciutadans estrangers que són sospitosos d'estar implicats en la comissió o la preparació d'actes de terrorisme internacional o en la instigació

d'actes d'aquesta mena, de ser membres d'organitzacions o de grups implicats d'aquesta manera o de tenir lligams amb membres d'organitzacions d'aquest tipus o de grups d'aquesta mena, i que representen una amenaça per a la seguretat nacional del Regne Unit. Existeix per tant al Regne Unit un perill públic excepcional, en el sentit de l'apartat 1 de l'article 4 del Pacte.

Llei relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat del 2001

Davant d'aquesta situació de perill públic excepcional, la llei relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat del 2001 (*Anti-terrorism, Crime and Security Act, 2001*) institueix, entre altres disposicions, un ampli poder d'arrest i de detenció respecte dels ciutadans estrangers que es té la intenció de retornar o expulsar del Regne Unit, però el retorn o l'expulsió dels quals no és momentàniament possible, ja que la seva detenció seria il·lícita vistos els poders conferits pel dret intern en vigor. Aquest ampli poder d'arrest i de detenció s'aplica en els casos on el secretari d'Estat hagi expedit un certificat que indiqui que, segons ell, la presència de l'interessat al Regne Unit constitueix un risc per a la seguretat nacional i que sospita que l'interessat és un terrorista internacional. Aquest certificat pot donar lloc a un recurs davant la *Special Immigration Appeals Commission* (SIAC) (Comissió especial de recurs en matèria d'immigració) instituïda per la llei de 1997 relativa a l'esmentada Comissió (*Special Immigration Appeals Commission Act, 1997*), que té competència per anul·lar-lo si considera que el certificat no hauria d'haver estat expedit. Es pot interposar recursos contra les decisions de la SIAC sobre punts de dret. A més, la SIAC sotmetrà el certificat a un nou examen periòdic. La Comissió també pot, si escau, acordar la posada en llibertat sota fiança en certes condicions. La persona detinguda té en tot moment la facultat de fer cessar la seva detenció acceptant deixar el territori del Regne Unit.

L'ampli poder d'arrest i de detenció instituït per la llei del 2001 relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat és una mesura estrictament exigida per la situació. És una disposició temporal, que entra en vigor per un període inicial

de 15 mesos, al terme dels quals expirarà si el Parlament no la renova. Més enllà d'aquest període, està sotmesa a una renovació anual pel Parlament. Si, en algun moment, el Govern estima que el perill públic excepcional ja no existeix o que l'ampli poder ja no és estrictament exigít per la situació, el secretari d'Estat abrogarà aquesta disposició per decret.

Poders de detenció segons el dret intern (llevat dels que estableix la llei del 2001 relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat)

Segons els termes de la llei relativa a la immigració de 1971 ("la llei de 1971"), el Govern està habilitat a retornar o expulsar les persones la presència de les quals al Regne Unit està considerada contrària al bé públic per motius de seguretat nacional. A l'espera del seu retorn o la seva expulsió, aquestes persones també poden ser detingudes i arrestades en aplicació dels annexos 2 i 3 de la llei de 1971. Els tribunals del Regne Unit han jutjat que aquest poder de detenció només podia exercir-se durant el temps necessari per procedir al retorn, tenint en compte totes les circumstàncies del cas, i que, si resultés clarament que el retorn no fos possible en un termini raonable, la detenció seria il·lícita (R v Governor of Durham Prison, ex parte Singh [1984] All ER 983).

Article 9 del Pacte

En alguns casos, en què la intenció de retornar o expulsar una persona per motius de seguretat nacional subsisteix, pot passar que el manteniment d'una detenció sigui incompatible amb l'article 9 del Pacte. És el cas, per exemple, quan l'interessat ha demostrat que el fet de retornar-lo al seu país comportaria el risc d'exposar-lo a un tractament contrari a l'article 7 del Pacte. En un cas així, independentment de la gravetat de l'amenaça que representi per a la seguretat nacional, és ben clar que les obligacions internacionals del Regne Unit prohibeixen de retornar o expulsar l'interessat cap a un lloc on correria un risc real de ser sotmès a un tractament d'aquesta mena. Si no hi ha cap altra destinació immediatament disponible, el retorn o l'expulsió pot ser momentàniament impossible, fins i tot si la intenció última és retornar o expulsar l'interessat una ve-

gada que s'hagin pogut prendre disposicions satisfactòries. A més, és possible que no es pugui perseguir penalment aquesta persona, a causa de les regles estrictes que regeixen l'admissibilitat de les proves en l'ordenament de la justícia penal del Regne Unit i de la norma de prova exigent que hi ha establerta.

Derogació per l'article 4 del Pacte

El Govern ha examinat si l'exercici de l'ampli poder de detenció conferit per la llei del 2001 relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat no correria el risc de ser incompatible amb les obligacions que resulten de l'article 9 del Pacte. En la mesura que l'exercici d'aquest ampli poder pogués ser incompatible amb les obligacions que incumbeixen al Regne Unit en virtut de l'article 9, el Govern ha decidit utilitzar el dret de derogació conferit per l'apartat 1 de l'article 4 del Pacte, i aquest seria el cas fins a un nou avís.

15 de març del 2005

(Datat del 15 de març del 2005)

Les disposicions establertes en la notificació del 12 de desembre del 2001, és a dir, l'ampli poder d'arrest i de detenció conferit per la llei relativa a l'antiterrorisme, la criminalitat i la seguretat del 2001, van esdevenir sense efecte el 14 de març del 2005. Per aquest motiu la notificació en qüestió es retira amb efecte a partir d'aquesta data, i el Govern del Regne Unit confirma que les disposicions pertinents del Pacte es tornaran a aplicar amb efecte a partir d'aquesta data.

Sèrbia i Montenegro

13 de març del 2003

(Datat del 12 de març del 2003)

El 13 de març del 2003, el secretari general va rebre una notificació del Govern de Sèrbia i Montenegro, de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte esmentat, en què reproduïx el text de la decisió i del Decret del 12 de març del 2003 de la presidenta ínterim de la República, relatiu a la proclamació de l'estat d'emergència. El decret esmentat, promulgat per la presidenta de la República de Sèrbia i Montenegro, relatiu a les mesures especials que han de ser aplicades durant l'estat d'emergèn-

cia, preveu la suspensió dels articles 9, 12, 14, 17, 19 i 21 i l'apartat 2 de l'article 22 del Pacte.

24 d'abril del 2003

(Datat del 13 d'abril del 2003)

Aixecament de l'estat d'emergència proclamat el 12 de març del 2003.

Sri Lanka

21 de maig de 1984

(Datat del 21 de maig de 1984)

Proclamació de l'estat d'emergència a tot el territori d'Sri Lanka, i com a conseqüència suspensió de l'apartat 3 de l'article 9 i la lletra b de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte a partir del 18 de maig de 1984.

23 de maig de 1984

El Govern d'Sri Lanka va especificar que les normes d'emergència i les lleis especials eren mesures temporals exigides per l'existència d'una situació d'inseguretat extraordinària i que no era la seva intenció prorrogar-les més enllà del que fos absolutament necessari.

16 de gener de 1989

(Datat del 13 de gener de 1989)

Finalització de l'estat d'emergència a partir de l'11 de gener de 1989.

29 d'agost de 1989

(Datat del 18 d'agost de 1989)

Establiment de l'estat d'emergència per un període de 30 dies a partir del 20 de juny de 1989 i derogació de les disposicions de l'apartat 2 de l'article 9.

La notificació assenyalava que l'estat d'emergència ha estat declarat en vista de l'escalada progressiva de violència, actes de sabotatge i interrupció dels serveis essencials a tot el país, després de l'aixecament de l'estat d'emergència de l'11 de gener de 1989 (vegeu notificació anterior del 16 de gener de 1989).

4 d'octubre de 1994

(Datat del 29 de setembre de 1994)

Aixecament de l'estat d'emergència establert del 20 de juny de 1989 i notificat mitjançant la notificació del 18 d'agost de 1989, a partir del 4 de setembre de 1994, llevat de les províncies del nord i de l'est

i certes àrees que confronten amb aquestes províncies i que estan designades de manera específica en la Proclamació presidencial de l'1 de setembre de 1994.

30 de maig del 2000

(Datat del 30 de maig del 2000)

Declaració de l'estat d'emergència.

Suspensió dels apartats 2 i 3 de l'article 9, dels apartats 1 i 2 de l'article 12, de l'apartat 3 de l'article 14, de l'apartat 1 de l'article 17, de l'apartat 2 de l'article 19 i dels articles 21 i 22.

Sudan

14 de febrer de 1992

(Datat del 21 d'agost de 1991)

"L'estat d'emergència va ser declarat a tot el territori del Sudan el dia 20 de juny de 1989, quan la Revolució per a la Salvació Nacional va prendre el poder per assegurar la protecció i la seguretat del país. *[Els articles del Pacte que han estat suspesos són l'article 2 i l'apartat 1 de l'article 22 com posteriorment va indicar el Govern del Sudan].*

Els motius per declarar l'estat d'emergència van ser [que] la Revolució va heretar, el mes de juny de 1989, una situació socioeconòmica i política molt caòtica amb una guerra civil desencadenada al sud (la guerra civil va començar el 1983 i des d'aleshores s'havia declarat l'estat d'emergència), el nord submergit en el caos, amb greus situacions de robaris a mà armada a l'oest (com a resultat de la crisi actual al Txad), i també a l'est, a més d'amenaques possibles d'intervencions estrangeres.

Les normes d'emergència es van dictar com a complement de les disposicions del Decret constitucional núm. 2) (l'estat d'emergència), que conté més de 40 articles destinats a assegurar la protecció i la seguretat del país. Fins ara, però, no s'ha declarat culpable ningú ni s'ha sentenciat a mort en virtut d'aquestes normes des que es va fer la declaració de l'estat d'emergència. Els oficials de l'exèrcit que van ser executats el 26 de juliol de 1990 van ser acusats de conformitat amb:

I) la Llei de les forces armades populars (article 47);

II) la Llei de les normes de procediment per a les forces armades populars, 1983 (article 127);

III) el Codi penal, 1983 (article 96).

Uns altres tres civils van ser condemnats a mort de conformitat amb les disposicions de la Llei d'operacions en divises del 1981.

Cal esmentar que el president del Consell de Comandament de la Revolució per a la Salvació Nacional va promulgar el mes d'abril passat una amnistia general gràcies a la qual van ser alliberats tots els detinguts per motius polítics i els poders de detenció van ser confiats a la Justícia. També es va publicar un decret que abolia la Llei de tribunals especials del 1989 i la seva modificació del 30 de gener de 1990, que eren competents per als actes i les acusacions de violació dels decrets constitucionals i de les normes d'emergència.

En aquestes circumstàncies es va fer necessari que la Revolució proclamés les normes d'estat d'emergència.

Nogensmenys, l'estat d'emergència serà aixecat quan el procés per a la pacificació arribi a terme i un nou sistema estigui establert.

17 d'agost del 2001

El Govern del Sudan declara que l'estat d'emergència es prorroga fins al 31 de desembre del 2001.

20 de desembre del 2001

(Datat del 19 de desembre del 2001)

El Govern del Sudan declara que l'estat d'emergència es prorroga fins al 31 de desembre del 2002.

Surinam

18 de març de 1991

Finalització, a partir de l'1 de setembre de 1989, de l'estat d'emergència declarat l'1 de desembre de 1986 al territori dels districtes de Marowijne, Commewijne, Para, Brokopondo i en part del territori del districte de Sipaliwini (entre el riu Marowijne i 56° WLO, a causa de l'activitat terrorista Els articles del Pacte que van ser suspesos són els articles 12, 21 i 22 del Pacte.

Trinitat i Tobago

6 de novembre de 1990

(Datat del 15 d'agost de 1990)

Proclamació de l'estat d'emergència a la República de Trinitat i Tobago, a partir del 28 de juliol de 1990 i suspensió dels articles 9, 12, 21 i apartat 3 de l'article 14.

18 d'agost de 1995

(Data de l'11 d'agost de 1995)

Per la proclamació feta el 3 d'agost de 1995, s'ha declarat l'estat d'emergència a la ciutat de Port of Spain a partir del 3 d'agost de 1995, a causa del fet que, com ha assenyalat el Govern de Trinitat i Tobago, han tingut lloc actes, o hi ha una amenaça immediata d'actes, per part de persones o agrupacions de persones de tal naturalesa i a una escala tan gran que poden posar en perill la seguretat pública o poden privar la comunitat del proveïment de serveis essencials per viure. Les disposicions del Pacte que el Govern de Trinitat i Tobago ha suspès són els articles 9, 12, 21 i apartat 3 de l'article 14.

L'esmentat estat d'emergència va ser aixecat el 7 d'agost de 1995, per una resolució de la Cambra de Representants.

Uruguai

30 de juliol de 1979

[El Govern de l'Uruguai] té l'honor de demanar que el requisit establert a l'apartat 3 de l'article 4 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics es consideri que ha estat complert formalment pel que fa a l'existència i el manteniment a l'Uruguai d'una situació de perill públic excepcional a què fa referència l'apartat 1 de l'article 4.

Aquesta situació d'emergència la naturalesa i conseqüències de la qual corresponen a la descripció feta a l'article 4, és a dir, que existeixi una amenaça per a l'existència de la nació, és un tema conegut universalment i, per tant, aquesta comunicació pot semblar supèrflua pel que fa al proveïment d'informació substancial.

Aquest tema ha estat objecte d'incomptables declaracions oficials tant a escala regional com internacional.

No obstant això, [el] Govern de l'Uruguai desitja d'una banda complir formalment el requisit abans esmentat, i de

l'altra reiterar que les mesures d'emergència que s'han pres i que compleixen estrictament els requisits de l'apartat 2 de l'article 4 estan destinades precisament a aconseguir una protecció veritable, efectiva i duradora dels drets humans, l'observança i la promoció dels quals són l'essència de la nostra existència com a nació independent i sobirana.

Sense perjudici del que s'acaba de declarar, la informació a què fa referència l'apartat 3 de l'article 4 sobre la naturalesa i la durada de les mesures d'emergència s'aportarà de manera més detallada quan es presenti l'informe a què fa referència l'article 40 del Pacte, de manera que es puguin entendre perfectament l'abast i l'evolució d'aquestes mesures.

Veneçuela

12 d'abril de 1989

(Datat del 17 de març de 1989)

Establiment de mesures d'emergència i suspensió dels articles 9, 12, 17, 19 i 21 a tot Veneçuela. La notificació estipula que la suspensió es va dur a terme a causa d'una sèrie d'alteracions greus de l'ordre públic i d'explosions de violència, actes de vandalisme i violacions de la seguretat contra les persones i les llars, que van resultar en pèrdues de vides i danys materials i van causar, per tant, un deteriorament de la situació econòmica del país.

(Datat del 31 de març de 1989)

Restabliment, a partir del 22 de març de 1989, de les garanties constitucionals que van ser suspeses tal com es confirmava en l'anterior notificació del 17 de març de 1989.

5 de febrer de 1992

(Datat del 4 de febrer de 1992)

Suspensió de certes garanties constitucionals a tot Veneçuela amb vista a facilitar el restabliment total de l'ordre públic a tot el territori nacional.

El Govern de Veneçuela va especificar que "les mesures s'havien fet necessàries després de l'intent criminal d'assassinar el president de la República amb l'objecte de capgirar l'imperi de la llei i socavar l'ordre constitucional de la República, fets que constitueixen un atemptat contra els èxits del poble de Ve-

neçuela al llarg de més de tres dècades de govern totalment democràtic".

Els drets constitucionals suspesos a Veneçuela corresponen als drets establerts en els articles 9, 12, 17, 19 i 21. També s'ha suspès temporalment el dret de vaga.

24 de febrer de 1992

(Datat del 24 de febrer de 1992)

Restabliment, a partir del 13 de febrer de 1992, de les garanties establertes als articles 12 i 19 del Pacte i també el dret de vaga.

6 de maig de 1992

(Datat del 30 d'abril de 1992)

Restabliment, a partir del 9 d'abril de 1992, de les garanties establertes als articles 9, 17 i 21 del Pacte, amb la qual cosa es posa fi a l'estat d'emergència declarat el 4 de febrer de 1992.

2 de desembre de 1992

(Datat del 30 de novembre de 1992)

Per Decret núm. 2668, del 27 de novembre de 1992, s'han suspès a Veneçuela certes garanties constitucionals relatives als drets establerts als articles 9, 17, 19 i 21 del Pacte, a causa de la temptativa de cop d'estat del 27 de novembre de 1992.

Aquesta mesura es va fer necessària després que un grup de subversius civils, en connivència amb un petit escamot militar, van ocupar la base aèria de Palo Negro, a la ciutat de Maracay, estat d'Aragua, i la base Francisco Miranda de la ciutat de Caracas, seu del comandament de les forces armades de l'aire i, per tant, amenaçaven el sistema democràtic.

Per Decret núm. 2670, del 28 de novembre de 1992, restabliment, a partir d'aquesta mateixa data, dels drets establerts a l'article 21 del Pacte.

5 de març de 1993

Restabliment, en virtut del Decret núm. 2764, del 16 de gener de 1993, dels drets relatius a les llibertats personals que corresponen a l'apartat 1 de l'article 9 i a l'article 11 del Pacte, a tot el territori nacional. Els drets relatius a la llibertat i seguretat de les persones, com també el de la inviolabilitat del domicili i el dret

de manifestació, han estat restablerts a partir del 22 de desembre de 1992.

Restabliment, en virtut del Decret núm. 2672, de l'1 de desembre de 1992, de certs drets que havien estat suspesos per Decret núm. 2668, del 27 de novembre de 1992.

Suspensió, en virtut del Decret núm. 2765, del 16 de gener de 1993, de certs drets a l'estat de Sucre a causa d'un atemptat contra l'ordre públic en aquest estat. Aquests drets, que corresponen a l'apartat 1 de l'article 12 i a l'article 21 del Pacte, van ser establerts per Decret núm. 2780, del 25 de gener de 1993.

7 de juliol de 1994

(Datat del 29 de juny de 1994)

Per Decret núm. 241, del 27 de juny de 1994, suspensió de certes garanties constitucionals pel fet que la situació econòmica i financera del país ha creat unes circumstàncies que poden fer perillar l'ordre públic.

Suspensió de les disposicions dels articles 9, 12 i 17 del Pacte.

1 de setembre de 1995

(Datat del 18 de juliol de 1995)

Per Decret núm. 739, del 6 de juliol de 1995, restabliment de les garanties constitucionals, suspeses per Decret núm. 241, del 27 de juny de 1994 [vegeu la notificació rebuda el 7 de juliol de 1994], a tot el territori nacional, a excepció dels municipis autònoms de Rosario de Perijá i Catatumbo, a l'estat de Zulia; de García de Hevia, Pedro María Ureña, Bolívar, Panamericano i Fernández Feo, a l'estat de Táchira; de Páez, Pedro Camejo i Rómulo Gallegos, a l'estat d'Apure; i d'Atures, Atuana, Manapiare, Atabapo, Alto Orinoco i Guainí, a l'estat d'Amazonas. El Govern considera que la situació en aquests municipis fronterers on es trobava l'escenari del conflicte i on es van decretar les operacions núm. 1 requereix que en interès de protegir les seves fronteres aquestes garanties continuïn suspeses.

22 de març de 1999

(Datat del 3 de març de 1999)

Restabliment, a partir del 3 de març de 1999, de les garanties establertes als articles 9, 12 i 17 del Pacte, suspeses per De-

cret núm. 739, del 6 de juliol de 1995. [Vegeu la notificació rebuda l'1 de setembre de 1995].

Xile

7 de setembre de 1976

[Xile] ha estat sota l'estat de setge per raons de defensa interna, des de l'11 de març de 1976; l'estat de setge va ser legalment proclamat per Decret legislatiu núm. 1.369.

La proclamació es va fer de conformitat amb les disposicions constitucionals relatives a l'estat de setge, que estan en vigor des del 1925, en vista de la responsabilitat ineludible de les autoritats governamentals de preservar l'ordre públic i pel fet que a Xile continuen existint grups sediciosos extremistes, l'objectiu dels quals és enderrocar el Govern establert.

Com a conseqüència de la proclamació de l'estat de setge, s'han restringit a Xile els drets a què fan referència els articles 9, 12, 13, 19 i la lletra b de l'article 25 del Pacte relatiu als drets civils i polítics.

23 de setembre de 1986

(Datat del 16 de setembre de 1986)

Per Decret núm. 1.037, el Govern de Xile declara l'estat de setge arreu del territori nacional del 8 de setembre al 6 de desembre de 1986, mentre les circumstàncies ho justifiquin. La notificació especifica que Xile és objecte d'una onada d'agressió terrorista de proporcions alarmants, que els atacs han costat la vida d'un nombre important de ciutadans i de personal de les forces armades, que s'han descobert grans reserves d'armes a mans de terroristes i que, per primer cop en la història de la República, s'ha dut a terme un atac terrorista contra Sa Excel·lència el president de la República.

La notificació especifica que se suspèn els drets establerts als articles 9, 12, 13 i 19 del Pacte.

29 d'octubre de 1986

(Datat del 28 d'octubre de 1986)

Finalització de l'estat de setge a l'onzena regió, a la dotzena regió (amb l'excepció de la regió de Punta Arenas), a la província de Chiloé, a la desena regió, i a la província de Parinacota, a la primera regió.

20 de novembre de 1986

(Datat del 20 de novembre de 1986)

Finalització de l'estat de setge a partir de l'11 de novembre de 1986 a les províncies de Cardenal Caro, a la 6a regió; Arauco, a la 8a regió, i a Palena, a la 10a regió.

29 de gener de 1987

(Datat del 20 de gener de 1987)

Finalització de l'estat de setge sobre tot el territori de Xile el 6 de gener de 1987.

31 d'agost de 1988

Finalització de l'estat d'emergència i de l'estat de perill de pertorbació de la pau nacional a Xile, a partir del 27 d'agost de 1988, [...] fet que posa fi a tots els estats d'excepció al país, que ara es troba en una situació de plena normalitat jurídica.

Aplicació territorial

Participant	Data de recepció de la notificació	Territoris
Països Baixos ³²	11 de desembre de 1978	Antilles Neerlandeses
Portugal	27 d'abril de 1993	Macau
Regne Unit ^{33,34,35}	20 de maig de 1976	El bailiwick de Guernsey, el Bailiwick de Jersey, l'illa de Man, Belize, Bermuda, les illes Verges Britàniques, les illes Caiman, les illes Falkland i dependències, Gibraltar, les illes Gilbert, Hong Kong, Montserrat, el grup Pitcairn, Belize, Santa Helena i dependències, les illes Salomó, les illes Turks i Caicos i Tuvalu

Notes

1. La República Democràtica Alemanya va signar i ratificar el Pacte amb declaracions el 27 de març de 1973 i el 8 de novembre de 1973, respectivament.

2. L'antiga Iugoslàvia va signar i ratificar el Pacte el 8 d'agost de 1967 i el 2 de juny de 1971, respectivament. Recordem que l'antiga Iugoslàvia va dipositar les notificacions en virtut de l'apartat 3 de l'article 4 (Derogacions) següents en les dates indicades a continuació:

17 d'abril de 1989 (Datat del 14 d'abril de 1989)

Derogació dels articles 12 i 21 del Pacte a la província autònoma socialista de Kosovo a partir del 28 de març de 1989. La notificació indica que aquesta mesura ha esdevingut necessària a causa de la greu situació en aquesta província on el sistema social estava posat en perill, i on els desordres van acabar amb morts, aquesta situació constitueix un perill públic que posa en perill els drets, les llibertats i la seguretat de tots els ciutadans de la província, independentment de la seva pertinença nacional.

30 de maig de 1989 (Datat del 29 de maig de 1989)

Cessament de la derogació de les disposicions de l'article 12 del Pacte a la Província autònoma de Kosovo a partir del 21 de maig de 1989.

La prohibició provisional de reunions públiques [article 21] únicament s'aplica a les manifestacions.

Aquesta mesura està destinada, com en el passat, a protegir l'ordre públic així com la pau, els drets, les llibertats i la seguretat de tots els ciutadans independentment de la seva nacionalitat.

20 de març de 1990 (Datat del 19 de març de 1990)

A partir del 21 de febrer de 1990 i a causa dels desordres creixents que han causat pèrdues en vides humanes a Kosovo, s'hi havia prohibit qualsevol desplaçament entre les 21 hores i les 4 hores, cosa que constitueix una derogació de l'article 12 del Pacte; i les assemblees públiques amb finalitats de manifestació també hi estaven prohibides, cosa que deroga l'article 21 del Pacte. El Govern a més ha indicat que la mesura que deroga l'article 12 havia finalitzat el 10 de març de 1990.

26 d'abril de 1990 (Datat del 24 d'abril de 1990)

Aixecament de l'estat d'urgència a partir del 18 d'abril de 1990.

3. Pel que fa a la signatura per Kamputxea Democràtica, el secretari general va rebre, el 5 de novembre de 1980, la comunicació següent del Govern mongol:

“El Govern de la República Popular Mongola considera que només el Consell revolucionari del poble de Kamputxea, únic representant autèntic i legal del poble kamputxeà, té el dret d'assumir obligacions internacionals en nom del poble kamputxeà. Per tant, el Govern de la República popular mongola considera que la signatura dels pactes relatius als drets humans pel representant de la pretesa Kamputxea Democràtica, règim que va cessar d'existir després de la revolució popular de Kamputxea, és nul·la i inexistent.

La signatura dels pactes relatius als drets humans per un individu el règim del qual, durant el curt període en què va ser al poder a Kamputxea, havia exterminat gairebé tres milions d'habitants i d'aquesta manera havia violat de la forma més flagrant les normes elementals dels drets humans, així com cadascuna de les disposicions dels pactes esmentats és un precedent lamentable que desacredita els nobles objectius i els principis superiors de la Carta de les Nacions Unides, l'esperit mateix dels pactes abans esmentats i perjudica greument el prestigi de l'Organització de les Nacions Unides.”

Posteriorment, s'han rebut comunicacions similars dels governs dels estats següents tal i com s'indica a continuació i s'han difós en forma de notificacions dipositàries o, a petició dels estats implicats, com a documents oficials de l'Assemblea General (A/35/781 i A/35/784):

Participant:	Data de recepció:
República Democràtica Alemanya	11 de desembre de 1980
Polònia:	12 de desembre de 1980
Ucraïna	16 de desembre de 1980
Hongria	19 de gener de 1981
Bulgària	29 de gener de 1981
Bielorússia	18 de febrer de 1981
Federació de Rússia	18 de febrer de 1981
República Txeca *	10 de març de 1981
* Vegeu la nota 8.	

4. Malgrat la Kamputxea Democràtica hagi signat els dos pactes [el Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals i el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics] el 17 d'octubre de 1980 (vegeu la nota 3, el Govern de Cambodja ha dipositat un instrument d'adhesió).

5. Signatura en nom de la República de la Xina el 5 d'octubre de 1967.

Pel que fa la signatura en qüestió, el secretari general ha rebut dels representants permanents o de les Missions Permanents de Bulgària, Mongòlia, República Socialista Soviètica de Bielorússia, República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia, Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques i de Iugoslàvia a l'Organització de les Nacions Unides, comunicacions que declaren que el seu Govern no reconeixia la validesa de l'esmentada signatura, l'únic govern habilitat a representar la Xina i a assumir obligacions en nom seu és el Govern popular de la Xina.

En diverses cartes dirigides al secretari general en relació amb les comunicacions més amunt esmentades, el representant permanent de la Xina a l'Organització de les Nacions Unides ha declarat que la República de la Xina, estat sobirà i membre de l'Organització de les Nacions Unides, havia participat a la vint-i-unena sessió ordinària de l'Assemblea General de les Nacions Unides, havia contribuït a l'elaboració dels pactes i del Protocol facultatiu en qüestió i els havia signat, i que totes les declaracions o reserves relatives als pactes i el Protocol opcional més amunt esmentats que eren incompatibles amb la posició legítima del Govern de la República de la Xina o que el perjudicaven no afectarien en res els drets i les obligacions de la República de la Xina que es desprenen d'aquests pactes i del Protocol opcional.

6. El 25 d'agost de 1997, el secretari general va rebre del Govern de la República Popular Democràtica de Corea una notificació de retirada del Pacte en data 23 d'agost de 1997.

Atès que el Pacte no contenia cap clàusula de retirada, la Secretaria de les Nacions Unides va enviar el 23 de setembre de 1997 al Govern de la República Popular Democràtica de Corea un me-

moràndum en el qual explica la situació jurídica generada per aquesta notificació.

Com ho explica en el seu memoràndum, el secretari general opina que la retirada del Pacte sembla impossible llevat que tots els estats part hi consentissin.

La notificació de retirada i el memoràndum han estat degudament difosos als estats part.

7. Txecoslovàquia va signar i ratificar el Pacte el 7 d'octubre de 1968 i el 23 de desembre de 1975, respectivament, amb declaracions.

A més, el 12 de març de 1991, el Govern txec va declarar el següent:

[La República Federal Txeca i Eslovaca] reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans, instituït per l'article 28 del Pacte, per rebre i examinar comunicacions en les quals un estat part pretén que un altre estat part no compleix amb les seves obligacions en virtut del Pacte.

Posteriorment, el 7 de juny de 1991, el Govern txec va notificar al secretari general, l'objecció següent:

El Govern de la República Federal Txeca i Eslovaca considera que les reserves formulades pel Govern de Corea pel que fa als apartats 5 i 7 de l'article 14 i a l'article 22 [del Pacte esmentat] són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte. El Govern txecoslovac opina que aquestes reserves contradiuen el principi generalment admès en dret internacional segons el qual un estat no pot invocar les disposicions del seu dret intern per justificar la no-execució d'un tractat.

La República Federal Txeca i Eslovaca estima per tant que aquestes reserves no són vàlides. No obstant això, la present declaració no s'ha de considerar com un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte entre la República Federal Txeca i Eslovaca i la República de Corea.

8. La formalitat ha estat efectuada pel Iemen democràtic.

9. Pel que fa a les declaracions interpretatives formulades per Algèria, el secretari general va rebre, el 25 d'octubre

de 1990, del Govern alemany la declaració següent:

[La República Federal d'Alemanya] interpreta que la declaració enunciada a l'apartat 2 no està destinada a eliminar l'obligació que correspon a Algèria de fer que els drets garantits a l'apartat 1 de l'article 8 del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, i a l'article 22 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics només puguin ser restringits pels motius esmentats en aquests articles, i que únicament puguin ser objecte de les restriccions establertes per la llei.

Interpreta la declaració que figura a l'apartat 4 en el sentit que Algèria, quan es refereix al seu sistema jurídic intern, no té la intenció de restringir l'obligació que li correspon assegurar, gràcies a mesures apropiades, la igualtat de drets i responsabilitats dels esposos respecte del matrimoni, durant el matrimoni i en el moment de la seva dissolució.

10. Mitjançant una comunicació rebuda el 6 de novembre de 1984, el Govern australià va notificar al secretari general que havia decidit retirar certes reserves i declaracions respecte dels articles 2 i 50, 17, 19 i 25, i retirar parcialment les reserves fetes respecte dels articles 10 i 14 formulades en el moment de la ratificació.

11. El 30 de setembre de 1992, el Govern bielorús va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la declaració formulada en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació.

12. Mitjançant una comunicació rebuda el 14 de setembre de 1998, el Govern belga va notificar al secretari general que havia decidit retirar la reserva relativa als articles 2, 3, i 25 feta en el moment de la ratificació.

13. Pel que fa a la reserva feta par Botswana en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació, el secretari general va rebre dels estats següents, comunicacions a les dates indicades a continuació:

Àustria (17 d'octubre del 2001):

Àustria ha examinat la reserva que el Govern de la República de Botswana va formular en el moment de la signatura

del Pacte internacional de 1966 relatiu als drets civils i polítics i confirmada en el moment de la ratificació, pel que fa a l'article 7 i a l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte.

El fet que Botswana sotmeti aquests articles a una reserva general que remet a la seva legislació nacional pot, a falta d'aclariments suplementaris, fer dubtar de l'adhesió de Botswana a l'objecte i la finalitat del Pacte. De conformitat amb el dret internacional consuetudinari codificat pel Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, no està permès formular reserves que siguin incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Tractat. Per tant, des del punt de vista d'Àustria, la reserva és inadmissible, en la mesura en què la seva aplicació podria impedir a Botswana de complir amb les obligacions que li corresponen segons els termes de l'article 7 i de l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte.

Per aquests motius, Àustria emet una objecció a la reserva formulada pel Govern de la República de Botswana en relació amb el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Aquesta objecció no és un obstacle per a l'entrada en vigor del Pacte en la seva totalitat entre Botswana i Àustria, sense que la reserva produeixi els seus efectes en relació amb Botswana.

Itàlia (20 de desembre del 2001):

El Govern de la República Italiana ha examinat les reserves formulades per la República de Botswana en el moment de la signatura d'aquest país del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i confirmades en el moment de la seva ratificació, respecte de l'article 7 i de l'apartat 3 de l'article 12 del Pacte.

El Govern de la República Italiana asenyala que els articles del Pacte més amunt esmentats són objecte d'una reserva general fundada en el tenor de la legislació en vigor a Botswana. El Govern de la República Italiana estima que en l'absència d'explicacions més detallades, les reserves que remetent a la legislació internacional fan dubtar de la voluntat de Botswana de complir amb les seves obligacions en virtut del Pacte.

El Govern de la República Italiana considera que, de conformitat amb l'arti-

cle 19 del Conveni de Viena de 1969 sobre el dret dels tractats, aquestes reserves són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Pacte. Aquestes reserves no es deriven de l'aplicació de l'apartat 5 de l'article 20 i per tant poden ser objecte d'objeccions en tot moment.

Per tant, el Govern italià emet una objecció a les reserves més amunt esmentades formulades per la República de Botswana. La present objecció tanmateix no constitueix un obstacle a l'entrada en vigor del Pacte entre Itàlia i Botswana.

14. Mitjançant una comunicació rebuda el 29 de març de 1985, el Govern finlandès va notificar al secretari general que havia decidit retirar les reserves a l'article 13 i a l'apartat 1 de l'article 14 (la notificació especifica que les reserves s'aixequen pel fet que aquestes disposicions pertinents del dret finlandès han estat modificades per tal de correspondre als articles 13 i 14, apartat primer del Pacte) i a l'apartat 3 de l'article 9 i a la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14, formulades en el moment de la ratificació.

15. Mitjançant una comunicació rebuda el 22 de març de 1988, el Govern francès va notificar al secretari general que havia decidit retirar, amb efecte a partir d'aquesta data la reserva a l'article 19 formulada en el moment de l'adhesió.

16. El secretari general va rebre, el 23 d'abril de 1982, del Govern de la República federal d'Alemanya la declaració següent:

El Govern Federal es remet a la declaració feta pel Govern francès... relativa a l'article 27 i subratlla en aquest context la gran importància que revesteixen els drets garantits per l'article 27. Interpreta la declaració francesa en el sentit que la Constitució de la República Francesa ja garanteix plenament els drets individuals protegits per l'article 27.

17. El 12 d'abril de 1994 i el 24 d'agost de 1998, respectivament, el Govern irlandès va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la declaració pel que fa a l'apartat 5 de l'article 6, d'una banda, i l'apartat 6 de l'article 14 i l'apartat 4 de l'article 23, de l'altra, formulades en el moment de la ratificació.

18. El 18 d'octubre de 1993, el Govern islandès va notificar al secretari general

la seva decisió de retirar amb efecte a partir d'aquesta mateixa data, la reserva a la lletra a de l'apartat 3 de l'article 8, formulada en el moment de la ratificació.

19. El 28 d'abril del 2000, el Govern de Liechtenstein va informar al secretari general que havia decidit retirar la reserva a l'article 20 del Pacte feta en el moment de l'adhesió. El text de la reserva diu així:

El Principat de Liechtenstein es reserva el dret de no adoptar mesures suplementàries per prohibir la propaganda a favor de la guerra, prohibida per l'apartat 1 de l'article 20 del Pacte. El Principat de Liechtenstein es reserva el dret d'adoptar una disposició penal que tingui en compte les exigències de l'apartat 2 de l'article 20 a l'ocasió de la seva adhesió eventual al [Pacte esmentat].

20. El 15 de març del 2002, el Govern mexicà va informar al secretari general de la retirada parcial de la reserva a la lletra b de l'article 25, formulada en el moment de l'adhesió. La reserva feta en el moment de l'adhesió deia així:

Lletra b de l'article 25:

El Govern mexicà també emet una reserva pel que fa a aquesta disposició, tenint en compte el text actual de l'article 130 de la Constitució política dels Estats Units de Mèxic que disposa que els ministres del Culte no tenen ni el dret de vot ni el de ser elegits ni el dret d'associació amb finalitats polítiques.

21. De conformitat amb la notificació rebuda pel secretari general el 12 de desembre de 1979, el Govern noruec va retirar la reserva que havia formulat simultàniament pel que fa a l'apartat 4 de l'article 6.

22. El 20 de desembre de 1983, el Govern neerlandès va notificar al secretari general que retirava la reserva feta pel que fa a la lletra c de l'article 25. La reserva era la següent:

El Regne dels Països Baixos no accepta aquesta disposició per a les Antilles Neerlandeses.

23. El 15 de març de 1991 i el 19 de gener de 1993, respectivament, el Govern de la República de Corea va notificar al secretari general la seva decisió de retirar les reserves a l'apartat 4 de l'article 23 (amb efecte a partir del 15 de març de

1991) i a l'apartat 7 de l'article 14 (amb efecte a partir del 21 de gener de 1993) formulades en el moment de l'adhesió.

24. En una comunicació rebuda el 2 de febrer de 1993, el Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva a la lletra c de l'article 25, formulada en el moment de la ratificació.

25. El 16 d'octubre de 1995, el Govern suís va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva a l'apartat 2 de l'article 20 feta en el moment de l'adhesió, que diu així:

“Suïssa es reserva el dret d'adoptar una disposició penal que tingui en compte les exigències de l'apartat 2 de l'article 20, a l'ocasió de la propera adhesió al Conveni de 1966 sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial.”

Posteriorment, el 12 de gener del 2004, el Govern suís va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva relativa a les lletres d i f de l'apartat 3 de l'article 14, feta en el moment de l'adhesió, que diu així:

La garantia de la gratuïtat de l'assistència d'un advocat d'ofici i d'un intèrpret no allibera definitivament el beneficiari del pagament de les despeses que en resulten.

26. En una comunicació rebuda pel secretari general el 31 de gener de 1979, el Govern de Trinitat i Tobago va confirmar que l'apartat vi) constituïa una declaració interpretativa que no pretenia excloure o modificar l'efecte jurídic de les disposicions del Pacte.

27. En una comunicació rebuda el mateix dia, el Govern de la República Federal d'Alemanya va indicar que desitjava fer remarcar les reserves formulades en el moment de la ratificació del Pacte pel que fa als articles 19, 21 i 22 juntament amb l'apartat 1 de l'article 2, els apartats 3 i 5 de l'article 14 i l'apartat 1 de l'article 15 del Pacte esmentat. Vegeu també la nota 1.

28. Les declaracions anteriors rebudes el 22 d'abril de 1976, el 28 de març de 1981, el 24 de març de 1986, el 10 de maig de 1991 i el 27 de gener de 1997, havien expirat el 28 de març de 1981, el

28 de març de 1986, el 24 de març de 1991, el 10 de maig de 1996 i el 27 de gener del 2002, respectivament.

29. Una declaració anterior rebuda el 6 d'abril de 1978 va expirar el 23 de març de 1983.

30. Una nota verbal del 28 de gener de 1998, transmetent el text de la declaració formulada pel Govern espanyol reconeixent la competència del Comitè dels Drets Humans en virtut de l'article 41 del Pacte, va ser dipositada prop del secretari general el 30 de gener de 1998. Posteriorment, amb vista a corregir un error contingut en aquesta declaració, el Govern espanyol va dipositar l'11 de març de 1998 prop del secretari general, una nota verbal en data de 9 de març de 1998, transmetent una declaració corregida i signada pel ministre d'Afers Exteriors.

De les declaracions anteriors rebudes el 25 de gener de 1985 i el 21 de desembre de 1988 van expirar el 25 de gener de 1988 i el 21 de desembre de 1993, respectivament.

31. Una declaració anterior rebuda el 18 de juny de 1992 expirava el 18 de juny de 1997.

32. El 3 d'octubre de 1983, el secretari general va rebre del Govern argentí la declaració següent relativa a l'aplicació territorial a les illes Falkland:

[El Govern argentí] formula una objecció formal pel que fa a [la declaració] d'aplicació territorial formulada pel Regne Unit en relació amb les illes Malvinas i les seves dependències, que ocupa il·legítimament anomenant-les “illes Falkland”.

La República Argentina rebutja i considera nul·la i inexistent [l'esmentada declaració] d'aplicació territorial.

En referència a la comunicació que acabem d'esmentar, el secretari general va rebre el 28 de febrer de 1985 del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, la declaració següent:

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord no té cap dubte sobre el seu dret d'estendre, mitjançant notificació al dipositarí efectuada de conformitat amb les disposicions pertinents del Pacte més amunt

esmentat, l'aplicació de l'esmentat Pacte a les illes Falklands o, si s'escau, a les seves dependències.

Només per aquest motiu, el Govern del Regne Unit no pot atribuir cap efecte jurídic [a la comunicació] d'Argentina.

Tenint en compte la declaració formulada pel Govern britànic, el secretari general va rebre del Govern argentí la declaració feta en el moment de la seva ratificació:

La República Argentina no admet l'extensió, notificada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, el 20 de maig de 1976, pel Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, de l'aplicació del Pacte internacional relatiu als drets econòmics, socials i culturals, adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 16 de desembre de 1966, a les illes Malvinas, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud, i reafirma els seus drets de sobirania sobre aquests arxipèlags que formen part integrant del seu territori nacional.

L'Assemblea General de les Nacions Unides va adoptar les resolucions 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12, 39/6, 40/21, en les quals reconeix l'existència d'un conflicte de sobirania en relació amb les illes Malvinas i invita amb viva instància la República Argentina i el Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a continuar les negociacions per tal de trobar al més aviat possible un arranjament pacífic i definitiu a aquesta controvèrsia, gràcies als bons oficis del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, que ha d'informar l'Assemblea General dels progressos efectuats.

Posteriorment, el 13 de gener de 1988, el secretari general va rebre del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord una comunicació relativa a la declaració esmentada.

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord rebutja les declaracions fetes per la República Argentina relatives a les illes Falkland així com Geòrgia del Sud i les illes Sandwich del Sud quan va ratificar [els Pactes esmentats i es va adherir al Protocol esmentat].

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord no té cap dubte pel que fa a la sobirania britànica sobre les illes Falkland, Geòrgia del Sud i les illes Sandwich del Sud i el dret que se'n deriva per a ell d'estendre l'aplicació dels tractats a aquests territoris.

Només per aquest motiu, el Govern del Regne Unit no pot atribuir cap efecte jurídic [a la comunicació] d'Argentina.

Posteriorment, el 5 d'octubre del 2000, el secretari general va rebre del Govern argentí, la comunicació següent:

[La República Argentina es remet] a l'informe presentat al Comitè dels Drets Humans pel Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord relatiu als seus territoris d'ultramar (CCPR/C/UKOT/99/5).

Respecte a aquest tema, la República Argentina vol recordar que, mitjançant una nota del 3 d'octubre de 1983, va rebutjar la decisió del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, notificada el 20 de maig de 1976, d'estendre a les illes Malvines l'aplicació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

El Govern argentí rebutja la declaració de les illes Malvines com a territori dependent d'ultramar del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord així com tota altra designació anàloga.

Per tant, la República Argentina considera nul·la la part relativa a les illes Malvines de l'informe que el Regne Unit va presentar al Comitè dels Drets Humans (document CCPR/C/UKOT/99/5) així com tot altre document o acte de tenor anàleg que podria derivar-se d'aquesta pretesa extensió territorial.

L'Assemblea General de les Nacions Unides ha adoptat les resolucions 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12, 39/6, 40/21, 41/40, 42/19 i 43/25, que reconeixen l'existència d'una controvèrsia en relació amb la sobirania sobre les illes Malvines i demanen a la República Argentina i el Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord que continuïn les negociacions per tal de trobar al més aviat possible un arranjament pacífic i definitiu a aquesta controvèrsia, amb l'ajuda dels bons oficis del secretari general de les Nacions Unides, que ha d'in-

formar l'Assemblea General dels progressos efectuats.

La República d'Argentina reafirma els seus drets sobirans sobre les illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud i les zones marítimes que les envolten, que formen part integrant del seu territori nacional.

Posteriorment, el 20 de desembre del 2000, el secretari general va rebre del Govern britànic, la comunicació següent:

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord rebutja per ser infundades les reivindicacions formulades per la República d'Argentina en la seva comunicació al dipositari el 5 [d'octubre del] 2000. El Govern del Regne Unit recorda que en la seva declaració, rebuda pel dipositari el 13 de gener de 1988, va rebutjar l'objecció formulada per la República Argentina a l'extensió pel Regne Unit de l'aplicació del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics a les illes Falkland, a Geòrgia del Sud i a les illes Sandwich del Sud. El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya no té cap dubte pel que fa a la sobirania del Regne Unit sobre les illes Falkland i Geòrgia del Sud i les illes Sandwich del Sud i per tant el seu dret d'aplicar el Pacte a aquests territoris.

33. Pel que fa a l'aplicació del Pacte esmentat a Hong Kong, el secretari general va rebre dels governs xinès i britànic comunicacions en relació amb l'estatus de Hong Kong. Replant l'exercici de la seva sobirania sobre Hong Kong, el Govern xinès va notificar al secretari general que el Pacte també s'aplicarà a la regió administrativa especial de Hong Kong.

34. El 3 de desembre de 1999, el Govern xinès va notificar al secretari general que:

1. L'aplicació de les disposicions del Pacte, i en particular de l'article 1, a la Regió Administrativa Especial de Macau no afectarà l'estatus de Macau tal i com està definit en la Declaració comuna i la Llei fonamental.

2. Les disposicions del Pacte aplicables a la Regió Administrativa Especial de Macau s'aplicaran a Macau de confor-

mitat amb la legislació de la Regió Administrativa Especial.

Els drets i les llibertats que els residents de Macau tenen adquirits no patiran restriccions, llevat si la llei en disposa altrament. Les restriccions eventuais no contravinbran les disposicions del Pacte aplicables a la Regió Administrativa Especial de Macau.

En el marc definit més amunt, el Govern de la República Popular de la Xina assumeix la responsabilitat dels drets i les obligacions internacionals que incumbeixen a les parts en el Pacte.

Posteriorment, el secretari general va rebre dels governs xinès i portuguès comunicacions respecte de l'estatus de Macau. Replant l'exercici de la seva sobirania sobre Macau, el Govern xinès va notificar al secretari general que el Pacte, així com la declaració formulada pel Govern xinès també s'aplica a la Regió Administrativa Especial de Macau.

Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

Els estats part en el present Protocol,

Considerant que convindria, per tal de garantir millor l'acompliment dels objectius del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics (a partir d'ara anomenat el Pacte) i l'aplicació de les seves disposicions, habilitar el Comitè dels Drets Humans (a partir d'ara anomenat el Comitè), constituït de conformitat amb les disposicions de la quarta part del Pacte, per rebre i examinar, tal com es preveu en el present Protocol, comunicacions que emanin de particulars que pretenen ésser víctimes d'una violació d'un dels drets enunciats en el Pacte;

Han convingut el que segueix:

Article 1

Els estats part en el Pacte que esdevinguin part en el present Protocol reconeixen que el Comitè té competència per rebre i examinar comunicacions que emanin de particulars que depenguin de la seva jurisdicció i que pretenguin ésser víctimes d'una violació, per aquests es-

tats part, de qualsevol dels drets enunciats en el Pacte. El Comitè no rep cap comunicació que interessi un estat part en el Pacte que no sigui part en el present Protocol.

Article 2

Sota reserva de les disposicions de l'article 1, qualsevol particular que pretengui ésser víctima d'una violació de qualsevol dels drets enunciats en el Pacte i que hagi exhaurit tots els recursos interns disponibles, pot presentar una comunicació escrita al Comitè per tal que aquest l'examini.

Article 3

El Comitè declara inadmissible qualsevol comunicació presentada en virtut del present Protocol que sigui anònima o que consideri que és un abús del dret de presentar-hi aquestes comunicacions o que és incompatible amb les disposicions del Pacte.

Article 4

1. Sota reserva de les disposicions de l'article 3, el Comitè notifica qualsevol comunicació que li sigui presentada en virtut del present Protocol a l'estat part en l'esmentat Protocol que presumptament hagi violat qualsevol de les disposicions del Pacte.

2. En el decurs dels sis mesos següents, l'estat esmentat sotmet al Comitè explicacions o declaracions per escrit per aclarir la qüestió i indicar, si escau, les mesures que hagi pogut prendre per remeiar la situació.

Article 5

1. El Comitè examina les comunicacions rebudes en virtut del present Protocol tenint en compte totes les informacions escrites que li són sotmeses pel particular i per l'estat part interessat.

2. El Comitè no examina mai cap comunicació d'un particular sense abans haver-se assegurat que:

- a) La mateixa qüestió no es trobi ja en tràmit d'examen davant d'una altra instància internacional d'investigació o de resolució;
- b) El particular hagi esgotat tots els recursos interns disponibles. Aquesta norma no s'aplica si els tràmits per a la

resolució del recurs superen els terminis que hom considera raonables;

3. El Comitè celebra les seves sessions a porta tancada quan examina les comunicacions previstes en el present Protocol.

4. El Comitè comunica les seves constatacions a l'estat part interessat i al particular.

Article 6

El Comitè inclou en l'informe anual, que elabora de conformitat amb l'article 45 del Pacte, un resum de les seves activitats en virtut del present Protocol.

Article 7

En l'espera de la realització dels objectius de la Resolució 1514 (XV) adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 14 de desembre de 1960, relativa a la Declaració sobre l'atorgament de la independència als països i als pobles colonials, les disposicions del present Protocol no limiten en cap manera el dret de petició atorgat a aquests pobles per la Carta de les Nacions Unides i d'altres convenis i instruments internacionals subscrits sota els auspicis de l'Organització de les Nacions Unides o dels seus organismes especialitzats.

Article 8

1. El present Protocol queda obert a la signatura dels estats que han signat el Pacte.

2. El present Protocol queda sotmès a la ratificació dels estats que han ratificat el Pacte o que s'hi han adherit. Els instruments de ratificació es dipositen en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

3. El present Protocol queda obert a l'adhesió dels estats que han ratificat el Pacte o que s'hi han adherit.

4. L'adhesió es fa per mitjà del dipòsit d'un instrument d'adhesió en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

5. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides informa tots els estats que han signat el present Protocol o que s'hi han adherit del dipòsit de cada instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 9

1. Sota reserva de l'entrada en vigor del Pacte, el present Protocol entrarà en vigor 3 mesos després de la data del dipòsit, en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, del desè instrument de ratificació o d'adhesió.

2. Per a cadascun dels estats que ratifiquin el present Protocol o s'hi adhereixin després del dipòsit del desè instrument de ratificació o d'adhesió, el Protocol esmentat entrarà en vigor 3 mesos després de la data en què cada estat dipositi el seu instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 10

Les disposicions del present Protocol s'apliquen, sense cap mena de limitació ni d'excepció, a totes les unitats que constitueixen els estats federals.

Article 11

1. Els estats part en el present Protocol poden proposar una esmena i dipositar-ne el text davant del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides. El secretari general trameta llavors tots els projectes d'esmena als estats part en el Protocol esmentat tot demanant-los d'indicar-li si desitgen que es convoqui una conferència d'estats part amb la finalitat d'examinar aquests projectes i sotmetre'ls a votació. Si com a mínim un terç dels estats es declaren a favor d'aquesta convocatòria, el secretari general convoca una conferència sota els auspicis de l'Organització de les Nacions Unides. Qualsevol esmena adoptada per la majoria dels estats presents i votants en la conferència queda sotmesa a l'aprovació de l'Assemblea General de les Nacions Unides.

2. Aquestes esmenes entren en vigor quan han estat aprovades per l'Assemblea General de les Nacions Unides i acceptades de conformitat amb les seves normes constitucionals respectives per una majoria dels dos terços dels estats part en el present Protocol.

3. Quan aquestes esmenes entren en vigor, són obligatòries per als estats part que les han acceptades. Els altres estats part queden vinculats per les disposicions del present Protocol i per qualsevol esmena anterior que hagin acceptat.

Article 12

1. Qualsevol estat part pot, en tot moment, denunciar el present Protocol mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides. La denúncia entra en vigor 3 mesos després de la data en la qual el secretari general n'hagi rebut la notificació.

2. La denúncia no impedeix l'aplicació de les disposicions del present Protocol a qualsevol comunicació presentada en virtut de l'article 2 abans de la data en la qual la denúncia entri en vigor.

Article 13

Amb independència de les notificacions previstes en l'apartat 5 de l'article 8 del present Protocol, el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides informa tots els estats als quals fa referència l'apartat 1 de l'article 48 del Pacte:

- a) De les signatures del present Protocol i dels instruments de ratificació i d'adhesió dipositats de conformitat amb l'article 8;
- b) De la data en la qual el present Protocol entri en vigor de conformitat amb l'article 9, i de la data en la qual entrin en vigor les esmenes previstes a l'article 11;
- c) De les denúncies fetes de conformitat amb l'article 12.

Article 14

1. El present Protocol, els textos del qual en anglès, xinès, espanyol, francès i rus donen igualment fe, es diposita en els arxius de l'Organització de les Nacions Unides.

2. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de trametre una còpia certificada conforme del present Protocol a tots els estats als quals fa referència l'article 48 del Pacte.

Situació del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

Nova York, 16 de desembre de 1966

Entrada en vigor: 23 de març de 1976, de conformitat amb l'article 49, per a totes les disposicions, a excepció de les de l'article 41; 28 de març de 1979 per a les disposicions de l'article 41 (Comitè dels Drets Humans), de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 41.

Situació el 15 de novembre del 2005
signataris: 67, parts: 154.

Participant	Signatura, Successió de la signatura d)	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Alemanya		25 d'agost de 1993 a
Algèria		12 de setembre de 1989 a
Andorra	5 d'agost de 2002	
Angola		10 de gener de 1992 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia ³	12 de desembre de 1994 d	12 de desembre de 1994
Argentina		8 d'agost de 1986 a
Armènia		23 de juny de 1993 a
Austràlia		25 de setembre de 1991 a
Àustria	10 de desembre de 1973	10 de desembre de 1987
Azerbaidjan		27 de novembre 2001 a
Barbados		5 de gener de 1973 a
Bèlgica		17 de maig de 1994 a
Benín		12 de març de 1992 a
Bielorússia		30 de setembre de 1992 a
Bolívia		12 d'agost de 1982 a
Bòsnia i Hercegovina	1 de març de 1995	1 de març de 1995
Bulgària		26 de març de 1992 a
Burkina Faso		4 de gener de 1999 a
Cambotja	27 de setembre del 2004	
Camerun		27 de juny de 1984 a
Canadà		19 de maig de 1976 a
Cap Verd		19 de maig de 2000 a
Colòmbia	21 de desembre del 1966	29 d'octubre de 1969
Congo		5 d'octubre de 1983 a
Costa d'Ivori		5 de març de 1997 a
Costa Rica	19 de desembre de 1966	29 de novembre de 1968
Croàcia		12 d'octubre de 1995 a
Dinamarca	20 de març de 1968	6 de gener de 1972
Djibouti		5 de novembre del 2002 a
El Salvador	21 de setembre de 1967	6 de juny de 1995
Equador	4 d'abril de 1968	6 de març de 1969
Eslovàquia		28 de maig de 1993 d
Eslovènia		16 de juliol de 1993 a
Espanya		25 de gener de 1985 a
Estònia		21 d'octubre de 1991 a
Estònia		21 d'octubre de 1991 a
Federació de Rússia		1 d'octubre de 1991 a
Filipines	19 de desembre de 1966	22 d'agost de 1989
Finlàndia	11 de desembre de 1967	19 d'agost de 1975
França		17 de febrer de 1984 a
Gàmbia		9 de juny de 1988 a
Geòrgia		3 de maig de 1994 a
Ghana	7 de setembre del 2000	7 de setembre del 2000

Grècia		5 de maig de 1997 a
Guatemala		28 de novembre del 2000 a
Guinea	19 de març de 1975	17 de juny de 1993
Guinea Bissau	12 de setembre del 2000	
Guinea Equatorial		25 de setembre de 1987 a
Guyana ³		10 de maig de 1993 a
Hondures	19 de desembre de 1966	7 de juny 2005
Hongria		7 de setembre de 1988 a
Irlanda		8 de desembre de 1989 a
Islàndia		22 d'agost de 1979 a
Itàlia	30 d'abril de 1976	15 de setembre de 1978
Iugoslàvia ⁵	12 de març del 2001 d	
Jamaica ¹	19 de desembre de 1966	3 d'octubre de 1975
Kirguizistan		7 d'octubre de 1994 a
Lesotho		6 de setembre del 2000 a
Letònia		22 de juny de 1994 a
Libèria	22 setembre del 2004	
Líbia		16 de maig de 1989 a
Liechtenstein		10 de desembre de 1998 a
Lituània		20 de novembre de 1991 a
Luxemburg		18 d'agost de 1983 a
Madagascar	17 de setembre de 1969	21 de juny de 1971
Malawi		11 de juny de 1996 a
Mali		24 d'octubre del 2001 a
Malta		13 de setembre de 1990 a
Maurici		12 de desembre de 1973 a
Mèxic		15 de març del 2002 a
Mongòlia		16 d'abril de 1991 a
Namíbia		28 de novembre de 1994 a
Nauru	12 de novembre del 2001	
Nepal		14 de maig de 1991 a
Nicaragua		12 de març de 1980 a
Níger		7 de març de 1986 a
Noruega	20 de març de 1968	13 de setembre de 1972
Nova Zelanda		26 de maig de 1989 a
Països Baixos	25 de juny de 1969	11 de desembre de 1978
Panamà	27 de juliol de 1976	8 de març de 1977
Paraguai		10 de gener de 1995 a
Perú	11 d'agost de 1977	3 d'octubre de 1980
Polònia		7 de novembre de 1991 a
Portugal	1 d'agost de 1978	3 de maig de 1983
República Centreafricana		8 de maig de 1981 a
República de Corea		10 d'abril de 1990 a
República Democràtica del Congo		1 de novembre de 1976 a
República Dominicana		4 de gener de 1978 a
República Txeca		22 de febrer de 1993 d
Romania		20 de juliol de 1993 a
Saint Vincent i les Grenadines		9 de novembre de 1981 a
San Marino		18 d'octubre de 1985 a
São Tomé i Príncipe	6 de setembre del 2000	
Senegal	6 de juliol de 1970	13 de febrer de 1978
Sèrbia i Montenegro	12 de març del 2001 d	6 de setembre del 2001
Seychelles		5 de maig de 1992 a
Sierra Leone		23 d'agost de 1996 a
Somàlia		24 de gener de 1990 a
Sri Lanka		3 d'octubre de 1997 a
Sud-àfrica		28 d'agost del 2002 a
Suècia	29 de setembre de 1967	6 de desembre de 1971
Surinam		28 de desembre de 1976 a
Tadjikistan		4 de gener de 1999 a
Togo		30 de març de 1988 a
Trinitat i Tobago ⁴		14 de novembre de 1980 a
Turkmenistan		1 de maig de 1997 a

Turquia	3 de febrer de 1967	
Txad		9 de juny de 1995 a
Ucraïna		25 de juliol de 1991 a
Uganda		14 de novembre de 1995 a
Uruguai	21 de febrer de 1967	1 d'abril de 1970
Uzbekistan		28 de setembre de 1995 a
Veneçuela	15 de novembre de 1976	10 de maig de 1978
Xile		27 de maig de 1992 a
Xina		
Xipre	19 de desembre de 1966	15 d'abril de 1992
Zàmbia		10 d'abril de 1984 a

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i reserves s'han formulat en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió.)

Alemanya

Reserva:

“La República Federal d'Alemanya formula una reserva a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5, a l'efecte que la competència del Comitè no s'apliqui a les comunicacions

a) que ja hagin estat sotmeses a un altre procediment d'examen o acord internacional, i

b) per mitjà de les quals s'amonesti una violació dels drets que té origen en esdeveniments que hagin tingut lloc abans de l'entrada en vigor del Protocol opcional a la República Federal d'Alemanya.

c) per mitjà de les quals s'amonesti una violació de l'article 26 [del Pacte], si la violació amonestada afecta drets que no siguin els garantits de conformitat amb el Pacte esmentat anteriorment, i en la mesura que la violació afecti aquests drets”.

Àustria

“Amb la interpretació que, a més de les disposicions de la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol, el Comitè establert a l'article 28 del Pacte no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no ha estat examinat pel Tribunal Europeu dels Drets Humans, establert per la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.”

Croàcia

Declaració:

“La República de Croàcia interpreta que l'article 1 d'aquest Protocol dóna al Comitè la competència per rebre i considerar les comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de la República de Croàcia que denunciïn que són víctimes d'una violació per part de la República de Croàcia de qualsevol dels drets establerts en el Pacte, que sigui resultat d'actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data en què el Protocol hagi entrat en vigor a la República de Croàcia.”

“Pel que fa a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol, la República de Croàcia especifica que el Comitè dels Drets Humans no té competència per considerar una comunicació d'un individu si el mateix assumpte està sent sotmès o ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.”

Dinamarca

“Amb referència a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5, el Govern de Dinamarca formula una reserva quant a la competència del Comitè per considerar una comunicació d'un individu si l'assumpte ja ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.”

El Salvador

Reserva:

...Que aquestes disposicions volen dir que la competència del Comitè dels Drets Humans tan sols és reconeguda per rebre i considerar comunicacions d'individus exclusivament en aquelles situacions, esdeveniments, casos, omissions, successos i actes jurídics, l'execució dels quals s'iniciï després de la data en què s'hagi dipositat l'instrument de ratificació, és a dir, que tinguin lloc tres mesos després de la data del dipòsit, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 9 del Protocol; el Comitè tampoc no té competència per examinar comunicacions i/o denúncies que hagin estat sotmeses a altres procediments d'examen o acord internacionals.

Eslovènia

Declaració:

“La República d'Eslovènia interpreta que l'article 1 del Protocol dóna al Comitè la competència per rebre i considerar les comunicacions d'individus subjectes a la jurisdicció de la República d'Eslovènia que denunciïn que són víctimes d'una violació per part de la República de qualsevol dels drets establerts en el Pacte, que resulti d'actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol a la República d'Eslovènia, o d'una decisió relativa a actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després d'aquesta data.”

Reserva:

“Pel que fa a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol opcional, la República d'Eslovènia especifica que el Comitè dels Drets Humans no pot tenir competència per considerar una comunicació d'un individu si el mateix assumpte està sent sotmès o ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.”

Espanya

El Govern espanyol s'adhereix al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i entén que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè dels Drets Humans no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals.

Federació de Rússia

Declaració:

La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, de conformitat amb l'article 1 del Protocol opcional, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, pel que fa a situacions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol a la URSS. La Unió Soviètica també entén que el Comitè no pot considerar cap comuni-

cació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals i que l'individu ha exhaurit tots els recursos de la jurisdicció interna.

França

Declaració:

França interpreta que l'article 1 del Protocol dóna competència al Comitè per rebre i considerar les comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de la República Francesa que denunciïn que són víctimes d'una violació per part de la República de qualsevol dels drets establerts en el Pacte, que sigui resultat d'actes, omissions, esdeveniments o fets que hagin tingut lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol a la República, o que sigui resultat d'una decisió relativa a actes, omissions, esdeveniments o fets produïts després d'aquesta data. Pel que fa a l'article 7, l'adhesió de França al Protocol opcional no s'ha d'interpretar que implica algun canvi en la seva posició quant a la resolució esmentada en aquest article.

Reserva:

França formula una reserva a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5, i especifica que el Comitè dels Drets Humans no té competència per considerar una comunicació d'un individu si el mateix assumpte està sent sotmès o ja ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.

Guatemala

Declaració:

La República de Guatemala reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i considerar les comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de la República que denunciïn que són víctimes d'una violació per part de Guatemala de qualsevol dels drets establerts en el Pacte internacional relatiu a actes, omissions, situacions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol opcional a la República de Guatemala, o a decisions que resultin d'actes, omissions, situacions o esdeveniments després d'aquesta data.

Guyana³

Reserva:

"[...] La Guyana torna a adherir-se al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics amb una reserva a l'article 6 d'aquest, segons la qual el Comitè no tindrà competència per rebre i considerar les comunicacions de persones que estiguin condemnades a mort per un delictes d'homicidi o de traïció respecte a qualsevol qüestió relativa al seu judici, detenció, procés, condemna, sentència o execució de la condemna a mort i qualsevol qüestió que hi estigui relacionada.

Amb l'acceptació del principi que els estats, en general, no poden utilitzar el Protocol opcional com a vehicle per presentar reserves al Pacte relatiu als drets civils i polítics, el Govern de la Guyana recalca que la seva reserva al Protocol opcional no treu valor a les seves obligacions i compromisos segons el Pacte, incloent-hi el compromís de respectar i garantir a totes les persones que es trobin dins el territori de la Guyana i estiguin sotmeses a la seva jurisdicció els drets del Pacte (en la mesura que no hi hagi cap reserva en contra), tal com ho estableix l'article 2, i també el compromís d'informar el Comitè dels Drets Humans, d'acord amb el mecanisme de control establert a l'article 40 del Pacte."

Irlanda

Article 5, apartat 2

Irlanda no accepta la competència del Comitè dels Drets Humans per considerar una comunicació d'un individu si l'assumpte ja ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.

Islàndia

Islàndia... s'adhereix a aquest Protocol amb una reserva però a l'apartat 2 de l'article 5, pel que fa a la competència del Comitè dels Drets Humans per considerar la comunicació d'un individu, si el mateix assumpte està sent sotmès o ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals. Les altres disposicions del Pacte s'observaran de forma inviolable.

Itàlia

La República d'Itàlia ratifica el Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i entén que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol volen dir que el Comitè establert a l'article 28 del Pacte no considerarà cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals.

Luxemburg

Declaració:

"El Gran Ducat de Luxemburg s'adhereix al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i entén que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè establert a l'article 28 del Pacte no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals."

Malta

Declaracions:

"1. Malta s'adhereix al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i entén que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè establert a l'article 28 del Pacte no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals.

2. El Govern de Malta interpreta que l'article 1 del Protocol dóna al Comitè la competència per rebre i considerar les comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de Malta que denunciïn que són víctimes d'una violació per part de Malta de qualsevol dels drets establerts en el Pacte, que resulti d'actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol a Malta, o d'una decisió relativa a actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després d'aquesta data."

Noruega

Amb subjecció a la reserva següent a l'apartat 2 de l'article 5: "... El Comitè dels Drets Humans no pot tenir competència per considerar una comunicació d'un individu si el mateix assumpte ja ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals."

Polònia

Polònia s'adhereix al Protocol i fa una reserva que exclou el procediment establert a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5, en els casos en què l'assumpte ja hagi estat sotmès a un procediment d'examen o acord internacionals.

Romania

Declaració:

Romania considera que, de conformitat amb la lletra a de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol, el Comitè dels Drets Humans no pot tenir competència per considerar la comunicació d'un individu si el mateix assumpte està sent sotmès o ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals.

Sri Lanka

Declaració:

"El Govern de la República Socialista Democràtica d'Sri Lanka, de conformitat amb l'article 1 del Protocol opcional, reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i considerar comunicacions d'individus sotmesos a la jurisdicció de la República Socialista Democràtica d'Sri Lanka que denunciïn que són víctimes d'una violació de qualsevol dels drets establerts en el Pacte, que resulti d'actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després de la data d'entrada en vigor del Protocol a Sri Lanka, o d'una decisió relativa a actes, omissions o esdeveniments que tinguin lloc després d'aquesta data. La República Socialista Democràtica d'Sri Lanka també entén que el Comitè no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals."

Suècia

Amb l'entesa que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè dels Drets Humans, establert a l'article 28 del Pacte, no pot considerar cap comunicació d'un individu sense assegurar-se que el mateix assumpte no està sent sotmès o no ha estat sotmès a cap altre procediment d'examen o acord internacionals.

Trinitat i Tobago⁴

Reserva:

"[...] Trinitat i Tobago torna a adherir-se al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics amb una reserva a l'article 1 d'aquest, segons la qual el Comitè dels Drets Humans no pot tenir competència per rebre i considerar les comunicacions relatives a un acusat que estigui condemnat a mort sobre qualsevol assumpte relatiu al seu judici, detenció, procés, condemna, sentència o execució de la condemna a mort i qualsevol qüestió que hi estigui relacionada.

Amb l'acceptació del principi que els estats no poden utilitzar el Protocol opcional com a vehicle per presentar reserves al Pacte de drets civils i polítics, el Govern de Trinitat i Tobago recalca que la reserva que ha formulat al Protocol opcional no treu valor a les seves obligacions i compromisos segons el Pacte, incloent-hi el compromís de respectar i garantir a totes les persones que es trobin dins el territori de Trinitat i Tobago i estiguin subjectes a la seva jurisdicció, els drets reconeguts en el Pacte (en la mesura que no hi hagi cap reserva en contra), tal com ho estableix l'article 2, i també el compromís d'informar el Comitè dels Drets Humans, d'acord amb el mecanisme de control establert a l'article 40 del Pacte."

Uganda

Reserva:

Article 5

"La República d'Uganda no accepta la competència del Comitè dels Drets Humans per considerar una comunicació, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 5, d'un individu si el mateix assumpte ja

ha estat sotmès a un altre procediment d'examen o acord internacionals."

Veneçuela

[La mateixa reserva que la feta per Veneçuela quant a la lletra d de l'apartat 3 de l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics].

Xile

Declaració:

En reconèixer la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i considerar comunicacions d'individus, el Govern de Xile entén que aquesta competència s'aplica respecte als actes que tinguin lloc després de l'entrada en vigor per a aquest estat del Protocol opcional o, en qualsevol cas, als actes que s'iniciïn després de l'11 de març de 1990.

Objeccions

(Llevat que s'indiqui el contrari, les objeccions s'han formulat en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió)

Alemanya

26 d'agost de 1999

Pel que fa a la reserva formulada per Guyana en el moment de l'adhesió:

"El propòsit del Protocol és enfortir la posició de l'individu, d'acord amb el Pacte. Mentre que el Govern de la República Federal d'Alemanya s'alegra de la decisió del Govern de Guyana de tornar a adherir-se al Protocol opcional creu que els beneficis del Protocol no haurien de negar-se als individus que es troben sota la pena màxima, la pena de mort. A més, el Govern de la República Federal d'Alemanya és de l'opinió que la denúncia d'un instrument internacional de drets humans, seguida de la readhesió immediata amb una reserva tan àmplia, podria suposar un precedent negatiu.

El Govern de la República Federal d'Alemanya s'oposa a aquesta reserva. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre la República Federal d'Alemanya i Guyana".

Dinamarca

6 d'agost 1999

Pel que fa a la reserva formulada per Trinitat i Tobago en el moment de l'adhesió:

"El Govern del Regne de Dinamarca creu que la reserva formulada pel Govern de Trinitat i Tobago en el moment de la seva readhesió al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics suscita dubtes quant al compromís de Trinitat i Tobago envers l'objecte i el propòsit del Protocol opcional.

La reserva pretén limitar les obligacions de l'estat que formula la reserva envers els individus condemnats a mort. El propòsit del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics és enfortir la posició de l'individu, de conformitat amb el Pacte. Negar els beneficis del Protocol opcional a un grup d'individus que es troben sota la pena màxima no és conforme a l'objecte i la finalitat del Protocol opcional. El procediment seguit per Trinitat i Tobago de denunciar el Protocol opcional i després readherir-s'hi amb una reserva és burlar-se de les normes del dret dels tractats, que prohibeixen la formulació de reserves després de la ratificació. El Govern del Regne de Dinamarca, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de Trinitat i Tobago al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Govern del Regne de Dinamarca i el Govern de Trinitat i Tobago."

Espanya

1 de desembre de 1999

Pel que fa a la reserva formulada per Guyana en el moment de l'adhesió:

El Govern del Regne d'Espanya considera que aquesta reserva suscita dubtes sobre el compromís de la República de la Guyana quant al propòsit i l'objectiu del Protocol opcional, que és enfortir els drets protegits pel Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. La reserva, d'altra banda, pretén limitar les obligacions internacionals de la Guyana envers els individus condemnats a mort.

El Govern d'Espanya també dubta de la correcció del procediment que ha seguit el Govern de la Guyana, ja que una denúncia del Protocol opcional, seguida per la readhesió amb una reserva, perjudica el procés de ratificació i mina la protecció dels drets humans.

Per tant, el Govern d'Espanya s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de la República de la Guyana al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

L'objecció no afecta l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Regne d'Espanya i la República de la Guyana.

França

28 de gener de 2000

Pel que fa a la reserva formulada per Guyana en el moment de l'adhesió:

... Mentre que l'article 12, apartat 1, del Protocol disposa que els estats part poden denunciar aquest Protocol "en qualsevol moment" i que la denúncia serà efectiva "als tres mesos des que el secretari general n'hagi rebut la notificació", la denúncia del Protocol no pot, en cap cas, ser utilitzada per un estat part per formular reserves al Pacte després que aquest estat l'hagi signat, ratificat o s'hi hagi adherit. Aquesta pràctica posaria en dubte els compromisos internacionals, per una mena d'abús de procedés; seria una violació clara del principi de bona fe que predomina en el dret internacional i seria incompatible amb la norma de *pacta sunt servanda*. Els mitjans emprats (denúncia i adhesió el mateix dia al mateix instrument, però amb una reserva) només poden provocar una reacció negativa.

Per tant, el Govern de la República Francesa expressa la seva objecció a la reserva formulada per Guyana.

Noruega

6 d'agost de 1999

Pel que fa a la reserva formulada per Trinitat i Tobago en el moment de l'adhesió:

"El Govern de Noruega considera que l'objecte i la finalitat del Protocol opcional és contribuir a la garantia que es compleixen les disposicions del Pacte

internacional relatiu als drets civils i polítics, amb l'enfortiment de la posició de l'individu, de conformitat amb el Pacte. A causa de la universalitat de tots els drets humans, el dret de demanda, que està inclòs a l'article 1 del Protocol opcional, ha d'aplicar-se a tots els individus que estiguin subjectes a la jurisdicció de l'estat part. A més, negar els beneficis del Protocol opcional, en relació amb el Pacte, per a un grup d'individus, contribuirà a debilitar encara més la posició d'aquest grup, cosa que el Govern de Noruega considera que es contraria a l'objecte i la finalitat del Protocol opcional.

A més, al Govern de Noruega li preocupa el procediment que ha seguit Trinitat i Tobago. El Govern de Noruega considera que la denúncia del Protocol opcional, seguida de la readhesió, en el moment de la qual es presenta una reserva, és una burla de les normes del dret dels tractats, que prohibeixen presentar reserves després de la ratificació.

Per aquestes raons, el Govern de Noruega s'oposa a la reserva formulada per Trinitat i Tobago.

L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Regne de Noruega i Trinitat i Tobago."

Països Baixos

22 d'octubre de 1999

Pel que fa a la reserva formulada per Guyana en el moment de l'adhesió:

"...

2. El Govern del Regne dels Països Baixos és de l'opinió que aquesta reserva, que pretén limitar les obligacions de l'estat que l'ha formulada envers els individus condemnats a mort, suscita dubtes quant a l'objecte i la finalitat del Protocol opcional.

3. El Govern dels Països Baixos considera que la finalitat del Protocol opcional [al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics] és enfortir la posició dels individus, de conformitat amb el Pacte. Negar els beneficis del Protocol opcional, en relació amb el Pacte, a un grup d'individus que es troben sota la pena màxima contradiu fonamentalment

l'objecte i la finalitat del Protocol opcional.

4. El Govern dels Països Baixos també considera que el procediment que ha seguit la Guyana, de denunciar el Protocol opcional i després tornar a adherir-s'hi fent-hi reserves, és contrari a les normes del dret dels tractats, que prohibeixen la formulació de reserves després de la ratificació. El procediment que ha seguit la Guyana es burla d'aquestes normes.

5. El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de Guyana al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

6. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Regne dels Països Baixos i la Guyana".

Aplicació territorial

Participant	Data de recepció de la notificació	Territoris
Països Baixos	11 de des. de 1978	Antilles Neerlandeses

Notes

1. El 23 d'octubre de 1997, el Govern de Jamaica notifica al secretari general la seva denúncia del Protocol.

2. Txecoslovàquia s'adhereix al Protocol opcional el 12 de març de 1991.

3. El Govern de la Guyana s'adhereix inicialment al Protocol opcional el 10 de maig de 1993. El 5 de gener de 1999, el Govern de la Guyana notifica al secretari general que ha decidit denunciar el Protocol opcional, amb efecte a partir del 5 d'abril de 1999. En la mateixa data, el Govern de la Guyana torna a adherir-se al Protocol opcional, amb una reserva.

Posteriorment, el secretari general rep les comunicacions dels estats següents, en les dates que s'indiquen:

Finlàndia (17 de març del 2000):

"El Govern de Finlàndia opina que negar els drets reconeguts al Protocol opcional a individus condemnats a la

pena màxima contradiu l'objecte i la finalitat d'aquest Protocol.

A més, el Govern de Finlàndia vol expressar la seva preocupació pel procediment que ha seguit la Guyana, de denunciar el Protocol opcional (al qual no hi tenia cap reserva) i després tornar a adherir-s'hi immediatament amb una reserva. El Govern de Finlàndia opina que aquest procediment no és aconsellable, ja que es burla de la norma del dret dels tractats que prohibeix formular reserves després de l'adhesió.

El Govern de Finlàndia, per tant, s'oposa a la reserva formulada pel Govern de la Guyana a aquest Protocol.

L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre la Guyana i Finlàndia. El Protocol opcional, per tant, esdevé operatiu entre els dos estats, sense que la Guyana es beneficiï de la reserva."

Suècia (27 d'abril del 2000):

"El Govern de Suècia ha examinat la reserva a l'article 1 formulada pel Govern de la Guyana en el moment de tornar a adherir-se al Protocol opcional. El Govern de Suècia observa que el Govern de la Guyana accepta el principi que els estats no poden utilitzar el Protocol opcional com a vehicle per presentar reserves al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i insisteix que la seva reserva no treu valor a les seves obligacions i compromisos, de conformitat amb el Pacte.

No obstant això, el Govern de Suècia té dubtes importants quant a la correcció del procediment que ha seguit la Guyana. Mentre que l'article 12, apartat 1, del Protocol disposa que els estats part poden denunciar aquest Protocol "en qualsevol moment", la denúncia no pot ser utilitzada, en cap cas, pels estats part per formular reserves a aquest instrument, després d'haver-s'hi adherit. Aquesta pràctica constituïria un mal ús del procediment i seria totalment contrària al principi de bona fe. A més contravé la norma de *pacta sunt servanda*. Com a tal, mina la base del dret dels tractats internacionals i la protecció dels drets humans. El Govern de Suècia, per tant, vol declarar la seva preocupació per aquesta manera de procedir.

A més, la reserva pretén limitar les obligacions internacionals de la Guyana envers els individus condemnats a mort. El Govern de Suècia opina que el dret a la vida és fonamental i que la condemna a mort és inacceptable. Per tant, és de summa importància que els estats que persisteixen en aquesta pràctica s'abstinguin de debilitar encara més la situació d'aquest grup d'individus."

Polònia (8 d'agost del 2000):

El Govern de la República de Polònia creu que aquesta reserva pretén negar els beneficis del Protocol opcional al grup d'individus que estan condemnats a mort. Aquesta reserva és contrària a l'objecte i la finalitat del Protocol, que és enfortir la posició dels individus respecte als drets humans protegits pel Pacte. A més, el Govern de la República de Polònia considera que el procediment que ha seguit el Govern de la República de la Guyana, en denunciar el Protocol opcional i tornar a adherir-s'hi posteriorment amb una reserva, no és conforme al dret dels tractats i mina clarament el Protocol. El Govern de la República de Polònia, per tant, s'oposa a la reserva formulada pel Govern de la República de la Guyana. L'objecció no afecta l'entrada en vigor del Protocol opcional entre la República de Polònia i la República de la Guyana.

4. El Govern de Trinitat i Tobago s'adhereix al Protocol opcional el 14 de novembre de 1980. El 26 de maig de 1998, el Govern de Trinitat i Tobago informa al secretari general de la decisió de denunciar el Protocol opcional, amb efecte a partir del 26 d'agost de 1998. El 26 d'agost de 1998, el Govern de Trinitat i Tobago torna a adherir-se al Protocol opcional, amb una reserva. El 27 de març del 2000, el Govern de Trinitat i Tobago notifica al secretari general que ha decidit denunciar el Protocol opcional per segona vegada, amb efecte a partir del 27 de juny del 2000.

El secretari general rep les comunicacions dels estats següents, en les dates que s'indiquen.

Països Baixos (6 d'agost de 1999):

"1. [...]

2. El Govern del Regne dels Països Baixos és de l'opinió que aquesta reser-

va, que pretén limitar les obligacions de l'estat que l'ha formulada envers els individus condemnats a mort, suscita dubtes quant al compromís de Trinitat i Tobago amb l'objecte i la finalitat del Protocol opcional.

3. El Govern del Regne dels Països Baixos considera que la finalitat del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics és enfortir la situació de l'individu, de conformitat amb el Pacte. Negar els beneficis del Protocol opcional, en relació amb el Pacte, per a un grup d'individus condemnats a la pena màxima contradiu fonamentalment l'objecte i la finalitat del Protocol opcional.

4. El Govern dels Països Baixos també considera que el procediment que ha seguit Trinitat i Tobago, de denunciar el Protocol opcional i després tornar a adherir-s'hi fent-hi reserves, és contrari a les normes del dret dels tractats, que prohibeixen formular reserves després de la ratificació. El procediment que ha seguit Trinitat i Tobago es burla d'aquestes normes.

5. El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de Trinitat i Tobago al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

6. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Regne dels Països Baixos i Trinitat i Tobago."

Alemanya (13 d'agost de 1999):

"La finalitat del Protocol és enfortir la posició de l'individu, d'acord amb el Pacte. Mentre que el Govern de la República Federal d'Alemanya s'alegra de la decisió del Govern de Trinitat i Tobago de tornar a adherir-se al Protocol opcional, creu que els beneficis del Protocol no haurien de negar-se als individus que es troben sota la pena màxima, la pena de mort. A més, el Govern de la República Federal d'Alemanya és de l'opinió que la denúncia d'un instrument internacional de drets humans, seguida de la re-adhesió immediata amb una reserva tan àmplia, podria suposar un precedent negatiu.

El Govern de la República Federal d'Alemanya s'oposa a aquesta reserva. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre la República Federal d'Alemanya i Trinitat i Tobago."

Suècia (17 d'agost de 1999):

"El Govern de Suècia observa que el Govern de Trinitat i Tobago accepta el principi que els estats no poden utilitzar el Protocol opcional com a vehicle per presentar reserves al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, i insisteix que la reserva no treu valor a les seves obligacions i compromisos, de conformitat amb el Pacte.

No obstant això, el Govern de Suècia dubta seriosament de la correcció del procediment que ha seguit el Govern de Trinitat i Tobago, en denunciar el Protocol opcional i després tornar a adherir-s'hi amb una reserva, i creu que mina la base del dret dels tractats internacionals i la protecció dels drets humans. El Govern de Suècia, per tant, vol declarar la seva preocupació per aquesta manera de procedir.

A més, la reserva pretén limitar les obligacions internacionals de Trinitat i Tobago envers els individus condemnats a mort. El Govern de Suècia opina que el dret a la vida és fonamental i que la condemna a mort és inacceptable.

Per tant, és de summa importància que els estats que persisteixen en aquesta pràctica s'abstinguin de debilitar encara més la situació d'aquest grup d'individus."

Irlanda (23 d'agost de 1999):

"1. [...]

2. El Govern d'Irlanda és de l'opinió que aquesta reserva suscita dubtes quant al compromís de Trinitat i Tobago amb l'objecte i la finalitat del Protocol opcional, que és enfortir la posició de l'individu respecte als drets protegits pel Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. La reserva, d'altra banda, pretén limitar les obligacions internacionals de Trinitat i Tobago envers els individus condemnats a mort.

3. El Govern d'Irlanda també dubta de la correcció del procediment que ha seguit el Govern de Trinitat i Tobago, en denunciar el Protocol opcional i després

tornar a adherir-s'hi amb una reserva, i creu que compromet el procés de ratificació i mina la protecció internacional dels drets humans.

4. El Govern d'Irlanda, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de Trinitat i Tobago al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

5. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre Irlanda i Trinitat i Tobago."

Espanya (25 d'agost de 1999):

El Govern del Regne d'Espanya creu que aquesta reserva posa en dubte el compromís de Trinitat i Tobago amb l'objecte i la finalitat del Protocol opcional és, sense dubte, enfortir la situació de l'individu respecte als drets inclosos en el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Per contra, l'objectiu de la reserva és limitar les obligacions internacionals de Trinitat i Tobago envers els individus condemnats a mort.

El Govern del Regne d'Espanya també té reserves sobre el procediment que ha seguit Trinitat i Tobago; denunciar el Protocol opcional i després tornar a adherir-s'hi amb una reserva perjudica el procés de ratificació i mina la protecció internacional dels drets humans. Per tant, el Govern d'Espanya s'oposa a aquesta reserva del Govern de Trinitat i Tobago al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre el Regne d'Espanya i Trinitat i Tobago.

França (9 de setembre de 1999):

[...] Mentre que l'article 12, apartat 1, del Protocol disposa que els estats part poden denunciar aquest Protocol "en qualsevol moment" i que la denúncia serà efectiva "als tres mesos des que el secretari general n'hagi rebut la notificació", la denúncia del Protocol no pot, en cap cas, ser utilitzada per un estat part per formular reserves a aquest instrument després que aquest estat l'hagi signat, ratificat o s'hi hagi adherit. Aquesta pràctica minaria els compromisos internacionals, ja que constitueix un mal ús del procediment, seria contrària al principi de bona fe, que predomina al dret internacional, i contravindria la nor-

ma de *pacta sunt servanda*. Els mitjans emprats (denúncia i adhesió el mateix dia al mateix instrument, però amb una reserva) només poden provocar una reacció negativa, independentment dels dubtes que puguin sorgir, com ara la compatibilitat de la reserva amb l'objectiu i la finalitat del tractat.

Per tant, el Govern de la República Francesa expressa la seva desaprovació per la reserva formulada per Trinitat i Tobago.

Itàlia (17 de setembre de 1999):

"El Govern de la República Italiana creu que la reserva formulada pel Govern de Trinitat i Tobago en el moment de la readhesió al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics suscita dubtes quant al compromís de Trinitat i Tobago envers l'objecte i la finalitat del Protocol opcional, que és enfortir la situació de l'individu respecte als drets inclosos al Pacte.

La reserva, d'altra banda, pretén limitar les obligacions internacionals de Trinitat i Tobago envers els individus condemnats a mort. El Govern de la República Italiana també dubta de la correcció del procediment que ha seguit el Govern de Trinitat i Tobago en denunciar el Protocol opcional i després tornar a adherir-s'hi amb una reserva, i creu que compromet el procés de ratificació i mina la protecció internacional dels drets humans. El Govern de la República Italiana, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de Trinitat i Tobago al Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. L'objecció no impedeix l'entrada en vigor del Protocol opcional entre Itàlia i Trinitat i Tobago. El Govern de Trinitat i Tobago s'adhereix inicialment al Protocol opcional el 14 de novembre de 1980. El 26 de maig de 1998, el Govern de Trinitat i Tobago informa al secretari general de la decisió de denunciar el Protocol opcional, amb efecte a partir del 26 d'agost de 1998. En la mateixa data, el Govern de Trinitat i Tobago torna a adherir-se al Protocol opcional. La nova adhesió esdevé efectiva el 26 d'agost de 1998.

5. L'antiga Iugoslàvia signa el Protocol opcional el 14 de març de 1990.

Segon Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics, destinat a abolir la pena de mort

Els estats part en el present Protocol,

Convençuts que l'abolició de la pena de mort contribueix a promoure la dignitat humana i el desenvolupament progressiu dels drets humans;

Recordant l'article 3 de la Declaració universal dels drets humans adoptada el 10 de desembre de 1948, i també l'article 6 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics adoptat el 16 de desembre de 1966;

Observant que l'article 6 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics fa referència a l'abolició de la pena de mort en termes que suggereixen sense ambigüitat que l'abolició d'aquesta pena és desitjable;

Convençuts que totes les mesures preses relatives a l'abolició de la pena de mort han d'ésser considerades com un progrés quant al gaudi del dret a la vida;

Desitjosos de contraure, amb el present Protocol, el compromís internacional d'abolir la pena de mort;

Han convingut el que segueix:

Article 1

1. No es pot executar cap persona dependent de la jurisdicció d'un estat part en el present Protocol.

2. Cada estat part ha de prendre totes les mesures necessàries per tal d'abolir la pena de mort en l'àmbit de la seva jurisdicció.

Article 2

1. No s'admet cap reserva al present Protocol, excepció feta de la reserva formulada en el moment de la ratificació o de l'adhesió que prevegi l'aplicació de la pena de mort en temps de guerra com a conseqüència d'una condemna per un delict de caràcter militar, d'una gravetat extrema, comès en temps de guerra.

2. L'estat part que formuli una reserva d'aquestes característiques ha de comunicar al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, en el moment de la ratificació o de l'adhesió, les disposicions pertinents de la seva legislació interna que s'apliquen en temps de guerra.

3. L'estat part que hagi formulat aquesta reserva ha de notificar al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides la proclamació o l'aixecament de l'estat de guerra en el seu territori.

Article 3

Els estats part en el present Protocol han de fer constar en els informes que presentin al Comitè dels Drets Humans en virtut de l'article 40 del Pacte, les mesures que hagin adoptat per fer efectiu aquest Protocol.

Article 4

Pel que fa als estats part en el Pacte que hagin fet la declaració prevista en l'article 41, la competència reconeguda al Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar comunicacions en les quals un estat part pretén que un altre estat part no compleixi les seves obligacions, s'amplia a les disposicions del present Protocol, llevat que l'estat part en qüestió hagi fet una declaració en sentit contrari en el moment de la ratificació o de l'adhesió.

Article 5

Pel que fa als estats part en el primer Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics adoptat el 16 de desembre de 1966, la competència reconeguda al Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions que emanin de particulars que depenguin de la seva jurisdicció, s'amplia a les disposicions del present Protocol, llevat que l'estat part en qüestió hagi fet una declaració en sentit contrari en el moment de la ratificació o de l'adhesió.

Article 6

1. Les disposicions del present Protocol s'apliquen com a disposicions addicionals del Pacte.

2. Sense perjudici de la possibilitat de formular la reserva prevista en l'article 2 del present Protocol, el dret garantit en l'apartat 1 de l'article 1 del present Protocol no pot ésser objecte de cap de les de-

rogacions a les quals fa referència l'article 4 del Pacte.

Article 7

1. S'obre el present Protocol a la signatura dels estats que han signat el Pacte.

2. El present Protocol queda sotmès a la ratificació dels estats que han ratificat el Pacte o que s'hi han adherit. Els instruments de ratificació s'han de dipositar en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

3. El present Protocol resta obert a l'adhesió de qualsevol estat que hagi ratificat el Pacte o que s'hi hagi adherit.

4. L'adhesió es fa per mitjà del dipòsit d'un instrument d'adhesió en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

5. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha d'informar tots els estats que han signat el present Protocol o que s'hi han adherit del dipòsit de cada instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 8

1. El present Protocol entra en vigor 3 mesos després de la data del dipòsit en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides del seu instrument de ratificació o d'adhesió.

2. Per a cadascun dels estats que ratifiquin el present Protocol o que s'hi adherixin després del dipòsit del seu instrument de ratificació o d'adhesió, l'esmentat Protocol entra en vigor 3 mesos després de la data en què cada estat dipositi el seu instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 9

Les disposicions del present Protocol s'apliquen, sense cap mena de limitació ni d'excepció, a totes les unitats que constitueixen els estats federals.

Article 10

El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha d'informar tots els estats als quals fa referència l'apartat 1, de l'article 48 del Pacte:

- a) De les reserves, comunicacions i notificacions rebudes de conformitat amb l'article 2 del present Protocol;

- b) De les declaracions fetes en virtut dels articles 4 o 5 del present Protocol;
- c) De les signatures del present Protocol i dels instruments de ratificació i d'adhesió dipositats de conformitat a l'article 7 del present Protocol;
- d) De la data en la qual el present Protocol entri en vigor de conformitat amb l'article 8.

Article 11

1. El present Protocol, els textos del qual en anglès, àrab, xinès, espanyol, francès i rus donen igualment fe, es diposita als arxius de l'Organització de les Nacions Unides.

2. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de trametre una còpia autenticada del present Protocol a tots els estats als quals fa referència l'article 48 del Pacte.

Situació del Segon Protocol opcional del Pacte relatiu als drets civils i polítics, destinat a abolir la pena de mort

Nova York, 15 de desembre de 1989

Entrada en vigor: 11 de juliol de 1991, de conformitat amb l'article 8

Situació el 22 d'agost del 2005: signataris: 33; parts: 54

Participant	Signatura	Ratificació, adhesió (a)
Alemanya ¹	13 de febrer de 1990	18 d'agost de 1992
Andorra	5 d'agost del 2002	
Antiga República Iugoslava de Macedònia		26 de gener de 1995 a
Austràlia		2 d'octubre de 1990 a
Àustria	8 d'abril de 1991	2 de març de 1993
Azerbaidjan		22 de gener de 1999 a
Bèlgica	12 de juliol de 1990	8 de desembre de 1998
Bòsnia i Hercegovina	7 de setembre del 2000	16 de març del 2001
Bulgària	11 de març de 1999	10 d'agost de 1999
Cap Verd		19 de maig del 2000 a
Colòmbia		5 d'agost de 1997 a
Costa Rica	14 de febrer de 1990	5 de juny de 1998
Croàcia		12 d'octubre de 1995 a
Dinamarca	13 de febrer de 1990	24 de febrer de 1994
Djibouti		5 de novembre del 2002 a
Equador		23 de febrer de 1993 a
Eslovàquia	22 de setembre de 1998	22 de juny de 1999
Eslovènia	14 de setembre de 1993	10 de març de 1994
Espanya ³	23 de febrer de 1990	11 d'abril de 1991
Estònia		30 de gener del 2004 a

Finlàndia	13 de febrer de 1990	4 d'abril de 1991
Geòrgia		22 de març de 1999 a
Grècia		5 de maig de 1997 a
Guinea Bissau	12 de setembre del 2000	
Hondures	10 de maig de 1990	
Hongria		24 de febrer de 1994 a
Irlanda		18 de juny de 1993 a
Islàndia	30 de gener de 1991	2 d'abril de 1991
Itàlia	13 de febrer de 1990	14 de febrer de 1995
Liechtenstein		10 de desembre de 1998 a
Lituània	8 de setembre del 2000	27 de març del 2002
Luxemburg	13 de febrer de 1990	12 de febrer de 1992
Malta		29 de desembre de 1994 a
Moçambic		21 de juliol de 1993 a
Mònaco		28 de març de 2000 a
Namíbia		28 de novembre de 1994 a
Nepal		4 de març de 1998 a
Nicaragua	21 de febre de 1990	
Noruega	13 de febrer de 1990	5 de setembre de 1991
Nova Zelanda	22 de febrer de 1990	22 de febrer de 1990
Paisos Baixos ²	9 d'agost de 1990	26 de març de 1991
Panamà		21 de gener de 1993 a
Paraguai		18 d'agost del 2003 a
Polònia	21 de març del 2000	
Portugal	13 de febrer de 1990	17 d'octubre de 1990
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ⁴	31 de març de 1999	10 de desembre de 1999
República Txeca		15 de juny del 2004 a
Romania	15 de març de 1990	27 de febrer de 1991
San Marino	26 de setembre del 2003	17 d'agost del 2004
São Tomé i Príncipe	6 de setembre del 2000	
Sèrbia i Montenegro		6 de setembre del 2001 a
Seychelles		15 de desembre de 1994 a
Sud-àfrica		28 d'agost del 2002 a
Suècia	13 de febrer de 1990	11 de maig de 1990
Suïssa		16 de juny de 1994 a
Timor Oriental		18 de setembre del 2003 a
Turkmenistan		11 de gener del 2000 a
Turquia	6 d'abril del 2004	
Uruguai	13 de febrer de 1990	21 de gener de 1993
Veneçuela	7 de juny de 1990	22 de febrer de 1993
Xile	15 de novembre del 2001	
Xipre		10 de setembre de 1999 a

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i reserves s'han formulat en el moment de la ratificació o de l'adhesió)

Azerbaidjan⁵

Reserva:

“La República d'Azerbaidjan, en adoptar aquest Protocol, en casos excepcionals, amb l'adopció de la llei especial, permet l'aplicació de la pena de mort per als delictes summament greus que s'hagin comès durant la guerra o en estat d'amenança de guerra.”

28 de setembre del 2000

“Es preveu l'aplicació de la pena de mort en temps de guerra com a conseqüència d'una condemna per un delictes summament greu de caràcter militar comès en temps de guerra.”

Espanya³

Grècia

Reserva:

L'aplicació de la pena de mort en temps de guerra com a conseqüència d'una condemna per un delictes summament greu de caràcter militar comès en temps de guerra està supeditada a l'article 2 del Protocol.

Malta⁷

Xipre⁶

Objeccions

(Llevat que s'indiqui el contrari, les objeccions s'han fet en el moment de la ratificació o de l'adhesió)

França

8 de febrer del 2000

Pel que fa a la reserva feta per Azerbaidjan en el moment de l'adhesió:

[...] Aquesta reserva, que permet l'aplicació de la pena de mort per delictes summament greus comesos en temps de guerra o “en estat d'amenança de guerra”, va més enllà de l'àmbit de les reserves permeses de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 2 del Protocol. D'acord amb

aquest article, només s'admet una reserva formulada en el moment de la ratificació o de l'adhesió en la qual estigui prevista l'aplicació de la pena de mort en temps de guerra com a conseqüència d'una condemna per un delictes summament greu de caràcter militar comès en temps de guerra. Per tant, el Govern de la República Francesa expressa la seva objecció a aquesta reserva, sense perjudici de l'entrada en vigor del Protocol entre Azerbaidjan i França.

Notes

1. La República Democràtica d'Alemanya signa i ratifica el Protocol el 7 de març de 1990 i el 16 d'agost de 1990, respectivament.

2. Per al Regne a Europa, les Antilles Neerlandeses i Aruba.

3. El 13 de gener de 1998, el Govern d'Espanya notifica al secretari general que ha decidit retirar la reserva formulada en el moment de la ratificació. El text de la reserva diu el següent:

De conformitat amb l'article 2, Espanya es reserva el dret a aplicar la pena de mort en casos excepcionals i summament greus, previstos en la Llei fonamental núm. 13-1985, de 9 de desembre de 1985, que regula el codi penal militar, en temps de guerra, tal com es defineix a l'article 25 d'aquesta Llei.

4. Pel que fa al Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, el Bailiwick de Guernsey, el Bailiwick de Jersey i l'illa de Man.

5. Pel que fa a la reserva formulada per Azerbaidjan en el moment de l'adhesió, el secretari general rep les comunicacions dels estats següents, en les dates que s'indiquen:

Finlàndia (17 de març del 2000):

“El Govern de Finlàndia observa que, de conformitat amb l'article 2 del Segon Protocol opcional, no s'accepta cap reserva que no sigui del tipus al qual fa referència el mateix article. La reserva formulada pel Govern d'Azerbaidjan contradiu parcialment l'article 2, ja que no limita l'aplicació de la pena de mort als delictes summament greus de caràcter militar comesos en temps de guerra.

El Govern de Finlàndia, per tant, s'oposa a la reserva feta pel Govern d'Azerbaidjan a aquest Protocol.

L'objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Segon Protocol opcional entre Azerbaidjan i Finlàndia. El Protocol opcional, per tant, esdevé operatiu entre els dos estats, sense que Azerbaidjan es beneficiï de la reserva.”

Alemanya (3 de març del 2000):

“La reserva permet l'aplicació de la pena de mort per als delictes summament greus comesos en temps de guerra o “en estat d'amenança de guerra”. La reserva contradiu parcialment l'article 2 del Protocol, ja que no limita l'aplicació de la pena de mort als delictes summament greus de caràcter militar comesos en temps de guerra.

El Govern de la República Federal d'Alemanya, per tant, s'oposa a la reserva formulada pel Govern d'Azerbaidjan. L'objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Protocol entre Azerbaidjan i Alemanya.”

Suècia (27 d'abril del 2000):

“El Govern de Suècia insisteix que no s'accepta cap reserva que no sigui del tipus al qual fa referència l'article 2 del Protocol.

La reserva formulada pel Govern d'Azerbaidjan va més enllà dels límits de l'article 2 del Protocol, ja que no limita l'aplicació de la pena de mort als delictes summament greus de caràcter militar comesos en temps de guerra.

El Govern de Suècia, per tant, s'oposa a la reserva esmentada, formulada pel Govern de la República d'Azerbaidjan al Segon Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics.

Això no obstaculitza l'entrada en vigor del Segon Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics entre la República d'Azerbaidjan i el Regne de Suècia, sense que Azerbaidjan es beneficiï de la reserva.

Països Baixos (17 de juliol del 2000):

“El Govern del Regne dels Països Baixos observa que, de conformitat amb l'article 2 del Segon Protocol opcional, no s'admet cap reserva que no sigui del tipus al qual fa referència el mateix arti-

cle. La reserva formulada pel Govern d'Azerbaidjan contradiu l'article 2, ja que no limita l'aplicació de la pena de mort als delictes summament greus de caràcter militar comesos en temps de guerra.

El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, s'oposa a la reserva esmentada anteriorment, formulada pel Govern d'Azerbaidjan.

L'objecció no obstaculitza l'entrada en vigor del Conveni entre el Regne dels Països Baixos i Azerbaidjan."

Posteriorment, el 28 de setembre del 2000, el Govern d'Azerbaidjan comunica al secretari general una modificació de la seva reserva, formulada en el moment de l'adhesió. Seguint la pràctica de dipòsits seguida en casos similars, el secretari general proposa rebre la modificació per al dipòsit si no hi ha objeccions per part dels estats contractants, tant pel que fa al dipòsit com al procediment previst, dins d'un període de 12 mesos a partir de la data d'aquesta notificació de dipòsit. Si no hi ha objeccions, la modificació esmentada serà acceptada per al dipòsit en el moment de la finalització del període de 12 mesos estipulat anteriorment, és a dir, el 5 d'octubre del 2001.

6. El 20 de juny del 2003, el Govern de Xipre informa el secretari general que ha decidit retirar la reserva formulada en el moment de l'adhesió al Protocol opcional. El text de la reserva diu el següent:

"De conformitat amb l'article 2, apartat 1 del Protocol, la República de Xipre es reserva el dret a aplicar la pena de mort als delictes summament greus de caràcter militar comesos en temps de guerra."

7. En una comunicació rebuda el 15 de juny del 2000, el Govern de Malta informa el secretari general que ha decidit retirar la reserva formulada en el moment de l'adhesió.

Declaració del Principat d'Andorra relativa a l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

"El Principat d'Andorra, d'acord amb l'article 41 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics reconeix la competència del Comitè dels Drets Humans per rebre i examinar les comunicacions en què un estat part al·legui que un altre

estat part no compleix les obligacions que li imposa el Pacte."

Reserva del Principat d'Andorra relativa a l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol opcional del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics

"El Principat d'Andorra declara que ratifica el Protocol opcional al Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics amb el benentès que les disposicions de l'apartat 2 de l'article 5 del Protocol signifiquen que el Comitè dels Drets Humans no podrà examinar comunicacions individuals sense assegurar-se que la mateixa qüestió no és o no ha estat objecte davant d'una altra instància internacional."

Edicte

Vist el Conveni relatiu al marcatge d'explosius plàstics per a la seva detecció, fet a Montreal l'1 de març de 1991, publicat al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, núm. 5, del 18 de gener del 2006;

Atès que, segons el que disposa el punt 1 de l'article XIII, el Conveni pren efecte seixanta dies després de la data de dipòsit del seu instrument de ratificació acceptació, aprovació o adhesió prop de l'Organització de l'Aviació Civil Internacional (OACI);

Atès que el 17 de maig del 2006 es va produir el dipòsit de l'instrument d'adhesió al Conveni prop de l'Organització de l'Aviació Civil Internacional (OACI);

Es fa públic que el Conveni relatiu al marcatge d'explosius plàstics per a la seva detecció, fet a Montreal l'1 de març de 1991, entrarà en vigor el 16 de juliol del 2006.

Cosa que es fa pública per a coneixement general.

Andorra la Vella, 7 de juliol del 2006

Juli Minoves Triquell
Ministre d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació

Edicte

Vist el Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil, adoptat a Montreal el 23 de setembre de 1971, i el Protocol per a la repressió d'actes il·lícits de violència en els aeroports que presten servei a l'aviació civil internacional, fet a Montreal el 24 de febrer de 1988, publicats al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, núm. 5, del 18 de gener del 2006;

De conformitat amb l'apartat 4 de l'article 15 del Conveni i amb l'apartat 1 de l'article 6 del Protocol aquests prendran efecte trenta dies després de la data de dipòsit dels seus instruments de ratificació o adhesió a Washington, Londres i Moscou;

Atès que el 22 de maig del 2006 es va produir el dipòsit de l'instrument d'adhesió al Conveni i al Protocol a Washington, el 21 de juny del 2006 a Moscou, i el 30 de juny del 2006 a Londres;

Es fa públic que el Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil adoptat a Montreal el 23 de setembre de 1971 i el Protocol per a la repressió d'actes il·lícits de violència en els aeroports que presten servei a l'aviació civil internacional fet a Montreal el 24 de febrer de 1988, han entrat en vigor el 21 de juny del 2006.

Cosa que es fa pública per a coneixement general.

Andorra la Vella, 7 de juliol del 2006

Juli Minoves Triquell
Ministre d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació